

สารนิพนธ์

เรื่อง การวิเคราะห์ความงามในอุดมคติ กรณีศึกษาชุดอ่าวหญ่าย

โดย

นางสาวแก้วใจ สุขสบาย

รหัสนักศึกษา 05610761

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	การวิเคราะห์ความงามในอุดมคติ กรณีศึกษาชุดอ่าวหญ่าย
ผู้เขียน	นางสาวแก้วใจ สุขสบาย รหัสนักศึกษา 05610761
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิธิพงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ “การวิเคราะห์ความงามในอุดมคติ กรณีศึกษาชุดอ่าวหญ่าย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน และเพื่อศึกษาและนำไปวิเคราะห์แนวคิดของความงามในอุดมคติ โดยมีวิธีการศึกษาเอกสารงานวิจัย หนังสือ บทความ วารสารทั้งจากรูปเล่มและในอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับชุดอ่าวหญ่ายของชาวเวียดนาม การแต่งกาย ความงามในอุดมคติ และเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่าย ในด้านการออกแบบ การพัฒนาชุดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเพื่อนำไปวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า ชุดอ่าวหญ่าย เป็นเครื่องแต่งกายที่เป็นชุดประจำชาติและชุดที่ใช้สวมใส่ในชีวิตประจำวันของชาวเวียดนาม ซึ่งมีการค้นพบการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายมาตั้งแต่ยุคสำริดโบราณ และเริ่มมีการพัฒนาการของชุดอ่าวหญ่ายมาตั้งแต่นั้นมา ซึ่งประเทศเวียดนามมีการเข้ามาปกครองโดยประเทศจีน การเข้ามาของอาณาจักรจามปา และช่วงการปกครองโดยราชวงศ์ของเวียดนามที่นำระบบการปกครองตามแบบประเทศจีนมา คือ ระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ต่อมาถูกประเทศฝรั่งเศสเข้ามาปกครองจนเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ส่งผลให้อิทธิพล วัฒนธรรม และอารยธรรมที่หลากหลายทั้งวัฒนธรรมจีน อินเดีย และฝรั่งเศสเข้ามาในประเทศเวียดนาม ซึ่งการแต่งกายของชาวเวียดนามที่ถูกพัฒนาด้วยวัฒนธรรมที่ได้รับ ทำให้ชุดอ่าวหญ่ายมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย จากการศึกษาชุดอ่าวหญ่ายด้วยการวิเคราะห์ความงามในอุดมคติตามวัตถุประสงค์พบว่าชุดอ่าวหญ่ายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีความเป็นมาอย่างไร แม้ว่าจะไม่มีเอกสารที่ชัดเจนในการเป็นหลักฐานแต่มีสมมติฐานที่เกี่ยวกับชุดแต่งกายของชาวเวียดนามมาอธิบายและเปรียบเทียบข้อมูลจากแหล่งข้อมูลหลายแห่งทำให้ผู้ศึกษาสามารถวิเคราะห์แนวคิดของความงามในอุดมคติของชาวเวียดนามในการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่มีการพัฒนา ออกแบบให้สวยงาม และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตามยุคสมัยของประเทศเวียดนาม

คำสำคัญ : ชุดอ่าวหญ่าย, ความงามในอุดมคติ, การแต่งกาย, เวียดนาม

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์ความงามในอุดมคติ กรณีศึกษาชุดอ่าวหญ่าย เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์ชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิพิงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

นางสาวแก้วใจ สุขสบาย

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ	ค
สารบัญรูปภาพ	จ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 ขอบเขตการศึกษาวิจัย.....	4
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการวิจัย	4
1.5 วิธีการศึกษาวิจัย	5
บทที่ 2.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องและการทบทวนวรรณกรรม.....	6
2.1 เอกสารเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม.....	6
2.2 เอกสารเกี่ยวกับการแต่งกาย	14
2.3 เอกสารเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่าย.....	19
2.4 เอกสารเกี่ยวกับความงาม.....	27
บทที่ 3.....	31
ประวัติความเป็นมาของเวียดนามและชุดอ่าวหญ่าย	31
3.1 ประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนาม	31
3.2 ประวัติศาสตร์การแต่งกายของชาวเวียดนาม	42
3.3 ทฤษฎีความงาม.....	78

บทที่ 4	82
บทวิเคราะห์ความงามของชุดอ่าวหญ่ย.....	82
4.1 ทฤษฎีความงามที่แตกต่างกัน.....	82
4.2 วิธีการคิดเกี่ยวกับความงาม.....	85
4.3 การเลือกใช้สี.....	86
4.4 ชุดอ่าวหญ่ย	93
บทที่ 5	117
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	117
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	117
5.2 การอภิปรายผล	117
5.3 ข้อเสนอแนะ	119
บรรณานุกรม	120
ประวัติผู้วิจัย	126

สารบัญรูปภาพ

รูปที่	หน้า
รูปที่ 1 รูปปั้นชายผมสั้นสไตล์ยุโรปและรอยสักบนร่างกายของชนเผ่าจากรัฐเยวในหมู่ชนเผ่า Bai yue ที่ไม่ใช่คนจีนทางตอนใต้ของจีนและเวียดนามเหนือ	44
รูปที่ 2 พระมหาโพธิสัตว์ Trúc Lâm ออกมาจากภูเขา – ราชวงศ์ Trần	45
รูปที่ 3 ภาษาเวียดนามใน San cai Tu hui : ผมสั้นสวม áo tứ điền (ชาย) และโจงกระเบน (ขวา).....	46
รูปที่ 4 เสื้อผ้าของราชวงศ์ Trắc ตามภาพใน “The Mahasarakham Trúc Lâm Coming Out of the Mountains”	47
รูปที่ 5 ผู้หญิงสองคนและเด็กในต่งเกียประมาณปี ค.ศ. 1700	48
รูปที่ 6 ขุนนางเวียดนามและภรรยาจาก Quảng Nam ในปี ค.ศ. 1595	48
รูปที่ 7 ขุนนางเวียดนามและภรรยาจากท่าเรือ Hải Môn ในปี ค.ศ. 1595	49
รูปที่ 8 หญิงรับใช้และแมมดารีนแห่งราชวงศ์ Lê.....	49
รูปที่ 9 ภาพของ Nguyễn Đức Quy ใน Đàng ngoài เขาสวมเสื้อคลุมแบบไขว้ (áo giao lĩnh) และมีผมยาว 50	
รูปที่ 10 ภาพเหมือนของเจ้าชาย Tôn Thất Hiệp (Nguyễn Phúc Thuần) แห่ง Đàng Trong จากศตวรรษที่ 17 เขาสวมเสื้อคลุมแบบไขว้ (áo giao lĩnh)	50
รูปที่ 11 ภาพของเลดีมีนห์ Nhan นาง Bui Thi GIAC (ค.ศ. 1738 - ค.ศ. 1805), จังหวัด Thai Binh ของ Đàng ngoài ในการฟื้นฟูราชวงศ์ Lê	51
รูปที่ 12 Đàng Ngoi ในการฟื้นฟูภายหลังราชวงศ์ Lê Later : ผู้ชายสวมหมวก Đinh Tụ บนศีรษะ	52
รูปที่ 13 "Giảng học đồ" (講學圖 - การเรียนการสอน): Đàng Ngoài ในศตวรรษที่ 18 พิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์แห่งชาติฮานอย.....	52
รูปที่ 14 "Giảng học đồ" (講學圖 - การเรียนการสอน): นักวิชาการและนักเรียนสวมเสื้อคลุมแบบไขว้กัน (áo giao lĩnh)	53
รูปที่ 15 "Giảng học đồ" (講學圖 - การเรียนการสอน): ผู้ใหญ่ไว้ผมยาว.....	53
รูปที่ 16 ผู้ชาย Nguyễn ราชวงศ์ในเครื่องแต่งกายอย่างเป็นทางการ	55
รูปที่ 17 จักรพรรดินีนามผั่งในวันอภิเษกสมรส ค.ศ. 1934.....	55
รูปที่ 18 คุณหญิง Nam Phương สวม áo Nhật Binh และชาน Vành วัน.....	56
รูปที่ 19 เจ้าหญิง Mỹ Lương สวม สีแดง áo Nhật Binh และสีน้ำเงิน ชมชาน Vành วัน.....	56
รูปที่ 20 หมวก Phốc Đầu ในศตวรรษที่ 19 ประดับด้วยทอง Kim Bác Sơn.....	57

รูปที่ 21 รองเท้าบูทและรองเท้าแมนดาริน โลหะปิดทองราชวงศ์เหงียนศตวรรษที่ 19 - ต้นศตวรรษที่ 20.....	57
รูปที่ 22 เครื่องแบบนักเรียนของสถาบันอิมพีเรียล.....	58
รูปที่ 23 เครื่องแต่งกายของศาลราชวงศ์เหงียน.....	58
รูปที่ 24 ชุดพิธีการของ Marshall Nguyễn Tri Phương.....	59
รูปที่ 25 ชุด Áo giao lĩnh.....	60
รูปที่ 26 ชุด Áo tứ thân.....	60
รูปที่ 27 Yếm.....	61
รูปที่ 28 Áo gấm.....	61
รูปที่ 29 หมวก Đình Tự.....	62
รูปที่ 30 ผ้าโพกผม Khăn vấn.....	62
รูปที่ 31 ชุด Áo tràng Phật tử.....	63
รูปที่ 32 ชุด Áo dài.....	63
รูปที่ 33 ชุด Áo bà ba.....	64
รูปที่ 34 รองเท้า dép lốp.....	64
รูปที่ 35 ชุดอ่าวหญ่ายในช่วงปี ค.ศ 1859.....	65
รูปที่ 36 ชุด Áo giao lĩnh.....	66
รูปที่ 37 ส่วนประกอบของชุดอ่าวหญ่าย.....	67
รูปที่ 38 ชุดอ่าวหญ่ายในช่วงปี ค.ศ. 1915 ลวดลายหมากรุก , ครอบคร้วชาวจีน , งานแต่งงานในปี ค.ศ. 1936.....	68
รูปที่ 39 พระเจ้า Minh Mạng.....	69
รูปที่ 40 ชุดอ่าวหญ่ายแบบสี่ส่วนหรือสี่ชิ้น.....	70
รูปที่ 41 ภาพชุดอ่าวหญ่ายที่เป็นแบบแขนเสื้อเร็กแลน.....	71
รูปที่ 42 ภาพผู้หญิงใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่ทำจากผ้าไหมฮาดง.....	73
รูปที่ 43 ภาพผู้หญิงใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่ทำจากผ้าไหมฮาดง.....	73
รูปที่ 44 การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายของผู้ชายชาวเวียดนาม.....	74
รูปที่ 45 ความงามที่อ่อนโยนผ่านการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายของเด็กนักเรียนผู้หญิงชาวเวียดนาม.....	75
รูปที่ 46 ศิลปินผู้มีเกียรติ Thanh Loc รับทเป็น King Thieu Tri ใน Phuong Khau ตามเนื้อผ้า พระมหากษัตริย์และพระราชินีสวมสี่เหลี่ยมหรือทองเท่านั้น ได้รับความอนุเคราะห์จาก Huynh Tuan Anh.....	86

รูปที่ 47 ศิลปินผู้มีเกียรติ Hong Dao จากฉากใน Phuong Khau ชุดนี้มีเครื่องแต่งกายของราชวงศ์หลายประเภท รวมถึงชุดนี้ ชั้นราชวงศ์ที่มีฐานะรองจากจักรพรรดิ ได้รับความอนุเคราะห์จาก Huynh Tuan Anh	87
รูปที่ 48 นักแสดงสาว Diem My สวมเครื่องแต่งกายของพระราชินี Le Thien Anh ที่เธอแสดงเป็นตัวละครของเธอใน Phuong Khau ได้รับความอนุเคราะห์จาก Y Van Hien	87
รูปที่ 49 ชุดแต่งงานที่มีการประยุกต์มาจากชุดอ่าวหญ่ยของชาวเวียดนาม	88
รูปที่ 50 เด็กผู้หญิงชาวเวียดนามสวมชุดอ่าวหญ่ยสีขาวเป็นเครื่องแบบสำหรับไปโรงเรียน	88
รูปที่ 51 ผู้หญิงชาวเวียดนามสวมชุดอ่าวหญ่ยสีขาวเป็นที่นิยมและถูกกล่าวในบทกวี.....	89
รูปที่ 52 ชุดอ่าวหญ่ยสีแดงเป็นที่นิยมของชาวเวียดนาม	89
รูปที่ 53 ชุดอ่าวหญ่ยสีแดงนิยมใส่ไปงานเทศกาลเต๋ต	90
รูปที่ 54 ชุดอ่าวหญ่ยสีดำ (1).....	90
รูปที่ 55 ชุดอ่าวหญ่ยสีดำ (2).....	91
รูปที่ 56 ชุดอ่าวหญ่ยสีพาสเทล	91
รูปที่ 57 ชุดอ่าวหญ่ยสีเข้ม	92
รูปที่ 58 การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยในพิธีต่าง ๆ.....	92
รูปที่ 59 ชุดอ่าวหญ่ยของชาวเวียดนาม.....	93
รูปที่ 60 ชุดอ่าวหญ่ยแบบดั้งเดิม.....	95
รูปที่ 61 ชุดอ่าวหญ่ยของผู้หญิงชาวเวียดนาม.....	96
รูปที่ 62 ชุดอ่าวหญ่ยที่ผสมผสานนวัตกรรมที่ทันสมัย.....	96
รูปที่ 63 พัฒนาการของชุดอ่าวหญ่ย ตั้งแต่ 2,000 BC – 200 AD / 11 – 13th Century	98
รูปที่ 64 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง 13 – 15th Century / 15 – 16th Century.....	98
รูปที่ 65 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง 16 – 17th Century.....	99
รูปที่ 66 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง 17 – 18th Century.....	99
รูปที่ 67 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง 18 – late 19th Century	100
รูปที่ 68 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง late 19th – Mid 20th Century	100
รูปที่ 69 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง Mid 20th – Early 21st Century.....	101
รูปที่ 70 ชุดอ่าวหญ่ยแบบสีขึ้น.....	101
รูปที่ 71 ชุดอ่าวหญ่ยที่มีห้าขึ้น.....	102
รูปที่ 72 ชุดอ่าวหญ่ยแบบดั้งเดิม.....	102

รูปที่ 73 ชุดอ่าวหญ่ยแบบสมัยใหม่	103
รูปที่ 74 ชุดอ่าวหญ่ยแบบลายปัก	103
รูปที่ 75 ชุดอ่าวหญ่ยผ้าไหม.....	104
รูปที่ 76 ชุดอ่าวหญ่ยในแบบต่าง ๆ	104
รูปที่ 77 ผ้าซีฟอง (1).....	105
รูปที่ 78 ผ้าซีฟอง (2).....	106
รูปที่ 79 ผ้าไหม	107
รูปที่ 80 ผ้าโบรเคด.....	108
รูปที่ 81 ผ้าลูกไม้.....	109
รูปที่ 82 นวัตกรรมชุดอ่าวหญ่ยที่ผสมผสานความงามของแบบดั้งเดิมและแบบทันสมัย	110
รูปที่ 83 การเลือกผ้าที่เหมาะสมนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ย	111
รูปที่ 84 การเลือกสีนั้นขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่จะสวมใส่ของผู้สวมใส่	112
รูปที่ 85 ชุดอ่าวหญ่ยที่เหมาะสมกับสถานที่และได้ตัดเย็บอย่างสวยงาม	113
รูปที่ 86 ชุดอ่าวหญ่ยของผู้หญิงเมืองเว้.....	114
รูปที่ 87 ข้าราชการในจังหวัดเถื่อเทียนเว้ใส่ชุดอ่าวหญ่ยหญิงเดินทางไปทำงาน	115
รูปที่ 88 ชุดอ่าวหญ่ยสีม่วงเข้มของผู้หญิงชาวเมืองเว้.....	116

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศเวียดนาม มีชื่อประเทศอย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam) เป็นประเทศที่มีความเป็นมาที่ยาวนานโดยย้อนไปได้ถึงในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ซึ่งเวียดนามนั้นได้ถูกรุกรานและตกอยู่ภายใต้อำนาจของประเทศอื่นเป็นเวลานาน ตั้งแต่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของจีน เมื่อปลดแอกจากจีนได้แล้ว ยังถูกฝรั่งเศสครอบครองต่ออีกในยุคอาณานิคม แต่ชาวเวียดนามก็สามารถผลึกกำลังเข้าต่อสู้จนได้รับเอกราช ด้วยขบวนการชาตินิยมที่เข้มแข็งและมียุทธวิธีที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ซึ่งมีการสถาปนาประเทศขึ้นในวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ.2519 ภายหลังจากสงครามเวียดนามที่ยุติลงในวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2518 โดยที่ฝ่ายเวียดนามเหนือสามารถเอาชนะฝ่ายเวียดนามใต้ได้สำเร็จในวันนั้น จึงถือเอาวันที่ 30 เมษายน ของทุกปีเป็นวันรวมชาติ ซึ่งเป็นวันที่สำคัญที่สุดวันหนึ่งของชาวเวียดนาม และประเทศเวียดนามนั้นปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์และมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวอย่างเช่นประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ แต่เวียดนามก็สามารถพัฒนาตัวเองขึ้นมาจนกลายเป็นประเทศที่มีความเติบโตทางเศรษฐกิจอันโดดเด่นที่สุดประเทศหนึ่งในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (รณรงค์ วงศ์โอบอ้อม, 2562)

เครื่องแต่งกาย เป็นสิ่งที่ทำให้สามารถอยู่ได้อย่างปลอดภัยจากสภาพอากาศ ป้องกันโรคภัยต่าง ๆ จากที่กล่าวในข้างต้นในความจำเป็นทางด้านปัจจัยสำคัญของมนุษย์นั้น จึงเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้เครื่องแต่งกายมีความสำคัญในรูปแบบที่แตกต่างกันไปตามสถานที่ และวัฒนธรรม อาทิ ประเทศที่อยู่ในภูมิอากาศที่หนาวเย็นมาก มนุษย์ในภูมิภาคนั้นจะสวมเสื้อผ้าที่ทำจากหนังหรือขนของสัตว์ เพื่อให้เกิดความอบอุ่นแก่ร่างกาย ส่วนในประเทศที่มีภูมิอากาศร้อนอบอ้าว เสื้อผ้าที่สวมใส่จะทำจากเส้นใยบาง ๆ ที่ทำจากต้นฝ้าย และตัวไหม ซึ่งทำให้ระบายอากาศได้ดี ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าในแต่ละสถานที่ที่มีการแต่งกายที่แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสมของสถานที่นั้น ๆ และสภาพแวดล้อมของสถานที่ที่อยู่อาศัย เนื่องจากมนุษย์มีสัญชาตญาณในการดำรงชีวิตและเอาตัวรอดจากภัยธรรมชาติ มีการปรับตัวและเรียนรู้ให้สามารถอยู่กับธรรมชาติได้ โดยผลิตเครื่องแต่งกายขึ้นมาให้เหมาะสมกับตนเอง นอกจากนี้เครื่องแต่งกายยังเป็นสิ่งที่สามารถสื่อความหมายทางวัฒนธรรมได้อย่างดี ในบางสังคมเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงชนชั้นวรรณะ ความเป็นเอกลักษณ์ของชนชาติและศาสนาได้โดยสังเกตจากในแต่ละประเทศจะมีการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่แสดงถึงความเป็นวัฒนธรรมของตน เรียกว่า ชุดประจำชาติ ส่วนในบางศาสนาก็กำหนดเรื่องการแต่งกายไปโดยปริยาย เช่น การแต่งกายของผู้หญิงมุสลิมที่เน้นความเรียบร้อย ปกปิดร่างกายมิดชิด และที่สำคัญต้องสวมผ้าคลุมผมหรือฮิญาบเพื่อไม่ให้ผิดหลักของศาสนาอิสลาม เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันเครื่องแต่งกายได้มีการพัฒนาให้มีความสวยงาม มีสีสันที่โดดเด่น ออกแบบให้มีความทันสมัยควบคู่ไปกับ

ความเจริญก้าวหน้าของระบบเทคโนโลยีที่สามารถผลิตเครื่องแต่งกายให้ตรงกับความต้องการของมนุษย์ได้มากขึ้น (ณัฐชานา นวลยัง, 2559)

ความงาม คือ สุนทรียภาพทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ผลิตภัณท์ ประเพณี และวัฒนธรรมที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละบุคคล ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งความงามในแต่ละประเทศ แต่ละยุคสมัยไม่เหมือนกัน มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ตามบริบทของสังคม ค่านิยม ความเชื่อและอุดมคติ โดยในสังคมของแต่ละประเทศมีสิ่งที่กำหนดความคิดและกฎเกณฑ์ว่าสิ่งใดที่ทำให้ผู้หญิงสวย หากสังเกตจากข้อมูลทางประวัติศาสตร์พบว่าความงาม เป็นสิ่งที่คู่กับผู้หญิงมาอย่างยาวนาน ไม่สามารถแยกออกจากกันได้จนถึงในยุคปัจจุบัน แม้ว่าในบางคนที่ไม่สามารถมีความงามได้ตั้งแต่กำเนิด ก็ยังสามารถปรับเปลี่ยน เสริม แต่งตนเองให้เกิดความงามในแบบที่พอใจหรือทำให้ผู้คนลุ่มหลงในความงามนั้น ซึ่งก่อให้เกิดการสร้างมาตรฐานความงาม (Beauty standard) ในแต่ละสังคม ที่สร้างอุดมคติและนิยามต่อความงาม โดยมีบุคคลที่เป็นแบบอย่างของความงาม เรียกกันว่า “ไอดอล (Idol)” มักเป็นบุคคลที่รู้จักในสังคม อาทิ ดารา นักร้อง นางแบบ นักการเมือง ที่เป็นต้นแบบในอุดมคติที่ผู้คนต้องการเลียนแบบ แม้ว่าผู้คนจะทราบว่าจะไม่มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นเหมือนต้นแบบแต่ให้ความชื่นชมในด้านอื่น ๆ คือ ภาพลักษณ์ทางร่างกาย รูปร่าง หน้าตา นิสัยส่วนตัว ความสามารถส่วนบุคคลในอุดมคติที่บางคนต้องการ ก่อให้เกิดการตั้งคำถามเกี่ยวกับความไม่พอใจในความเป็นตนเอง เพราะผู้หญิงมักถูกคาดหวังผ่านเรื่องราวจากสื่อต่าง ๆ มากมาย เช่น ผู้หญิงที่เกิดในครอบครัว ชาตินตระกูลที่มีเกียรติ มียศสูง ก็ยิ่งถูกจินตนาการและคาดหวังว่าผู้หญิงคนนั้นต้องงดงาม สวย ดุติ ซึ่งในอดีตความงามของผู้หญิงถูกใช้เป็นเครื่องบ่งบอกฐานะและบารมีของสามี หากสามีคนใดมีภรรยาที่สวยงาม จะได้รับการกล่าวขานและชื่นชม ดังนั้นความงามได้อยู่ภายใต้สังคมที่คาดหวังมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดอาชีพมากมายที่เกี่ยวกับความงาม อาทิ ช่างเสริมความงาม ช่างทำผม ช่างทำเล็บ และที่กำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบันคือการทำศัลยกรรมประเภทต่าง ๆ บนใบหน้าและร่างกาย ในสมัยนี้ผู้หญิงที่มีหน้าตาสวยจะได้รับการยอมรับและเปิดกว้างในด้านต่าง ๆ มากกว่าผู้หญิงหน้าตาไม่สวย (อุ๋นใจ เจียมบุรณะกุล, 2549) ผู้คนส่วนมากในสังคมยังนิยมความสวยของผู้หญิงตามความงามในอุดมคติมากกว่าคุณค่าที่มาจากตัวตนจริง ๆ หรือ ผู้หญิงที่มีความสามารถ ความเก่งในการทำงานก็ไม่อาจเทียบเทียมได้กับผู้หญิงที่มีใบหน้าสวยงามกว่า สิ่งนี้แสดงถึงค่านิยมทางสังคมที่ใช้เปรียบเทียบหรือสร้างสรรค์ให้มนุษย์คัดเลือกสายพันธุ์ที่สมบูรณ์แบบและเหมาะสมให้คงเหลือรอดไว้ในสังคม และถึงแม้ว่าสังคมในปัจจุบันจะไม่ได้มีแนวคิดที่จะสนับสนุนแต่คนที่มิใช่หน้าสวยงาม แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของจิตใต้สำนึกที่ยากจะกลบเกลื่อนให้หมดไปจากสังคมนั้น ส่งผลให้ผู้หญิงต้องพยายามสร้างสรรค์บุคลิกของตนเองให้ดูดีและสมบูรณ์แบบอยู่เสมอไม่ว่าจะด้วยทางใดทางหนึ่ง ทำให้ผู้หญิงยุคใหม่หลายคนมองข้ามคุณค่าจากความงามภายในไปพร้อมกัน ในความเป็นจริงยังมีความงามจากภายใน คือ อุบนิสัยใจคอที่ดี อ่อนโยน อ่อนหวาน จิตใจดี มีเมตตา ซึ่งถือว่าเป็นความ

สวยงามที่สร้างเองได้จากภายในและสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพของผู้หญิงที่มีเสน่ห์และมีคุณค่าในตนเองอย่างมาก สามารถปรับบุคลิกภาพให้ดูดีขึ้นได้ด้วยการออกกำลังกาย แต่งหน้า ทำผม แต่งตัวให้เป็น เพื่อซ่อนส่วนด้อยของตนเอง และผู้หญิงในยุคใหม่ควรได้ใช้ชีวิตในแบบที่เป็นตนเองให้ได้มากที่สุด

ชุดประจำชาติและเครื่องแต่งกายของชาวเวียดนามที่สวมใส่เป็นประจำ คือ ชุดอ่าวหญ่าย เป็นสำเนียงของเวียดนามตอนใต้ หรือ อ่าวสาย (Áo dài) เป็นสำเนียงของเวียดนามตอนเหนือ แปลว่า ชุดยาว มีลักษณะดังนี้ เสื้อแพรแขนยาวหรือแขนกุดแนบเนื้อ ตัดเย็บด้วยผ้าไหม สีเรียบ เนื้อด้านหรือเนื้อแพร ให้เข้ารูปเผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกาย เพื่อเน้นความงดงามของเรือนร่างผู้สวมใส่ มีสีชุดเป็นสีขาวหรือสีอื่น ๆ ที่สดใสและมีลวดลายที่อ่อนช้อยของดอกไม้ คอเสื้อคล้ายเสื้อกีฬาของจีนผ่าข้างลงมาถึงใต้รักแร้ ติดกระดุมปิดถึงคอเสื้อ ช่วงเอวถึงชายเสื้อผ่าข้าง ชายเสื้อพลิ้วไหวตอนเดิน ภายในมีเสื้อชั้นในเป็นลักษณะผ้าคล้องคอผืนเล็ก เรียกว่า เอี่ยม (yếm) นุ่งกางเกงขาวหรือกระโปรงมักเป็นสีขาวหรือสีเดียวกับชุดคลุม ส่วนทรงผมนิยมไว้ยาวแล้วเกล้ามวย บ้างสวมหมวกहनอนหลา (nón lá) หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยมคลุมศีรษะดึงชายสองข้างมาผูกใต้คาง (วิทย์ บัณฑิตกุล, 2555, น.132) ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันจะมีการดัดแปลงและพัฒนาไปตามยุคสมัย แต่รูปแบบดั้งเดิมของแบบเสื้อยังคงได้รับการอนุรักษ์ไว้ มีการจัดแสดงแฟชั่นชุดอ่าวหญ่ายของเวียดนามที่ทำให้ชุดอ่าวหญ่ายมีชื่อเสียงไปทั่วโลก และมีการพัฒนาให้สวยงามมากยิ่งขึ้นตามยุคสมัย แล้วยังสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนประเทศเวียดนาม นับเป็นความภาคภูมิใจของผู้หญิงชาวเวียดนามที่มีชุดอ่าวหญ่ายเป็นชุดประจำชาติ ซึ่งเป็นชุดที่มีความสุภาพและสวยงาม ทำให้ในชีวิตประจำวัน ผู้หญิงชาวเวียดนามนิยมสวมใส่ออกนอกบ้าน สวมใส่ในงานเทศกาลและงานสำคัญต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน งานเลี้ยงรื่นเริง งานพิธีการสำคัญระดับประเทศ โดยเฉพาะเด็กสาวชาวเวียดนามในระดับชั้นมัธยมจนถึงในระดับมหาวิทยาลัยที่จะสวมใส่ไปโรงเรียน เนื่องจากทางรัฐบาลของเวียดนามได้กำหนดให้ชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษาของผู้หญิงในเวียดนามโดยมีลักษณะเป็นสีขาวเรียบ และการนำชุดประจำชาติมาปรับให้เป็นชุดในการทำงานในหลายสถานที่ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ร้านค้า บริษัทหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ มักเลือกใช้อ่าวหญ่ายเป็นชุดยูนิฟอร์ม เนื่องจากชุดอ่าวหญ่ายมีความทะมัดทะแมง สวยงาม สง่างามในตัวเอง สามารถใส่ทำงานได้สะดวก รวมไปถึงการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนามที่มีอายุนั้นทำให้ดูมีภูมิฐาน หากมีสร้อยไข่มุกหรือสร้อยหยกสวมใส่ที่คอเป็นเครื่องประดับจะทำให้เข้ากันกับผู้หญิงที่สูงอายุ ดังนั้นจากในสายตาของคนต่างชาติอย่างผู้ศึกษาวิจัย ชุดอ่าวหญ่ายเป็นมรดกทางศิลปะของชาวเวียดนามและที่สำคัญเป็นงานศิลปะที่มีความพัฒนาต่อเนื่องไม่มีหยุดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเสน่ห์ของชุดอ่าวหญ่ายที่เป็นเอกลักษณ์อยู่ที่ชายเสื้อถูกแหวกตั้งแต่เอวลงไปถึงข้อเท้าแต่ไม่เช็กซี เพราะสวมทับกางเกงแพรยาว ทำให้ทรวดทรงของผู้สวมใส่ดูสง่า งดงาม พร้อมกับความหรูหราด้วยลายดอกไม้หลากสีของผ้าแพรและลวดลายที่ปักด้วยฝีมือบนผ้า ส่งผลให้ชุดอ่าวหญ่ายเป็นทั้งชุดประจำชาติและชุดแต่งกายพื้นเมืองที่มีการดัดแปลง

ให้เหมาะสม สอดคล้องกับการพัฒนาในแต่ละยุคสมัย ทำให้ชาวต่างชาติที่มีต้องการแต่งชุดอ่าวหญ่ายโดยการซื้อหรือสั่งตัดได้จากการท่องเที่ยวในเวียดนามหรือการส่งออกชุดอ่าวหญ่ายไปในประเทศอื่น ๆ แต่ชาวต่างชาติก็ไม่สามารถลอกเลียนแบบความงามได้เหมือนกับชาวเวียดนาม ส่งผลให้ภาพของชาวต่างชาติที่จะสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายไม่ค่อยพบเห็นมาก มีสาเหตุหลายประการ เช่น ถ้าสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายจะกังวลเวลาเดินแล้วจะสะดุดชายเสื้อ กางเกงขากว้างจะเหยียบแล้วล้ม และช่วงบนของเสื้อมักจะไม่พอดีตัว หลวมกว่าสัดส่วนของร่างกาย เพราะซื้อมาสำเร็จรูป และผู้หญิงชาวต่างชาติมักจะเป็นกังวลกับขนาดเสื้อที่ตัดเย็บพอดีกับรูปร่างเกินไป จึงบอกช่างให้ตัดหลวมกว่าขนาดตัว ทำให้เสน่ห์นั้นลดลง และอีกประเด็นสำคัญของการสวมใส่ คือ กิริยาท่าทางของผู้หญิงชาวเวียดนามเมื่อสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายเป็นเสน่ห์ที่ลอกเลียนแบบได้ยาก เป็นต้น

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษา “การวิเคราะห์ความงามในอุดมคติ กรณีศึกษาชุดอ่าวหญ่าย” ในเรื่องนี้ อีกทั้งยังมีผู้ที่ศึกษาน้อย ผู้ศึกษาจึงนำเรื่องนี้มาศึกษาเพื่อนำผลการศึกษามาใช้ในการวางแผนและพัฒนาการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ ความรู้ต่อผู้ศึกษาและผู้สนใจจะทำการศึกษาเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่าย ในด้านอุดมคติต่อความงามของชาวเวียดนาม ประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่าย แนวคิดในด้านความงามในอุดมคติของชาวเวียดนาม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน
- 1.2.2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดของความงามในอุดมคติ

1.3 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

- 1.3.1. ศึกษาประวัติความเป็นมาและการพัฒนาของชุดอ่าวหญ่ายในประเทศเวียดนามตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน
- 1.3.2. ศึกษาความงามในอุดมคติจากชุดอ่าวหญ่าย

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการวิจัย

- 1.4.1. ทำให้ทราบประวัติความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายในประเทศเวียดนามตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
- 1.4.2. ทำให้ทราบแนวคิดของชาวเวียดนามต่อความงามในอุดมคติจากการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย

1.5 วิธีการศึกษาวิจัย

- 1.5.1. ศึกษาเอกสารงานวิจัย หนังสือ บทความ วารสารทั้งจากรูปเล่มและในอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับชุดอวัยวะของชาวเวียดนาม การแต่งกาย ความงามในอุดมคติ
- 1.5.2. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชุดอวัยวะ ในด้านการออกแบบ การพัฒนาชุดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเพื่อนำไปวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องและการทบทวนวรรณกรรม

2.1 เอกสารเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม

รณรงค์ วงศ์โอบอ้อม อธิบายเกี่ยวกับเรื่องประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนาม ไว้ในหนังสือเรื่อง “ประวัติศาสตร์เวียดนาม = History of Vietnam” ใจความว่า ประเทศเวียดนามมีประวัติศาตร์ยาวนาน เช่นเดียวกับประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีการค้นพบร่องรอยของมนุษย์ในยุคดึกดำบรรพ์ บริเวณดินแดนสุดแผ่นดินฝั่งตะวันออกของคาบสมุทรอินโดจีนแห่งนี้ โดยอารยธรรมที่เกิดขึ้นนั้นเริ่มต้นเมื่อประมาณ 2 – 3 พันกว่าปี โดยพบว่ามีกลุ่มคนเชื้อสายต่าง ๆ มากมายที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและประเพณีได้อพยพเข้ามาปักหลักอาศัยอยู่ตรงบริเวณต่าง ๆ โดยกลุ่มเชื้อสายหลัก ๆ ได้แก่ เชื้อสายเวียต (Viet) หรือ เยว (Yue) ในภาษาจีน ที่ปักหลักตั้งถิ่นฐานอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจีนแล้วอพยพลงมายังตอนเหนือของเวียดนามแล้วยังมีชนซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเชื้อสายจ้วง (Zhuang) ในประเทศจีนที่มีหลักแหล่งอยู่ในแถบบริเวณภาคใต้ของจีนอีกกลุ่มหนึ่ง ก็อพยพลงมาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่บริเวณตอนเหนือของเวียดนามเช่นกัน ซึ่งคนกลุ่มนี้คือเชื้อสายตัย (Tay) และไต (Tai) ซึ่งยังมีการแตกสายออกไปเป็นชนเผ่าต่าง ๆ อีกมากมาย การอพยพลงมาจากประเทศจีนตอนใต้มาปักหลักอยู่ตรงเวียดนามตอนเหนือของเชื้อสายต่าง ๆ นี้เกิดขึ้นด้วย 2 สาเหตุหลัก คือ ความต้องการขยายหาที่ทำกินใหม่ของผู้คนทางบริเวณตอนใต้ของจีน และ สงครามที่ทำให้ผู้คนต้องอพยพลงมาเพื่อเอาชีวิตรอด ต่อมามีการสร้างอาณาจักรขึ้น ชื่อว่า อาณาจักรนามเวียต (Nam Viet) หรือในภาษาจีนเรียกว่า นามเยว (Nanyue) และด้วยสาเหตุที่ชาวเวียดนามทางตอนเหนือส่วนใหญ่เป็นผู้คนที่อพยพลงมาจากจีน จึงนำเอาศิลปะและวัฒนธรรมต่าง ๆ จากถิ่นเดิมของตนลงมาใช้ในท้องถิ่นใหม่นี้ด้วย อีกทั้งการที่เวียดนามเหนือมีอาณาเขตติดต่อกับจีน ราชวงศ์ต่าง ๆ ที่ปกครองจีนอยู่จึงมักต้องการให้แผ่นดินเวียดนามอยู่ในอาณาเขตของตนเอง เพราะเห็นประโยชน์หลายอย่างที่จะได้จากเวียดนาม ทำให้ประเทศจีนในสมัยนั้นบุกเข้าโจมตีเวียดนามอยู่เป็นประจำ ซึ่งเวียดนามก็ได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของจีนราชวงศ์ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องมาหลายยุคหลายสมัยนับเป็นพัน ๆ ปีเลยทีเดียว และจากการแผ่อำนาจลงมายึดครองเวียดนามของอาณาจักรจีนหรือราชวงศ์ต่าง ๆ ของจีนต่อเนื่องมานับเป็นเวลานานเช่นนี้ จึงทำให้ชาวเวียดนามรับเอาศิลปวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ ซึ่งถ่ายทอดลงมาจากจีนโดยตรง โดยเฉพาะเวียดนามทางตอนเหนือนั้นจะมีความใกล้เคียงกับจีนมากกว่าบริเวณอื่น ๆ ส่วนในทางตอนกลางและตอนใต้ นั้น ในช่วงเวลาใกล้เคียงกันชาวเวียตได้ก่อตั้งอาณาจักรของตนขึ้นในทางตอนเหนือ นั้น ก็มีเชื้อสายอื่นจากทางตอนใต้เข้ามาปักหลักตั้งถิ่นฐานและสร้างอารยธรรมของตนเองขึ้นด้วยเช่นกัน เช่น เชื้อสายมอญ - ขแมร์ (Mon - Khmer) ที่ปักหลักสร้างอารยธรรมของตนขึ้นมาทางตอนใต้บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง

คือ อาณาจักรฟูนัน (Funan) ส่วนทางตอนกลางนั้นมียุทธศาสตร์ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวออสโตรนีเซียน (Austronesian) ซึ่งมีถิ่นเดิมอยู่บริเวณหมู่เกาะทางแปซิฟิกตอนใต้ ได้อพยพเข้ามาปักหลักสร้างอารยธรรมของตนขึ้น หรือที่เรียกกันว่าชาวจาม (Cham) ซึ่งก็มีการก่อตั้งอาณาจักรขึ้นมาคือ อาณาจักรจามปา (Champa) จากที่กล่าวมานั้นส่งผลให้ในช่วงนั้นประเทศเวียดนามต้องผ่านพันประวัติศาสตร์อันสับสนวุ่นวายมาเป็นเวลายาวนานมากกว่า 2 พันปี กว่าจะกลายมาเป็นประเทศที่มีความมั่นคงและเจริญรุ่งเรืองอยู่ในปัจจุบันได้ นับจากประวัติศาสตร์ยุคโบราณ มาจนกระทั่งถึงประวัติศาสตร์ในยุคใหม่นี้ ชาวเวียดนามต้องต่อสู้มานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่การก่อกำเนิดอาณาจักรยุคแรก ๆ ขึ้น จนถึงสมัยอาณาจักรที่ถือเป็นต้นกำเนิดของประวัติศาสตร์เวียดนามซึ่งสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันอย่างแท้จริง หลังจากหลุดพ้นจากการปกครองของจีน ประเทศเวียดนามเริ่มจากปี พ.ศ.2428 เป็นต้นมา ต้องเผชิญกับการแผ่อิทธิพลเข้ามายึดครองของชาติมหาอำนาจทางตะวันตก คือ ฝรั่งเศส โดยอาศัยกลเกมทางการเมืองระหว่างประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม จากนั้นฝรั่งเศสก็เข้ายึดครองเมืองทางตอนเหนือของเวียดนามไว้ก่อน และต่อมาในปี พ.ศ.2430 ฝรั่งเศสถือโอกาสประกาศการสถาปนาอินโดจีนฝรั่งเศส (French Indochina) โดยรวมเอา เวียดนาม ลาว และ กัมพูชา เข้าไว้ด้วยกัน นับตั้งแต่นั้นมาทั้ง 3 ประเทศก็ต้องอยู่ในสถานะอาณานิคมของฝรั่งเศส และตกอยู่ภายใต้อำนาจของฝรั่งเศสเป็นเวลานานจนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ.2488 ทำให้ในช่วงนั้นชาวเวียดนามถือโอกาสนี้ในการพยายามที่จะปลดตนเองออกจากอำนาจของฝรั่งเศส แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ฝรั่งเศสจะยินยอมคืนอิธิปไตยให้แก่เวียดนามจึงทำให้เกิดสงครามระหว่างเวียดนามกับฝรั่งเศสขึ้นในปี พ.ศ.2489 และจนในกระทั่งปี พ.ศ. 2497 จึงยุติลงโดยฝรั่งเศสเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ชาวเวียดนามก็ยังคงไม่ได้รับอิสรภาพโดยสมบูรณ์ เนื่องจากการแทรกแซงของชาติมหาอำนาจตะวันตกชาติต่าง ๆ จนต้องแบ่งเวียดนามออกเป็นเวียดนามเหนือ (North Vietnam) กับ เวียดนามใต้ (South Vietnam) และเกิดสงครามกลางเมืองขึ้นระหว่างทั้งสองฝ่ายติดตลมาอีก โดยมีชาติมหาอำนาจต่าง ๆ แบ่งฝ่ายหนุนหลังเวียดนามทั้งสองอยู่ สงครามครั้งครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ.2498 ไปจนกระทั่งถึง พ.ศ. 2518 รวมเวลานาน 20 ปีจึงได้ยุติลงโดยเวียดนามเหนือเป็นฝ่ายชนะ จากนั้นเวียดนามจึงมีเอกราชโดยสมบูรณ์ และรวมประเทศกลับมาเป็นหนึ่งเดียวได้อีกอย่างถาวรจนถึงทุกวันนี้

สุกฤกษ์ บุญทอง อธิบายเกี่ยวกับเรื่องลักษณะทางภูมิประเทศของประเทศเวียดนาม ไว้ในหนังสือเรื่อง “จีนจ้าวเวียดนาม” มีใจความว่า ประเทศเวียดนามมีชื่ออย่างเป็นทางการ คือ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกสุดของคาบสมุทรอินโดจีน มีพรมแดนติดกับประเทศจีน ลาว และกัมพูชา มีขนาดพื้นที่ 331,690 ตารางกิโลเมตร ซึ่งพื้นที่ประมาณ 3 ใน 4 ของเวียดนาม ประกอบไปด้วย ภูเขาและป่าไม้ บริเวณแผ่นดินทั้งหมดของเวียดนามมีพื้นที่ราว 328,000 ตารางกิโลเมตร ซึ่งประเทศเวียดนามมีลักษณะเป็นรูปตัว S ตามแนวฝั่งตะวันตกของทะเลจีนใต้ ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร ขนานไปตามแนวยาวของคาบสมุทรอินโดจีน

มีไหล่น้ำและหมู่เกาะต่าง ๆ อีกนับพันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย และมีพื้นที่ในท้องทะเลกว้างใหญ่ไพศาล บริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงกินอาณาบริเวณกว่า 75,000 ตารางกิโลเมตร ดินตะกอนเหล่านี้จะเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้เวียดนามใต้มีเนื้อที่กว้างขึ้นหลายตารางเมตรทุกปี ในภูมิภาคประเทศของเวียดนามนั้น มีหุบเขาที่สำคัญที่สุด คือ หุบเขาของแม่น้ำแดง ยอดเขาฟาน สี ปัน ซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดนั้น มีความสูงจากระดับน้ำทะเลถึง 3,160 เมตร ในทางตอนเหนือของประเทศเวียดนามเป็นบริเวณที่ราบกาว บัง, ลัง เซิน, วิงห์ เยินและหุบเขาที่ได้รับน้ำจากแม่น้ำโล, โจ้, ก่าว, ลุก, นาม และกุง กินอาณาบริเวณในแถบดินแดนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง และเป็นที่อยู่อาศัยของประชาชนถึง 9 ใน 10 ของเวียดนามเหนือ โดยแม่น้ำแดงนั้นเป็นแม่น้ำที่มีต้นกำเนิดจากจีน ไหลผ่านตอนเหนือของเวียดนามและไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้สู่ทะเล และด้วยลักษณะภูมิประเทศที่ค้ำยาว มีที่ราบแคบ ๆ แทรกอยู่ระหว่างทะเลจีนใต้กับเทือกเขาสูง สภาพภูมิประเทศจึงเป็นเนินทรายและทะเลสาบ ทางทิศตะวันออกเฉียงจรดชายฝั่งทะเลมีเทือกเขาพู ซาม ซาว ทอดตัวไปตามพรมแดนลาวที่ราบสูงตอนกลางถือเป็นพื้นที่ป่าไม้อันอุดมสมบูรณ์และเป็นแหล่งปลูกชา กาแฟที่โด่งดัง

วิทย์ บัณฑิตกุล อธิบายเกี่ยวกับเรื่องประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนาม ไว้ในหนังสือเรื่อง “สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม” มีใจความว่า ประเทศเวียดนามมีความเป็นมายาวนานย้อนไปได้ถึงยุคก่อนประวัติศาสตร์ มีหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นการตั้งชุมชนเก่าแก่และมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง เช่น กลองมโหระทึก หลุมฝังศพ เครื่องปั้นดินเผา ขวานหิน ฯลฯ ซึ่งเวียดนามถูกรุกรานและตกอยู่ในอำนาจของประเทศอื่นเป็นเวลานาน ตั้งแต่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของจีน เมื่อปลดแอกจากจีนได้แล้ว ยังถูกฝรั่งเศสครอบครองต่ออีกในยุคอาณานิคม แต่ชาวเวียดนามก็สามารถผนึกกำลังเข้าต่อสู้จนได้รับเอกราช ด้วยขบวนการชาตินิยมที่เข้มแข็งและมียุทธวิธีที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ซึ่งในปัจจุบันนี้ เวียดนามเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกของอาเซียนที่น่าจับตามอง ที่แม้จะมีการวางระบบการเมืองและเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ แต่ภายหลังก็ได้เปิดเสรีมากขึ้นเพื่อให้ทันต่อการแข่งขันในระดับโลก รวมถึงมีการพัฒนาประเทศให้รองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เห็นได้จากโครงการสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ เช่น โรงงานไฟฟ้าพลังน้ำ เมืองใหม่ เป็นต้น นอกจากนี้สภาพปัจจุบันที่น่าสนใจ เวียดนามยังมีประวัติศาสตร์ยาวนานที่น่าศึกษา ทั้งเป็นแหล่งอารยธรรม มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับต่างประเทศ ผ่านการสู้รบเพื่อความ เป็นเอกราชหลายต่อหลายครั้ง ส่งผลให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนเวียดนามในปัจจุบันที่ถือคติว่า “รู้เขา รู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง” ยังใช้ได้ดีกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังมาถึงนี้ การเรียนรู้ในความเหมือน ความต่าง ในหลากหลายมิติ ในกลุ่มประเทศประชาคมอาเซียน จึงเป็นพื้นฐานสำคัญเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่โลกของประชาคมอาเซียนที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนนั้น จะมีการพัฒนาทั้งสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองไปพร้อมกัน โดยไม่มีปัญหาเรื่องเขตแดนทางการเมือง การปกครองมาเป็นอุปสรรคขวางกั้นในการพัฒนาดังคำขวัญของประชาคมอาเซียนที่ว่า “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม (One Vision, One Identity, One

Community) การเคลื่อนย้ายทุน แรงงาน องค์ความรู้ ภาษา และวัฒนธรรมระหว่างประเทศอาเซียน จะเป็นปรากฏการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ

จิตรลดา กิจกมลธรรม อธิบายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนามตั้งแต่ยุคโบราณ จนถึงยุคปัจจุบัน ไว้ในบทความอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “ฐานข้อมูลสังคม – วัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ - เวียดนาม – ประวัติศาสตร์” มีใจความว่า ในยุคโบราณ มี 2 ช่วง คือ ยุคหิน กับ ยุคโลหะ ที่มีการค้นพบวัฒนธรรมในยุคหินเก่าในพื้นที่ประเทศเวียดนาม ซึ่งมีการค้นพบ หัวกะโหลกมนุษย์ ขวานหิน การขุดพบโบราณ โดยวัตถุเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเวียดนามมีมนุษย์อยู่อาศัยตั้งแต่สมัยยุคหินเก่า และในช่วงปลายยุคหินเก่า สันดอนปากแม่น้ำยังไม่ได้ตั้งถิ่นฐานมนุษย์จึงตั้งถิ่นฐานอยู่ตามเชิงเขาหินปูนรอบ ๆ ที่ราบ อาศัยอยู่ในถ้ำที่กว้างใกล้กับแม่น้ำและป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ ด้วยปลาและสัตว์ต่าง ๆ อีกทั้งยังใช้ก้อนกรวดทรายในลำธารทำเครื่องมือใช้สอย และค่อยพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้สืบทอดกันมา และมีการอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ต่อมาในยุคหินใหม่ เริ่มมีศูนย์กลางทางวัฒนธรรมสมัยหินใหม่ขึ้นที่จังหวัดฮวาบิญ และอำเภอบั๊กเซิน (Bac Son) ในจังหวัดหล่างเซิน (Lang Son) โดยมีการเครื่องมือ เครื่องใช้ เตาไฟ เตาถ่าน ร่องรอยการทำงาน เปลือกหอย กระดุกต่าง ๆ ในถ้ำหลายแห่ง หลักฐานสำคัญที่ถูกรับ คือ “ขวาน บั๊กเซิน” ที่ทำจากหินที่ถูกเกลามาอย่างดี ต่อมาในช่วงยุคโลหะมีการพบหลักฐานในบริเวณที่ราบสูงและที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง ซึ่งวัฒนธรรมที่สำคัญในยุคนี้ คือ วัฒนธรรมดองซอน (Dong Son) เป็นกลองมโหระทึกที่ทำด้วยสำริดมีการสลักลวดลายหน้ากลองและตัวกลอง โดยกลองสำริดนั้นถูกพบทั้งในจีน เวียดนาม และประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แสดงให้เห็นถึงการมีวัฒนธรรมร่วมกัน โดยกลองสำริดที่เวียดนาม ถูกพบบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำแดงทางตอนเหนือของประเทศจึงตั้งชื่อว่า “ดองซอน” ตามสถานที่ที่ได้ค้นพบ นอกจากกลองแล้วยังมีการค้นพบเครื่องมืออื่น ๆ ซึ่งโบราณวัตถุบางชิ้นเป็นเครื่องมือที่ทำด้วยทองแดง ต่อมาทำด้วยโลหะผสมด้วยเครื่องมือหินมีการขัดเกลาเป็นอย่างดี มีการพบแม่พิมพ์หินทรายสำหรับใช้ทำขวาน พบเครื่องทำเกษตร ภาชนะ อาวุธ เครื่องดนตรี เครื่องมือเครื่องใช้ ที่แสดงให้เห็นว่ามีการปลูกข้าว

ต่อมาในสมัยหลากหลายอาณาจักร : ช่วงก่อนการรวมเป็นอาณาจักรเดียว มีนักประวัติศาสตร์เชื่อว่า บริเวณที่ราบริมฝั่งทะเลของเวียดนามเหนือและมณฑลกวางตุ้งบางส่วนในปัจจุบันเคยมีกลุ่มชนเผ่าต่าง ๆ เช่น หลากเวียด (Lac Viet) ประกอบด้วยชนเผ่า 15 ชนเผ่า แต่ละเผ่ามีที่ทำกินเฉพาะทำนาในช่วงที่น้ำเจิ่ง มีการสักตามร่างกายเป็นรูปสัตว์น้ำ เคี้ยวหมาก ย้อมฟันดำ ใช้สาเกต่าข้าว มีการติดต่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับพวกเตี้ยเอิว (Tay Au) เป็นกลุ่มที่อยู่บริเวณเขตเวียดบั๊ก (Viet Bac) และบางส่วนของมณฑลกวางสีของประเทศจีนในปัจจุบัน ซึ่งกลุ่มเตี้ยเอิวเป็นบรรพบุรุษของกลุ่มชาติพันธุ์ไต (Tay) หนุง (Nung) และจ้วง (Choang) ซึ่งอาศัยอยู่บริเวณเวียดนามเหนือและจีนตอนใต้ปัจจุบัน โดยกลุ่มหลากเวียด และกลุ่มเตี้ยเอิวมีการทำสงครามกันเป็นบางครั้งบางคราว จนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสต์ศักราช กษัตริย์ธุกฟาน (Thuc Phan) ของพวกเตี้ยเอิวได้รับชัยชนะ

ในสงคราม และสามารถรวบรวมดินแดนหลากเวียด ตั้งอาณาจักรได้ในช่วง 258 ปีก่อนคริสต์ราช ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเจ้าอาณานิคม (An Duong) ก่อตั้งราชสำนักและกองทัพที่เข้มแข็ง และย้ายเมืองหลวงไปบริเวณที่ราบโกลว ห่างจากเมืองฮานอยปัจจุบันออกไป 20 กิโลเมตร มีการสร้างกำแพงกั้นรอบเมือง 3 ชั้น มีคูน้ำกว้างเชื่อมกับแม่น้ำ มีหอคอยป้องกันศัตรูที่เข้ารุกรานอาณาจักร

เวียดนามใต้การปกครองของจีน : นำมาสู่การปลดแอกจากจีนได้สำเร็จ คือ ในช่วงศตวรรษที่ 3 กลุ่มฮั่นในจีนได้พยายามรวมกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ รวมทั้งเข้ามาโจมตีอาณาจักรนามเวียด (Nam Viet) หรือ นามเหย์ (Nam Yue) ซึ่งเป็นอาณาจักรที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของจีน ในช่วง 111 ปีก่อนคริสตกาล แล้วผนวกพื้นที่ซึ่งปัจจุบันคือตอนเหนือของเวียดนามลงไปเกือบถึงเส้นขนานที่ 18 เข้าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิจีน และ เปลี่ยนชื่ออาณาจักรเป็น ชาวจี (Giao Chi) โดยจีนได้ส่งขุนนางเข้ามาปกครอง และนำแนวคิดของจีนเข้ามาเผยแพร่ แต่คนพื้นเมืองพยายามรักษาอัตลักษณ์เดิมของตน และพยายามก่อกบฏต่อต้านจีน แต่จีนก็สามารถปราบปรามได้ ต่อมาในสมัยราชวงศ์สุยของจีนได้พ่ายเมืองหลวงไปที่ตังปิงยู ซึ่งก็คือฮานอยในปัจจุบัน ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง ช่วงปี ค.ศ. 618 เศรษฐกิจและวัฒนธรรมได้พัฒนาขึ้น มีการก่อตั้งสำนักปกครองประเทศราชในภาคใต้ จัดระบบการปกครองให้เป็นระเบียบ เป็นช่วงที่อิทธิพลลัทธิขงจื้อและเต๋าเข้ามาเผยแพร่ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 874 - 883 ได้เกิดกบฏในประเทศจีนและราชสำนักอ่อนแอ ชาวเวียดนามในยุคนี้จึงพยายามต่อสู้ปลดแอกจากการปกครองของจีน จนปี ค.ศ. 938 ฝ่ายเวียดนามได้รับชัยชนะ และโงเกวียนสถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ในปี ค.ศ. 939 แต่หลังจากโงเกวียนตาย ขุนนาง 12 คนที่เป็นคนเวียดนามก็แบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ และสู้รบกันเอง จนในปี ค.ศ. 967 ดิญโบลิญ (Dinh Bo Linh) สามารถรวบรวมเวียดนามได้ และตั้งตนเป็นกษัตริย์ พร้อมตั้งชื่อประเทศใหม่ว่า ด่ายโกเวียด (Dai Co Viet) ตั้งเมืองหลวงที่ ฮวาลือ (Hoa Luu) หลังจากนั้นแม้จะเจอการรุกรานจากจีนทางเหนือ และจากกลุ่มจามจากทางใต้ ด่ายโกเวียดก็สามารถต่อต้านผู้มารุกรานได้

ยุคกษัตริย์และราชวงศ์ คือ ได้จัดการปกครองแบบราชวงศ์ด้วยระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มีกษัตริย์เป็นผู้ปกครองสูงสุด มีระบบเจ้าขุนมูลนายและขุนนาง ราชวงศ์แรกของเวียดนาม คือ ราชวงศ์ลี่ (Ly) สถาปนาขึ้นในปี ค.ศ. 1009 ในปีต่อมาได้ย้ายเมืองหลวงไปที่เมืองทังลอง ซึ่งก็คือฮานอยในปัจจุบัน และเปลี่ยนชื่อประเทศเป็นด่ายเหวียด (Dai Viet) ในปี ค.ศ. 1225 ราชวงศ์เจิน (Tran) ได้พัฒนาจนด่ายเหวียดเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว เช่น การจัดการทางการเกษตร การสร้างเขื่อนป้องกันน้ำท่วม การจัดระบบถือครองที่ดิน การเก็บภาษี การพัฒนาการค้าขาย และการพัฒนาทางการศึกษา การรวบรวมวรรณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนา เป็นต้น สิ่งที่มีส่วนช่วยในการสนับสนุนการปกครองในยุคนี้ คือ ระบบความคิดแบบขงจื้อที่ช่วยให้สังคมอยู่เป็นระเบียบ ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 14 ราชวงศ์หมิงของจีนได้ผนวกด่ายเหวียดเข้ากับจักรวรรดิจีนและวางระบบการปกครองโดยตรง พร้อมทั้งตั้งกองทัพเป็นเครือข่ายทหารติดต่อกันทั่วเพื่อควบคุมความเป็นระเบียบ ราชวงศ์หมิงพยายาม

ทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิม จึงทำให้เกิดการกบฏอยู่บ่อยครั้ง จนสุดท้ายผู้นำสามัญชนชื่อ เลเหล่ย (Le Loi) ตั้งตนเป็นกษัตริย์ใช้นามว่า พระเจ้าบิญดีญเวือง (Binh Dinh Vuong) ได้รวบรวมกำลังและขับไล่จีนออกไปได้ ต่อมาราชวงศ์เลเริ่มเสื่อมอำนาจลง เนื่องจากผู้ครอบครองที่ดินส่วนใหญ่อยู่ในมือของคนไม่กี่กลุ่ม ข้าราชการ ขุนนางมีการฉ้อราชบังหลวง ราชสำนักใช้จ่ายไปกับของฟุ่มเฟือย มีการซื้อขายตำแหน่งราชการ มีการซื้อขายตำแหน่งราชการ และข้าราชการก็ไปชู้ตริตกับประชาชน ในช่วงนั้นอำนาจส่วนใหญ่อยู่ที่ตระกูลตริन्ह (Trinh) ซึ่งอยู่ทางเหนือ และตระกูลเหงียน (Nguyen) ซึ่งอยู่ทางใต้ โดยทั้งสองตระกูลที่ทำให้ญวนต้องมีการสู้รบแย่งชิงดินแดนกันเองเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1620 - ค.ศ. 1674 ซึ่งสุดท้ายแล้วราชวงศ์เหงียนที่มีกำลังน้อยกว่าก็สามารถรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียวได้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากโปรตุเกสในเรื่องยุทธภัณฑ์ และมีความจงรักภักดีของประชาชนเป็นกำลังสำคัญ และมีการขับไล่กลุ่มชาวจามออกไปจากเวียดนาม จึงทำให้กลุ่มชาวจามต้องย้ายเข้าไปตั้งถิ่นฐานในกัมพูชา (DGE.Hall) และต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้มีกลุ่มเตี้ยเซิน (Tay Son) เป็นกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน สามารถต่อสู้กับกลุ่มของตระกูลตริन्हและตระกูลเหงียนจนชนะ และรวบรวมเวียดนามเหนือและใต้เข้าไว้ด้วยกันและสถาปนาราชวงศ์เลกลับมาอีกครั้ง ต่อมาพระเจ้ากวางจุง (Quang Trung) ซึ่งได้ขึ้นปกครองเวียดนามในยุคนั้น ประสบความสำเร็จในเรื่องของการวางระบบทหาร เศรษฐกิจ การปฏิรูปการศึกษา ต่ผู้สืบทอดอำนาจคนต่อมาก็ไม่มีอำนาจมากพอ เหวียนแอญ (Nguyen Anh) จึงถือโอกาสเข้ามาสู้รบกับกลุ่มเตี้ยเซิน และขอความช่วยเหลือจากฝรั่งเศส แลกเปลี่ยนกับการยกเมืองท่าสำคัญ คือ เมืองดานัง และเกาะโกนเซิน ให้แก่ฝรั่งเศส ให้สิทธิ์ทางการค้ากับฝรั่งเศสและกีดกันการค้ากับชาติยุโรปอื่น ๆ เหวียนแอญได้รับชัยชนะ และตั้งตนเป็นกษัตริย์ญาลอง (Gia Long) สถาปนาราชวงศ์เหงียน และตั้งเมืองหลวงที่เมืองเว้ (Hue) ปกครองด้วยระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และใช้ระบบศักดินา ในช่วงนั้นเวียดนามได้เจอปัญหาการกบฏของกลุ่มชาวนาและชาวบ้านบ่อยครั้ง กษัตริย์ยอมรับความยิ่งใหญ่ของจีน และเริ่มขยายอิทธิพลไปยังลาวและเขมร ซึ่งส่งผลให้ปกครองไม่ทั่วถึง และราชวงศ์เริ่มอ่อนแอลง จึงเป็นช่องทางให้ฝรั่งเศสเข้ามาในเวียดนามในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19

สมัยอาณานิคม : การกลายเป็นส่วนหนึ่งของอินโดจีน คือ ในช่วงอิทธิพลของชาติตะวันตกที่ออกล่าดินแดนในเอเชียเป็นอาณานิคม เช่น สเปน โปรตุเกส และอังกฤษ สำหรับทางฝรั่งเศสเองก็ต้องการพื้นที่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาอยู่ภายใต้อาณานิคมของฝรั่งเศส เพื่อเป็นทางผ่านให้ฝรั่งเศสเข้าไปทำการค้าหรือแสวงหาประโยชน์จากจีนอีกทีหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1858 กองทัพฝรั่งเศสได้เข้าโจมตีเมืองดานังเป็นที่แรก และค่อย ๆ ผนวกบริเวณอื่นเข้ามา รัฐบาลฝรั่งเศสทำสนธิสัญญากับกษัตริย์และขุนนาง ส่วนทางขุนนางและกลุ่มชนชั้นปกครองก็ต้องการประนีประนอมกับฝรั่งเศสเพื่อรักษาอำนาจของตนเองไว้ แต่กลุ่มชาวบ้านกลับมีความรู้สึกต่อต้านฝรั่งเศส และพยายามที่จะลุกขึ้นสู้ แม้พระเจ้าตีต๊ก (Tu Duc) กษัตริย์เวียดนามในขณะนั้นพยายามจะขอความช่วยเหลือ

จากจีน แต่จีนเองก็เจอกับการคุกคามจากอังกฤษเช่นกัน ฝรั่งเศสยังเลือกใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือในการปกครองเวียดนาม โดยให้มิชชันนารีคอยแจ้งความเคลื่อนไหวแก่ฝรั่งเศสและปลุกระดมชาวบ้านชาวคาทอลิกในเวียดนามให้มาต่อสู้กับชาวเวียดนามด้วยตัวเอง ต่อมาพระเจ้าตี๊กสิ้นพระชนม์โดยไม่มีรัชทายาทส่งผลให้ราชสำนักอ่อนแอ ชั้นสูงขัดแย้งกันในเรื่องการดำเนินนโยบายกับฝรั่งเศส ฝรั่งเศสจึงเร่งเข้ายึดเมืองดานังและกรุงเว้ ขุนนางจึงยอมตกลงทำสัญญากับทางฝรั่งเศส โดยยอมรับข้อตกลงของฝรั่งเศสในทุกเงื่อนไข ในปี ค.ศ. 1883 และฝ่ายราชสำนักจีนก็เล็งที่จะเกิดปัญหากับทางฝรั่งเศส จึงขอยกเลิกสิทธิ์ที่จีนครอบครองเวียดนามทั้งหมดไป ซึ่งฝรั่งเศสแบ่งการปกครองของเวียดนามออกเป็นสามเขต โดยมีรัฐบาลของแต่ละเขต เพื่อเล็งไม่ให้เวียดนามรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยแบ่งพื้นที่เป็น 1. โคชินจีน (Cochinchina) จัดการปกครองตามแบบอาณานิคมฝรั่งเศส 2. ตังเกี๋ย (Tonkin) เป็นดินแดนกึ่งอาณานิคม และกึ่งอารักขา 3. อันนัม (Annam) ให้อยู่ในอารักขา

การต่อต้านฝรั่งเศส : จุดเริ่มต้นของขบวนการชาตินิยม คือ ฝรั่งเศสให้เวียดนามเป็นแหล่งผลิตและแหล่งระบายการค้าของฝรั่งเศส รัฐบาลฝรั่งเศสผูกขาดควบคุมการปกครองและเศรษฐกิจของเวียดนาม ใช้มาตรการภาษีและกีดกันทางการค้า ส่งผลให้ชาวนาเกิดความยากจนลง และในช่วงนั้นก็ส่งผลให้เกิดกลุ่มชนชั้นกรรมกรขึ้นมา ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี ค.ศ. 1918 - 1919 ฝรั่งเศสเกณฑ์คนเวียดนามให้ไปช่วยรบในสงครามและต้องการเงินไปทำสงคราม หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จึงส่งเสริมให้ชาวเวียดนามปลุกยงพารา ทำเหมืองถ่านหิน ตีบุก ตะกั่ว เพื่อส่งออกไปขายยังต่างประเทศ ฝรั่งเศสกดขี่ค่าแรงของชาวเวียดนามมาก เมื่อได้กำไรก็นำกลับประเทศ ยิ่งนับวันการปกครองของฝรั่งเศสยิ่งทำให้ชาวเวียดนามอดอยากยากจนมากขึ้น จึงเริ่มเกิดการเคลื่อนไหวของชาวเวียดนาม เช่น การออกสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาแสดงการต่อสู้เพื่อชาติ การลอบทำร้ายข้าหลวงชาวฝรั่งเศสในเวียดนาม นำมาสู่การรวมกลุ่มเป็นขบวนการชาตินิยมในเวลาต่อมา โดยในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 กลุ่มปัญญาชนได้เริ่มตั้งคำถามต่อการปกครองของฝรั่งเศส จึงเริ่มมีการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องเอกราชจากฝรั่งเศสแต่รัฐบาลฝรั่งเศสก็ประกาศชัดเจนว่าจะไม่ยอมให้เวียดนามเป็นเอกราช

การเข้ามาของญี่ปุ่นภายใต้ “วงศ์ไพบูลย์แห่งมหาเอเชียบูรพา” และการสิ้นสุดราชวงศ์ในเวียดนาม คือ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ช่วงปี ค.ศ. 1939 - 1945 ญี่ปุ่นได้แผ่ขยายอิทธิพลทางการเมืองเข้ามาทั่วภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มชาตินิยมบางส่วนชื่นชมในความสามารถของญี่ปุ่นที่เป็นประเทศในเอเชียที่สามารถเอาชนะรัสเซียในการทำสงครามได้ ในขณะที่รัฐบาลอาณานิคมฝรั่งเศสก็ได้ยอมแพ้ให้แก่ญี่ปุ่น ชาวเวียดนามจึงถือโอกาสก่อการกบฏเพื่อปลดแอกจากฝรั่งเศส แต่ผู้ก่อการกบฏก็ถูกปราบและถูกจับและถูกสังหารไปกว่า 20,000 คน ในช่วงปี ค.ศ. 1941 - 1945 รัฐบาลอาณานิคมฝรั่งเศสได้ตกลงกับญี่ปุ่นที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรในเวียดนามร่วมกัน ญี่ปุ่นต้องการให้เวียดนามเป็นเส้นทางเข้าไปยังมณฑลยูนนานของจีน และญี่ปุ่นก็ต้องการเงินเพื่อนำไปทำสงคราม เกิดการกดขี่ชาวเวียดนามเพิ่มมากขึ้น โดยความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามในยุคนี้ยิ่งยากจนลง

ในช่วงปี ค.ศ. 1940 - 1944 ราคาสิ่งของเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 400 และเวียดนามก็ต้องถูกสหรัฐอเมริกาที่ระเบิดตัดเส้นทางคมนาคม เพื่อตัดเส้นทางขนส่งเสบียงกองทัพญี่ปุ่น ญี่ปุ่นพยายามหาทางให้ชาวเวียดนามสนับสนุน จึงหลอกล่อกลุ่มชาตินิยมเวียดนามว่าหากร่วมมือกับญี่ปุ่น ซึ่งนักชาตินิยมบางรายเชื่อในความยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่นและคิดว่าญี่ปุ่นจะช่วยให้เป็นเอกราชจากฝรั่งเศส แต่โฮจิมินห์ ผู้นำกลุ่มคอมมิวนิสต์เวียดนามในขณะนั้นไม่เห็นด้วยกับการร่วมมือกับญี่ปุ่น จากนั้นก็นำมาสู่การตั้งกลุ่มแนวร่วมเวียดนามหรือ สันนิบาตเพื่อเอกราชของชาวเวียดนาม (Vietnam Doc Lap Mihn Hoi-Viet Mihn) เป็นการนำทุกคนขึ้นมารวมตัวกัน โดยที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือต้องการนำเวียดนามเป็นเอกราชจากทั้งฝรั่งเศสและญี่ปุ่น

ยุคเอกราช คือ หลังจากญี่ปุ่นพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ฝรั่งเศสพยายามที่จะกลับมาปกครองเวียดนามเป็นอาณานิคมอีกครั้ง แต่ถูกต่อต้านจากกลุ่มเวียดนามที่ได้ปลุกระดมมวลชนให้ก่อการกบฏ โดยเฉพาะการต่อสู้แบบกองโจรในที่ราบสูงและเวียดนามชั้นใน ก่อความทางการเมืองในเมืองใหญ่ ก่อตั้งกองทัพปลดปล่อยในทุกอำเภอ มีการเลือกตั้งคณะกรรมการเพื่อปลดปล่อยแห่งชาติ โดยมีโฮจิมินห์เป็นผู้นำ ให้ทำหน้าที่เป็นรัฐบาลชั่วคราว และสามารถเข้ายึดเมืองต่าง ๆ ในเวียดนามได้อย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นได้ยื่นข้อเสนอให้จักรพรรดิ Bao Dai ซึ่งเป็นจักรพรรดิหุ่นเชิดของญี่ปุ่นนั้นสละราชสมบัติในวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1945 กลายเป็นประชาชนธรรมดาชื่อว่านายวิญถึ (Vinh Thuy) และนำมาสู่การล้มเลิกระบบกษัตริย์หรือจักรพรรดิในเวียดนาม ประธานาธิบดีโฮจิมินห์ได้ประกาศเอกราชของเวียดนามอย่างเป็นทางการในวันที่ 2 กันยายน 1945 ณ จัตุรัสปาตี้

ยุคสงครามเวียดนาม: การกลับมาสู่การแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ฝ่าย คือ หลังการประกาศเอกราช และการเลือกตั้งในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1945 ที่ส่งผลให้รัฐบาลโฮจิมินห์ปกครองประเทศเวียดนามอย่างชอบธรรม แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้นกองทัพฝรั่งเศสได้เข้าโจมตีไซ่ง่อน (โฮจิมินห์ซิตี้ในปัจจุบัน) ในคืนวันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 1945 และต้องประสบกับการเข้ามาของกลุ่มเจียงไคเช็คทางตอนเหนือ ประธานาธิบดีโฮจิมินห์จึงประกาศให้ประชาชนลุกขึ้นมาต่อสู้เพื่อประเทศ แม้ฝรั่งเศสจะถูกชาวเวียดนามต่อต้านอย่างหนัก แต่ต่อมากได้รับการสนับสนุนจากฝรั่งเศสในนามฝ่ายสัมพันธมิตร และสามารถเข้ายึดครองศูนย์กลางได้มากขึ้นเรื่อยๆ ต่อมาจึงได้ไปเจรจากับกลุ่มเจียงไคเช็คที่ยึดเวียดนามทางตอนเหนือ เส้นขนานที่ 16 แลกกับการยกเลิกสิทธิสภาพนอกอาณาเขตให้แก่ประเทศจีน ยกเส้นทางรถไฟจากฮานอย - ยูนนาน และเขตพิเศษไฮฟองให้จีน และให้สถานะพิเศษแก่ชาวจีนที่อยู่ในอินโดจีน ซึ่งรัฐบาลเวียดนามไม่ได้มีส่วนร่วมกับการตกลงดังกล่าวเลย รัฐบาลเวียดนามจึงเริ่มแผนการต่อสู้โดยวางแผนที่จะไล่กลุ่มของเจียงไคเช็คออกไปก่อนแล้วค่อยจัดการกับฝรั่งเศส แต่ฝรั่งเศสยังหวังที่จะกลับมามีอำนาจในอินโดจีน และเวียดนามก็มุ่งที่จะบรรลุสู่การเป็นเอกราช จึงนำมาสู่สงครามอินโดจีนซึ่งเป็นการสู้รบระหว่างเวียดนามและฝรั่งเศส ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 - 1954 จนกระทั่งสิ้นสุดสงครามที่ Dien Bien Phu ซึ่งในระหว่าง

ศึกสงครามอินโดจีน ฝรั่งเศสมีแผนที่จะเชิญตัวอดีตจักรพรรดิบัวดำกลับมาปกครองในเวียดนามใต้ของฝรั่งเศส เพื่อให้บัวดำเป็นรัฐบาลหุ่นเชิดของฝรั่งเศสที่จะมาต่อสู้กับโฮจิมินห์ทางฝั่งเหนือ แต่จักรพรรดิบัวดำยืนยันกับบางฝรั่งเศสว่าตนจะกลับมาเป็นจักรพรรดิต่อเมื่อเวียดนามได้รับเอกราชและมีเอกภาพเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แผนการเชิญจักรพรรดิบัวดำกลับมาของฝรั่งเศสจึงไม่ประสบผลสำเร็จ และแม้ว่าฝรั่งเศสจะได้รับความช่วยเหลือด้านอาวุธจากสหรัฐอเมริกา แต่ก็ต้องพ่ายแพ้ที่เดียนเบียนฟูอย่างราบคาบ แม้จะมีอาวุธมากกว่าก็ตาม จนนำมาสู่การเจรจาตกลงที่เจนีวา ซึ่งเป็นข้อตกลงที่จะแบ่งเวียดนามออกเป็นสองส่วน ตรงเส้นขนานที่ 17 ส่วนใต้อยู่ใต้การปกครองของฝรั่งเศส และส่วนเหนืออยู่ในการปกครองของโฮจิมินห์ และในเวลาต่อมาฝรั่งเศสยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้ามาตั้งฐานทัพในเวียดนามใต้และเสมือนเป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกา

หลังสงครามสิ้นสุด : สู่การเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คือ ในขณะที่เวียดนามใต้อยู่ภายใต้การปกครองของสหรัฐอเมริกา เวียดนามเหนือปกครองโดยระบอบสังคมนิยม สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นผู้นำประชาธิปไตยก็แต่งตั้งโงดิงเดียม (Ngo Dinh Diem) เป็นรัฐบาลหุ่นเชิดของสหรัฐอเมริกาปกครองเวียดนามอย่างกดขี่ บังคับให้ประชาชนเปลี่ยนมาเป็นคาทอลิก สั่งห้ามมีแนวคิดเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์ ใครฝ่าฝืนจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง สหรัฐอเมริกาเองก็ไม่ให้มีการเลือกตั้งตามที่ตกลงในสนธิสัญญาเจนีวา อีกทั้งยังระดมกองกำลังไปปราบปรามกลุ่มเวียดนามทีในเวียดนามเหนือ แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะได้ การสู้รบระหว่างสหรัฐอเมริกาในเวียดนามใต้อีกกับกลุ่มเวียดนามทีในเวียดนามเหนือได้ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อทั้งสองเวียดนามอย่างมหาศาล จนนำมาสู่การลงนามในสนธิสัญญาปารีส ให้สหรัฐอเมริกายอมรับในอธิปไตยของเขตแดนเวียดนาม และยอมรับการก่อตั้งรัฐบาลชั่วคราวของคณะปฏิวัติซึ่งนำโดยโฮจิมินห์ วันที่ 29 มีนาคม ค.ศ. 1973 สหรัฐอเมริกาจึงถอนทัพทั้งหมดออกไป แต่หลังจากนั้นสหรัฐอเมริกาทำท่าจะละเมิดข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีสทำให้ประชาชนในเวียดนามใต้ไม่พอใจ และรวมตัวกันต่อสู้กับสหรัฐอเมริกา จนกระทั่งในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1975 เวียดนามเหนือสามารถเข้ายึดทำเนียบประธานาธิบดีที่เมืองไซ่ง่อนในเวียดนามใต้ได้ และขับไล่กองทัพสหรัฐอเมริกาออกจากเวียดนาม นำมาสู่การรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียว และตั้งชื่อเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Social Republic of Vietnam) ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเพียงหนึ่งเดียวจวบจนปัจจุบัน

2.2 เอกสารเกี่ยวกับการแต่งกาย

พวงผกา คูโรวาท อธิบายเกี่ยวกับเรื่องเครื่องแต่งกาย ไว้ในหนังสือเรื่อง “คู่มือประวัติเครื่องแต่งกาย” ใจความว่า เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ห่อหุ้มร่างกายเพื่อปกปิดร่างกาย ป้องกันตัวจากสภาพอากาศ สัตว์และแมลง เนื่องจากผิวหนังของมนุษย์บอบบาง ขาดภูมิคุ้มกันทางธรรมชาติมากกว่าสัตว์อื่น ๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีสิ่งปกปิดร่างกายเพื่อการดำรงชีวิตให้อยู่รอด ซึ่งมนุษย์มีการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มและการปฏิบัติสืบทอดกันมาก่อให้เกิดขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม รวมถึงศาสนา ที่แสดงถึงสภาพของสิ่งแวดล้อมที่อาศัยอยู่ ตำแหน่ง ยศ

ฐานะ สภาพสังคม และเศรษฐกิจ ในการแต่งกายของแต่ละชนชาติ นอกจากนี้ยังมีการแต่งกายให้เป็นที่ดึงดูดใจแก่เพศตรงข้ามเป็นเรื่องธรรมชาติที่ผู้คนมักต้องการทำให้ตัวเองดูดีขึ้น สวย และงดงามจากการใส่เสื้อผ้า ก่อให้เกิดนักออกแบบเสื้อผ้าที่มีชื่อเสียงที่พยายามออกแบบเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม ฐานะ และเศรษฐกิจของสังคม ซึ่งในแต่ละสภาพของสังคมไม่เหมือนกัน จึงเกิดความหลากหลายในการแต่งกาย

ชนัญ วงษ์วิภาค ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องประวัติการแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไว้ในหนังสือเรื่อง “เครื่องนุ่งห่มและเอกลักษณ์กลุ่มชาติพันธุ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” มีใจความว่า ในอดีตเสื้อผ้าของผู้คนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่เป็นแบบเรียบง่ายและขึ้นอยู่กับให้ความหมายของความสุภาพในแต่ละวัฒนธรรม ที่มีการแบ่งแยกทางสังคมพื้นฐานบางอย่าง เช่น เพศ อายุ สถานภาพสมรส และความเป็นญาติพี่น้อง ซึ่งสะท้อนอยู่ในโครงสร้างและลวดลายของเครื่องนุ่งห่ม มีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนระหว่างเพศชายและเพศหญิง ไม่ว่าโครงสร้างของเสื้อผ้าและการประดับตกแต่งเครื่องนุ่งห่มจะเรียบง่ายอย่างไร แต่ความเด่นชัดที่บ่งบอกได้โดยรูปร่าง ขนาดและโครงสร้างของเครื่องนุ่งห่มของแต่ละเพศ ลวดลายและรูปแบบบนผ้าที่ใช้ในพิธีกรรมต่าง ๆ อาทิ พิธีแต่งงาน พิธีกรรมทางความเชื่อ ทางศาสนา และพิธีทางการเกษตรมักมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความคิดที่ว่าด้วยความอุดมสมบูรณ์ สัญลักษณ์ที่แสดงคุณสมบัติผู้ชายและผู้หญิงเป็นลวดลายที่เด่นประเภทหนึ่งที่พบบนผ้าเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จำนวนมาก และเรื่องราวบนผืนผ้าบางอย่างแสดงวิสัยทัศน์ลักษณะของกิจกรรมของมนุษย์ นอกจากนี้ในหลายวัฒนธรรม ลายและสีจะเหมาะสมกับคนช่วงอายุต่าง ๆ ดังนั้นการที่ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับความคิดใหม่ ๆ และอิทธิพลจากภายนอกได้ส่งผลให้แบบแผนดั้งเดิมและลักษณะของลวดลายเดิมสูญหายไปโดยไม่เหลือร่องรอยแม้จะมีแรงกดดันใหม่ ๆ และแหล่งที่มาของลวดลายก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และมีการทำลวดลายใหม่ ๆ ขึ้นมาภายในโครงสร้างของลวดลายเก่า โดยการใช้ลักษณะตกแต่งบนเครื่องนุ่งห่มเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สาคร ชลสาคร อธิบายเกี่ยวกับเรื่องโครงสร้างในการออกแบบเสื้อผ้าให้เหมาะกับรูปร่างของผู้สวมใส่ ไว้ในหนังสือเรื่อง “รูปร่างกับโครงสร้างเสื้อผ้า” มีใจความว่า ตั้งแต่สมัยโบราณมีส่วนประกอบของเสื้อผ้าน้อยชิ้น คือ ท่อนบนเป็นผ้าแถบและท่อนล่างเป็นผ้าถุง มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ จัดเป็นเสื้อผ้าที่มีโครงสร้างแบบหลวม เหมาะกับคำว่า “นุ่งห่ม” ส่วนเสื้อผ้าที่มีขั้นตอนการผลิตด้วยวิธีการทำแบบตัดและเทคนิคการตัดเย็บ ส่วนใหญ่เป็นโครงสร้างแบบเข้ารูปและพอดีตัว เหมาะกับคำว่า “สวมใส่” ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวอีกว่า รูปร่างกับโครงสร้างเสื้อผ้ามีความสัมพันธ์กันระหว่างรูปร่าง สรีระ และสัดส่วนของร่างกายมนุษย์กับการทำแบบตัดเสื้อผ้า (Pattern) ให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่ ซึ่งจัดเป็นองค์ประกอบสำคัญในการผลิตเสื้อผ้า เรียกได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการทำแบบตัดเสื้อผ้าได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของเสื้อผ้า มีผลต่อความรู้สึก จนเกิดความพึงพอใจในการสวมใส่

Pooser Doris อธิบายเกี่ยวกับเรื่องสไตล์ของเสื้อผ้าที่มีผลต่อการแต่งกาย ไว้ในหนังสือเรื่อง “แต่งตัวดีมีสไตล์ = Always in style” มีใจความว่า การจัดลักษณะของเสื้อผ้าเป็นสไตล์ต่าง ๆ พิจารณาได้จากรูปลักษณะ 3 ประการ คือ ลายเส้น สัดส่วน และสีสันทัน ว่ามีความสัมพันธ์โดยตรงกับรูปร่างทรวดทรงของผู้สวมใส่ ดังนั้น เสื้อผ้าควรจะสมดุลและกลมกลืนกับขนาดรูปร่างและใบหน้าราวกับว่ามันถูกสร้างขึ้นมาเพื่อผู้สวมใส่โดยเฉพาะ และเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นธรรมชาติของผู้สวมใส่ เริ่มจากเส้นสายและเส้นเงาของเสื้อผ้าควรช่วยเสริมแนวโค้งเว้าของรูปร่างได้ ความหยابความละเอียดของเนื้อผ้า ตลอดจนแพทเทิร์นเสื้อผ้าที่ได้ส่วนและลงตัวกับขนาดรูปร่าง รวมถึงส่วนที่ช่วยในการจัดลักษณะอีกประการ คือ สีของเสื้อผ้าที่เข้ากับสีผิวของผู้สวมใส่ด้วย จากลำดับขั้นตอนที่กล่าวมาจะช่วยให้ผู้สวมใส่รู้จักตัวเองมากขึ้นและสามารถเลือกซื้อเสื้อผ้าได้อย่างไม่ผิดพลาด ทั้งนี้ผู้สวมใส่ต้องไม่หลอกตัวเองและมองตนเองอย่างตั้งใจและใช้พิจารณา ทุกคนล้วนเกิดมามีโครงร่าง ขนาดรูปร่าง และลักษณะใบหน้าที่แตกต่างกัน ผู้สวมใส่อาจคิดอยากจะทำให้ตนเองสูงขึ้น บางคนก็อยากจะทำเตี้ยลงหรือบางคนก็ต้องการจะดูอมลง แต่นั่นก็เป็นเพียงความคิดคำนึงเท่านั้น ผู้สวมใส่ควรหันมามองรับตัวเอง ว่าได้ครอบครองรูปโฉมเท่าที่มีอยู่ แล้วปรุงแต่งให้ดูสวยขึ้น แม้ว่าผู้สวมใส่จะค้นพบข้อจำกัดในตัวเอง โดยเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนจะต้องประสบ แต่ผู้สวมใส่จะได้เรียนรู้ว่า มีวิธีจัดการกับสิ่งเหล่านั้นอย่างไร เพื่อดึงเอาจุดเด่นของตนเองออกมา ได้เรียนรู้ว่าสิ่งบกพร่องที่ตัวเองเคยเป็นกังวลนั้น จะเปลี่ยนแปลงกลับกลายเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมบุคลิกของผู้สวมใส่ได้อย่างไร ซึ่งทำให้ผู้สวมใส่พบกับความสนุกตื่นเต้นในรูปแบบใหม่โดยการเสริมให้ตัวเองดูสวยแปลกตาอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน อีกทั้งความสมส่วนของเสื้อผ้าอยู่ที่ความพอดี ไม่ฟิตและไม่หลวมเกินไป เพื่อให้ได้สัดส่วนที่สมดุลนั้น ไม่เพียงแค่นั้นอยู่กับรูปร่างของผู้สวมใส่แล้ว ยังมีสิ่งสำคัญควรคำนึงถึงอีกเช่นกัน คือ เรื่องของลายผ้าและชนิดของผ้า คนที่เหมาะสมกับเสื้อผ้าขนาดใหญ่กว่าปกติก็ควรเลือกเสื้อผ้าที่มีขนาดใหญ่ หรือปานกลาง ลายผ้าจำพวกลายดอกเล็ก ๆ กระจุ้มกระจิมที่อยู่บนเสื้อตัวโต ๆ ก็คงดูขัดตาเพราะไม่สมดุลกันเลย สำหรับเสื้อผ้าที่มีขนาดปานกลาง ก็จะเข้ากันได้ดีกับลวดลายขนาดกลางและขนาดเล็ก เสื้อผ้าขนาดเล็กก็จะสมดุลที่สุด เมื่อประดับด้วยลายลวดลายเล็ก ๆ นอกจากนี้ยังมีการใส่เครื่องประดับให้เข้ากับเสื้อผ้าและรูปร่างของผู้สวมใส่ เช่น การเลือกกระเปาะรองทำให้เหมาะสมกับสัดส่วนรูปร่าง ดังนั้น การแต่งกายที่ดี คือ การเลือกเสื้อผ้าและเครื่องประดับเสริมแต่งกายให้เป็นแนวเส้นเดียวกันกับสัดส่วนและขนาดของรูปร่าง ซึ่งไม่ควรฝืนใช้แนวเส้นที่มีลักษณะตรงกันข้าม และเมื่อได้แต่งกายอย่างตั้งใจต้องการพร้อมกันได้แสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่ และมั่นใจได้อย่างเต็มเปี่ยมว่าดูสวยขึ้นมา เพื่อให้ผู้สวมใส่สวยพร้อมตลอดทั้งร่างกายด้วยการแต่งกายนั้น จะทำให้รู้สึกสนุกตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ศักดา ปันหน่งเพ็ชร อธิบายเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกายที่แสดงถึงบุคลิกภาพ ไว้ในหนังสือเรื่อง “งามบาดใจ” มีใจความว่า ผู้ที่แต่งกายได้ดี มีรสนิยม คือ ผู้ที่รู้จักสไตล์ของตนเองอย่างชัดเจน ในการที่จะแสดงภาพที่เด่นชัดเพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างแบบฉบับแนวนิยมทางการแต่งกายประเภทต่าง ๆ นั้น จึงมีการจำแนกคน

ออกเป็นหลายกลุ่มด้วยกัน แต่ละกลุ่มเป็นตัวแทนของแบบฉบับแนวนิยมในการแต่งกายอย่างกว้าง ๆ คือ ดรามามาติก (Dramatic), สปอร์ตี้ (Sporty), เนเจอร์ล (Natural), โรแมนติก (Romantic), แองเจนู (Ingenu) และคลาสสิก (Classic) ด้วยสไตล์ที่แตกต่างกัน ทำให้เสื้อผ้าก็เป็นเครื่องที่สามารถบอกถึงบุคลิกภาพของคน ๆ นั้นที่แต่งกายได้ เพราะเสื้อผ้ามีบุคลิกของมันเอง หรือเรียกว่า “บุคลิกภาพของเสื้อผ้า” ซึ่งหมายถึงแบบฉบับหรือลักษณะเสื้อผ้าที่โปรดปรานและเหมาะสมที่สุดสำหรับผู้สวมใส่ และยังพิจารณาความกลมกลืนเข้ากันได้กับประเภทสีผม สีผิว และสีของดวงตาของผู้สวมใส่ เนื่องจากสีเส้นของเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับผู้สวมใส่ย่อมต้องมีบุคลิกภาพของมันเองอยู่ด้วยเช่นกัน ยังมีปัจจัยอีกหลายอย่างที่ควรคำนึงถึงบุคลิกภาพของเสื้อผ้า เช่น ส่วนสูง โครงสร้างของกระดูก และน้ำหนักของร่างกาย เป็นต้น นอกจากนี้การแต่งกายไม่ได้มีเพียงแค่เสื้อผ้า แต่ยังมีการใช้เครื่องประดับและของแต่งตัว เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มเสน่ห์ (Chic) ให้แก่ตนเองแล้ว ยังจะช่วยให้เสื้อผ้าของผู้สวมใส่ดูน่าสนใจ มีจุดดึงดูดสายตาและเกิดความหลากหลายแห่งปริมาณเสื้อผ้า อีกทั้งมีประการสำคัญอย่างยิ่ง คือ ผู้แต่งตัวดีนั้นไม่จำเป็นต้องมีเสื้อผ้ามากมาย และการมีเสื้อผ้ามากมายเกินความจำเป็นอาจก่อให้เกิดปัญหา คือ แต่งกายไม่ดีขึ้นได้หากไม่รู้จักรั้ว “มิชแอนด์แมทซ์” ที่ลงตัว ดังนั้น การตกแต่งร่างกายด้วยของแต่งตัวโดยเริ่มจากการแบ่งโซนต่าง ๆ ของร่างกายออกเป็น 4 โซนใหญ่ ๆ คือ 1.ศีรษะและคอ 2.ลำตัว 3.มือและข้อมือ 4.เท้าและขา ทั้งสี่โซนมีจุดเด่นและจุดเสริมซึ่งกันและกัน สารสำคัญที่ควรต้องอยู่ในใจของผู้ที่ต้องการแต่งตัว คือ ในการใช้ของแต่งตัวนั้นควรพยายามให้เด่นอยู่ ณ โซนเดียว ซึ่งอาจมีโซนอื่น ๆ เสริมได้ อย่างไรก็ตาม หากประสงค์จะใช้เครื่องแต่งตัวมากเกินไปจนธรรมดาไปสักหน่อย หรือมากกว่าปกติก็ตามกฎกติกา คือ มากเท่าใดก็ได้ แต่ให้สมดุลกันทั้งสองข้าง อาทิ ภาวะหล้ากำไล สร้อยข้อมือทั้งหลายทั้งปวง หากต้องการประดับให้พร้อมพรั่งประดุจพิธิโสกันต์ ก็ให้ประดับทั้งสองแขน ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือทั้งสองข้างของมือจึงจะสวย เป็นต้น เท่ากับเป็นการเน้นประสิทธิภาพแห่งการสร้างจุดเด่นขึ้นได้อีกเป็นสองเท่าทีเดียว

เกษร สุนทรเสรี อธิบายเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกายให้สวยงามและเหมาะสมตามรูปร่างของแต่ละคน ไว้ในหนังสือเรื่อง “งานเสื้อผ้าและการแต่งกาย” มีใจความว่า การแต่งกายดี คือ แต่งกายให้เหมาะสม เหมาะกับโอกาส สถานที่ และกิจกรรม โดยคำนึงถึงความเรียบร้อย ความสะอาดและความเหมาะสม มีหลักการสำคัญของการแต่งกายให้งาม ได้แก่ 1.ความเรียบร้อย เสื้อผ้าที่มองดูเรียบร้อย ไม่ยับยู่ยี่ ตะเข็บขาด กระดุมหลุด จะทำให้ผู้สวมใส่มีความรู้สึกมั่นใจ ช่วยส่งเสริมบุคลิกให้ดูดียิ่งขึ้น ความเรียบร้อยของเสื้อผ้าไม่เพียงแต่จะอยู่ที่เสื้อผ้าชั้นนอกเท่านั้น เสื้อชั้นในก็มีความสำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะผู้หญิง ถ้าสวมเสื้อชั้นนอกบาง เช่น เสื้อที่ตัดด้วยผ้าไนลอน ผ้าป่าน ผ้าชีฟอง ควรสวมเสื้อชั้นในชนิดเต็มตัว ไม่ไช่ยกทรง ส่วนกระโปรงชั้นในก็ควรให้ได้สัดส่วนกับกระโปรงชั้นนอกไม่สั้นหรือยาวเกินไป 2.ความสะอาด เป็นรากฐานที่แท้จริงของความงาม เสื้อผ้าที่สวมใส่ต้องหมั่นซักให้สะอาดอยู่เสมอ ไม่ใส่เสื้อผ้าชุดเดียวซ้ำ 2 – 3 วัน จะทำให้มีกลิ่นเป็นที่น่ารังเกียจ และในขณะที่สวมใส่ต้องคอยระวังไม่ให้เปรอะ

เปื้อนฝุ่นโคลน น้ำหวาน กาแฟ หรือเศษอาหารต่าง ๆ 3.ความเหมาะสม ผู้ที่รู้จักเลือกแบบ สี ลวดลาย และชนิดของเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่างและวัย จึงจะถือได้ว่าเป็นผู้ที่แต่งกายได้งดงาม ซึ่งจากที่กล่าวมาผู้คนที่ต้องการแต่งกายให้ดีควรสำรวจตนเองเพื่อให้พบว่ามีส่วนที่ควรส่งเสริมให้เด่นชัด สะดุดตาตรงไหนและมีส่วนบกพร่องซึ่งควรพรางไม่ให้เป็นที่สนใจตรงไหน มีรูปร่าง ใบหน้าและลักษณะท่าทางเฉพาะตัวอย่างไร มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมอย่างไร และอยู่ในวัยใด สิ่งที่ควรระมัดระวังในการเลือกแบบเสื้อ คือ เส้นกรอบนอกของเสื้อเพราะจะเป็นเส้นที่ช่วยให้รูปร่างของผู้สวมใส่ดูสมส่วนหรือไม่สมส่วน ดังนั้นผู้ที่มีรูปร่างไม่สมส่วน ควรจัดประเภทของความไม่ได้สัดส่วนของตนเอง นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะในการแต่งกายเพื่อช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวเองยิ่งขึ้น คือ 1.คนผอมสูง ไม่ควรสวมเสื้อผ้าแนบตัว เลี่ยงกระโปรงที่แคบ ตรง เสื้อที่มีแนวไหล่แคบ แขนยาวลีบ เสื้อคอแหลมลึก เพราะสิ่งเหล่านี้เพิ่มความสูงทั้งนั้น การตกแต่งเสื้อกระโปรงด้วยจีบ รูด ระบาย เสื้อแขนพองจะเหมาะกับคนผอมมาก ควรเลือกใช้ผ้าดอก สีสดใส และลวดลายไม่โตนัก ผ้าตา ผ้าทาง ใช้ได้ทั้งนั้น แต่ควรใช้ลายขวาง เพราะจะดูหนาขึ้นและเตี้ยลง ทั้งนี้ให้เหมาะกับบุคลิก ลักษณะด้วย คนผอมแต่งกายด้วยชุดคนละท่อน จะช่วยลดความผอมสูงได้ เครื่องประดับ เช่น สายสร้อยติดคอ กำไลข้อมือหลาย ๆ ชิ้น ต่างหูที่แปะติดหู หรือต่างหูที่ไม่ยาวนานก็จะดูดี 2.คนอ้วน เตี้ย ไม่ควรสวมกระโปรงจีบพอง บานมาก มีเส้นขวางเป็นชั้น หรือระบาย แต่เหมาะกับแบบเสื้อเรียบ ๆ ตกแต่งเฉพาะแห่ง ควรนุ่งกระโปรงค่อนข้างยาว เพราะจะทำให้ดูสูงขึ้นบ้าง เสื้อแขนยาวเหนือข้อศอก และแขนยาวถึงข้อมือจะดูดีกว่าเสื้อแขนสามส่วน ควรสวมกระโปรงสีเข้าชุดกันดีกว่าสีตัดกัน เลี่ยงการใช้ผ้าสีฉูดฉาด และไม่ควรอย่างยิ่งที่จะสวมเสื้อผ้าคับ เพราะจะรัดเนื้อจนเห็นส่วนที่ไม่ต้องการให้เห็น

ณัฐนา นวลยัง อธิบายเกี่ยวกับเรื่องเครื่องแต่งกาย ไว้ในวารสารอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “เครื่องแต่งกายที่เป็นสื่อสัญลักษณ์ในงานทัศนศิลป์ไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 – 2557” โดยบทความนี้เรียบเรียงขึ้นจากเนื้อหาส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปมหาบัณฑิตสาขาทัศนศิลป์ คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2559 มีวัตถุประสงค์ของการทำวิทยานิพนธ์ คือ เพื่อทำความเข้าใจการใช้เครื่องแต่งกายที่เป็นสื่อสัญลักษณ์ในงานทัศนศิลป์ไทย และแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงสอดคล้องกันระหว่างศิลปะ บริบททางสังคม ประเพณี และวัฒนธรรมที่ทำให้ศิลปินสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์ไทยที่มีการใช้เครื่องแต่งกายมาเป็นสื่อสัญลักษณ์ในการนำเสนองาน และมีวิธีการดำเนินการวิจัย คือ การวิเคราะห์ผลงานศิลปะโดยเก็บข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์ศิลปิน นักวิชาการหรือนักวิจารณ์ โดยมีผลการวิจัย คือ เครื่องแต่งกาย หมายถึง สิ่งที่มนุษย์นำมาใช้ห่อหุ้มร่างกาย ซึ่งการแต่งกายของมนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์สามารถค้นคว้าได้จาก หลักฐานทางวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เพื่อให้เป็นเครื่องช่วยชี้แนะให้รู้และเข้าใจถึงแนวทางการแต่งกายเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคสมัยนั้น ๆ มนุษย์มีความจำเป็นจะต้องใช้เครื่องแต่งกายเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย และป้องกันอันตรายจากภายนอก เช่น สภาพดินฟ้าอากาศ สัตว์และแมลง

ต่าง ๆ ต่อมามนุษย์เรียนรู้วิธีการใช้เครื่องทอหุ้มร่างกายจากธรรมชาติรอบตัวได้ดีขึ้น รู้จักการสร้างเครื่องมือเครื่องใช้จากสิ่งของใกล้ตัว เช่น การปั่นขาม หม้อ ไห จากดินเหนียว และเริ่มประยุกต์ใช้วัสดุเข้าด้วยกัน มีการเลี้ยงสัตว์ ปลูกพืชเพื่อเอาใยของพืชหรือจากตัวไหมมาทำผ้า และได้เรียนรู้วิธีการผูก มัด สาน ถัก ทอ และอื่น ๆ เครื่องแต่งกายก็ได้พัฒนามาตามความเจริญของสังคม จนกระทั่งกลายเป็นเทคโนโลยีการผลิตเครื่องแต่งกายในปัจจุบัน

2.3 เอกสารเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่าย

พวงผกา คุโรวาท อธิบายเกี่ยวกับเรื่องชุดประจำชาติของชาวเวียดนาม และยังชุดแต่งกายประจำชาติที่มีผลมาจากอิทธิพลของการเข้ามาของจีนและฝรั่งเศส ไว้ในหนังสือเรื่อง “คู่มือประวัติเครื่องแต่งกาย” มีใจความว่าการแต่งกายประจำชาติของผู้หญิงประเทศเวียดนาม มีลักษณะสวมเสื้อแขนยาว คอตั้งสูง ตัวเสื้อยาวลงมาจดข้อเท้า ผ่า 2 ข้างสูงแค่อเอว นุ่งกางเกงแพรยาว ไข้วมยาวเกล้ามวย สวมงอบที่สานด้วยใบลานทรงสูงรูปฟ้ายี่ หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยมคลุมศีรษะ แล้วดึงชายทั้ง 2 ข้างมาผูกบริเวณใต้คาง ถ้าเป็นทางตอนเหนือแถวเมืองฮานอยจะใช้ผ้าดำเป็นแถบยาวหุ้มผมซึ่งถักเปียไว้ให้มัด แล้วโอบพันรอบศีรษะคล้ายกับเสวียนหม้อ นอกจากนี้คนที่ทำงานหนักจะสวมเสื้อสั้น มีกระเป่า 2 ใบ แขนจีบยาว และย่อมนเป็นสีน้ำตาลกันสกปรกเมื่อต้องทำงานตามไร่นา ในบางพื้นที่ของภาคเหนือผู้หญิงยังคงสวมกระโปรงยาวจนถึงข้อเท้าทั้งเวลาที่อยู่บ้านและทำงานในไร่ จากที่กล่าวมา ลักษณะการแต่งกายของผู้หญิงชาวเวียดนามมีผลมาจากสภาพอากาศของประเทศเวียดนามที่มีอากาศหนาวเย็นกว่าประเทศไทย แม้ว่าจะอยู่ในเขตร้อนชื้นเหมือนกัน และประเทศเวียดนามยังได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมประเทศจีน เช่น การเขียนภาพบนแพรเป็นรูปนกหรือต้นไม้ การเขียนภาพบนแผ่นไม้ฉลุ และระบายสี แกะสลักโต๊ะเก้าอี้เป็นรูปมังกร การทำหมวก ทอเสื้อเป็นลวดลาย การทำเครื่องกระเบื้องเคลือบ อาทิ แจกกัน โถ และถ้วยชาม รวมทั้งมีอุตสาหกรรมเครื่องเงินอีกด้วย มีขนบธรรมเนียมประเพณีที่คล้ายกับจีน คือ การให้ของขวัญแก่กัน เลี้ยงดูกัน ตามบ้านจะปักไม้ไผ่ลำยาว ๆ ประดับประดาด้วยใบไม้ขนนก ลูกพรวน รูปปลาตัวเล็ก ๆ กระดาษเงิน กระดาษทอง กิ่งกระบองเพชร มีโคมแขวนไว้ในเวลากลางคืน มีรูปคันทันดูสีขาวแขวนไว้ทำเป็นลูกศรชี้ไปทางใต้ เพื่อป้องกันบ้านเรือนให้พ้นจากการรบกวนของภูตผีปีศาจ ซึ่งทั้งหมดเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของวันปีใหม่ของเวียดนาม เรียกว่า เต็ด ตรงกับเทศกาลวันตรุษจีนของประเทศจีนด้วย และไม่เพียงแค่อิทธิพลวัฒนธรรมจากประเทศจีนเท่านั้นที่ส่งผลกับประเทศเวียดนาม ยังมีอิทธิพลจากวัฒนธรรมประเทศฝรั่งเศสที่ส่งผลต่อประเทศเวียดนามในหลายด้าน เช่น การก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ตามแบบฝรั่งเศส มีร้านค้าแฟชั่นทางเท้าริมถนน มีโรงละครใหญ่สร้างแบบกรุงปารีสในสมัยที่เวียดนามตกเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส อีกทั้งในช่วงเวลานั้นมีการจัดให้มีการแสดงออเปร่าปีละ 3 เดือน โดยเฉพาะในฤดูหนาวจะมีคณะศิลปินมาจากฝรั่งเศส รวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณีเวลาพบปะกันก็ก้มศีรษะและโค้งตัว บางครั้งก็จับมือกัน อีกประเพณีที่แปลกและสืบทอดปฏิบัติกันมาจนถึงปัจจุบัน คือ ตอน

ฝรั่งเศสปกครองเริ่มทำงานตอน 7.30 น. ถึง 12.00 น. และหยุดพักนอกลางวัน ไม่ว่าจะเป็สถานที่ราชการ ห้างร้าน ตลอดจนประชาชนทั่วไป จนกระทั่งบ่าย 2 โมง จึงเริ่มทำงานใหม่อีกจนถึง 17.30 น. ซึ่งประเพณีนี้เข้าใจว่าชาวฝรั่งเศสที่เข้าไปทำงานในประเทศเวียดนามรู้สึกร้อนมากในเวลากลางวันจึงหยุดพักจนกลายเป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันต่อมา จากประวัติความเป็นมาของประเทศเวียดนาม จะเห็นได้ว่าลักษณะการแต่งกายของชาวเวียดนามมีการผสมผสานปนกันไประหว่างชาวไทยมุงหรืออ้ายลาวในระยะแรก ๆ และมีเครื่องแต่งกายชาวจีนอยู่ด้วย เช่น ลักษณะเสื้อที่ป้ายซ้อนกับบริเวณอก คอปิดแขนยาว อันเนื่องจากสภาพอากาศหนาว แต่ความแตกต่างของเครื่องแต่งกายชาวเวียดนามที่แตกต่างไปจากชนชาติจีนและไทยตรงลักษณะการใช้ผ้า ถึงแม้ว่าจะสวมกางเกงอยู่ชั้นหนึ่งแล้วยังนิยมสวมเสื้อบางที่เปิดจนถึงเอวทั้ง 2 ข้าง เผยให้เห็นรูปทรงและสัดส่วนที่งดงามของร่างกาย ดังนั้นชาวเวียดนามได้ชื่อว่าเป็นชาติหนึ่งที่มีผิวพรรณงามที่สุดในโลกอีกด้วย

Hông Linh อธิบายเกี่ยวกับเรื่องการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยที่สวยงามของผู้หญิงเวียดนามชื่อว่า Quỳnh Trâm ไว้ในบทสัมภาษณ์บนสื่ออิเล็กทรอนิกส์เรื่อง “Quỳnh Trâm cô gái mặc áo dài đẹp như Mai Phương Thúy” มีใจความว่า Quỳnh Trâm เป็นผู้หญ่ยสวยที่ได้รับฉายาว่า "thiên thần áo dài" แปลว่า นางฟ้าชุดอ่าวหญ่ย, "người đẹp áo dài" แปลว่า คนสวยในชุดอ่าวหญ่ย, "cô gái mặc áo dài đẹp như Mai Phương Thúy" แปลว่าหญ่ยสาวที่สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยสวยงามเหมือน Mai Phương Thúy ที่เป็นนักแสดงนางแบบ อีกทั้งยังเคยประกวด Miss Vietnam และ Miss World ซึ่งผู้เขียนได้สัมภาษณ์พูดคุยกับ Quỳnh Trâm เกี่ยวกับภาพลักษณ์ในการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยแบบดั้งเดิมและแฟชั่นการแต่งตัวในชีวิตประจำวันของเธอ ภาพถ่ายของเธอที่ใส่ชุดอ่าวหญ่ยนั้นสวยงาม จนผู้คนที่ได้กล่าวว่าเธอนั้นเหมาะสมกับชุดอ่าวหญ่ยมาก หรือเธอใส่ชุดอ่าวหญ่ยแล้วสวยมาก เธอได้กล่าวในบทสัมภาษณ์เกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ยว่าเป็นชุดที่สวยงาม เธอภูมิใจที่เวียดนามมีชุดพื้นเมืองที่สวยงามเช่นนี้ เป็นชุดที่อวดรูปร่างและส่วนโค้งเว้าของผู้หญ่ย โดยในความคิดส่วนตัวของเธอ ชุดอ่าวหญ่ยแบบดั้งเดิมนั้นสวยงามกว่าชุดอ่าวหญ่ยที่ทันสมัย โดยเฉพาะชุดอ่าวหญ่ยสีขาวที่ทำให้ดูบริสุทธิ์ ขาวใส และน่าดึงดูดใจ เธอไม่มีเคล็ดลับวิธีที่จะสวมใส่อ่าวหญ่ยให้สวย แค่ใส่แล้วมั่นใจก็สร้างความรู้สึกที่สวยงามให้แก่ตนเองและคนรอบข้างได้

วิทย์ บัณฑิตกุล อธิบายเกี่ยวกับเรื่องชุดอ่าวหญ่ยที่เป็นชุดประจำชาติของผู้หญ่ยชาวเวียดนาม ไว้ในหนังสือเรื่อง “สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม” มีใจความว่า การแต่งกายของคนเวียดนามในปัจจุบันชาวเวียดนามทั้งผู้ชายและผู้หญ่ยจะแต่งกายแบบสากลกันเกือบทั้งหมด แต่ชุดประจำชาติก็ยังสามารถพบเห็นได้ตามงานเทศกาลสำคัญต่าง ๆ โดยเฉพาะชุดของผู้หญ่ยที่มีเอกลักษณ์ ทั้งแสดงความอ่อนหวานและเ้ายวนในขณะเดียวกัน ทั้งมีรายละเอียดของสีสัน เส้นใยผ้าที่แสดงถึงฐานะของผู้สวมใส่อีกด้วย โดยในสมัยที่ประเทศเวียดนามแยกประเทศออกเป็นเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ ซึ่งทางภาคใต้มีการปฏิวัติทางวัฒนธรรมรวมไปถึงการแต่งกายของชาว

เวียดนาม ทำให้มีการปรับเครื่องแต่งกายที่มีอยู่เดิมในภาคใต้ของเวียดนามให้มีเอกลักษณ์แตกต่างจากภาคเหนือ เกิดเป็นชุดอ่าวสาย (ao dai) แปลว่า ชุดยาว ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวแนบเนื้อ คอเสื้อคล้ายเสื้อกีฬาของจีนผ่าข้างลงมาถึงใต้รักแร้ ติดกระดุมปิดถึงคอ ช่วงเอวถึงชายเสื้อผ่าข้าง ภายในมีเสื้อชั้นในเป็นลักษณะผ้าคล้องคอผืนเล็ก เรียกว่า เอี่ยม (yem) นุ่งกางเกงขายาว ส่วนทรงผมนิยมไว้ยาวแล้วเกล้ามวย บ้างสวมหมวกหนอนหลา (non la) หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยมคลุมศีรษะดึงชายสองข้างมาผูกใต้คาง ซึ่งในยุคศักดินา เสื้อผ้าจะบ่งบอกฐานะของผู้สวมใส่ โดยผู้หญิงธรรมดาจะสวมเสื้อผ้าสีดำทำจากเส้นใยหยาบ ๆ ส่วนผู้หญิงชั้นสูงจะสวมเสื้อผ้าเนื้อดี ใช้สีเหลือง น้ำเงิน แดง หรือม่วง มุ่นมวยผม และสวมรองเท้า ต่อมาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ด้วยอิทธิพลวัฒนธรรมฝรั่งเศส ทำให้มีการปรับรูปแบบชุดจากชาวตะวันตกมาผสมผสานกับชุดอ่าวสายดั้งเดิม คือปรับเปลี่ยนให้ชุดรัดรูปและแนบเนื้อขึ้น รวมถึงใช้สีสันทลากลากหลายขึ้น เส้นใยผ้าที่ใช้ก็บางเบากว่าเดิม สวมใส่กับกางเกงบางพลีสีขาว นอกจากนี้ชุดที่ผู้หญิงชาวเวียดนามนิยมใส่กันมากอีกชุดหนึ่ง คือ ชุดอ่าวบ่าบ่า (ao ba ba) เป็นชุดที่ได้รับอิทธิพลจากจีน มีการปรับปรุงรูปแบบหลายครั้ง กลายเป็นเครื่องแต่งกายที่โดดเด่นอีกแบบหนึ่งของภาคใต้ โดยในขณะที่อ่าวสายมักใช้สวมใส่ในพิธีสำคัญ ชุดอ่าวบ่าบ่าเป็นชุดลำลองกว่าและนิยมสวมใส่กันในชนบท ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาว โดยเสื้อเป็นแบบผ่าหน้า ติดกระดุม ที่ชายเสื้อผ่าข้างด้านหน้ามีกระเป๋าทิ้งสองข้าง ส่วนทางภาคเหนือมีชุดอ่าวต้อเทิน (ao tu than) แปลว่า ชุดสี่ชั้น สวมใส่กันมาก่อนมีชุดอ่าวสาย โดยแต่ดั้งเดิมมักเป็นสีเข้ม มีส่วนประกอบ คือ เอี่ยมหรือเสื้อชั้นใน กระโปรงยาว เสื้อคลุมชั้นนอกและผ้าไหมคาดเอว ปัจจุบันมีการปรับปรุงให้สีสันสดใส และให้เนื้อผ้ากับลวดลายหลากหลายมากขึ้น ส่วนการแต่งกายของผู้ชายเวียดนามจะไม่เด่นชัดต่างกับผู้หญิง คือ แบบเก่าจะนุ่งกางเกงขายาวอย่างจีน เสื้อแขนยาวและชายคลุมลงมาถึงใต้เข่า มีผ้าสีดำพันรอบศีรษะหลายรอบ สวมหมวกเวียดนามทรงกรวยมีผ้าคาดใต้คางกันหลุด เรียกว่าหนอนหลา (non la) บ้างสวมกางเกงหลวม ๆ กับเสื้อกุยเฮง ในปัจจุบันนิยมสวมใส่ชุดสากล

ฝ่ายวิชาการเจเนซิส มีเดียคอม อธิบายเกี่ยวกับเรื่องเครื่องแต่งกายของชาวเวียดนาม ไว้ในหนังสือเรื่อง “หนังสือหนึ่งในประชาคมอาเซียนชุดประเทศเวียดนาม = The Socialist Republic of Vietnam” มีใจความว่า การรักษาวัฒนธรรมทางการแต่งกายของเวียดนามนั้น ซึ่งในปัจจุบันชาวเวียดนามโดยทั่วไปแต่งกายเหมือนประชาชนคนไทย กล่าวคือคนหนุ่มสาวของเวียดนามหรือประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รับวัฒนธรรมของชาติตะวันตก ยกเว้นแต่การแต่งกายของเยาวชนชาวลาว ซึ่งยังคงยึดมั่นในวัฒนธรรมประจำชาติของประเทศลาว กล่าวคือ เยาวชนหญิงยังคงนุ่งซิ่นกรอมเท้า สวมเสื้อมีปกสีขาวแขนสามส่วน ส่วนผู้ชายก็แต่งตัวเรียบร้อยนุ่งกางเกงทรงสุภาพและใส่เสื้อเชิ้ตเป็นส่วนใหญ่ เครื่องแต่งกายประจำชาติของเวียดนามคล้ายกับเครื่องแต่งกายของจีน แต่มีชื่อเรียกต่างกัน โดยเฉพาะชุดประจำชาติของผู้หญิงชาวเวียดนามที่เป็นที่รู้จักและบ่งบอกความเป็นเวียดนามได้ดี เป็นชุดคลุมยาวผ่าข้างสูง คอตั้ง อาจมีแขนหรือแขนกุด กางเกงขายาวหรือกระโปรงมักเป็นสีขาว

หรือสีเดียวกับชุดคลุมมีชื่อเรียกว่า ชุดอ่าวหญ่าย ตัดเย็บด้วยผ้าไหมสีเรียบ เนื้อด้านหรือเนื้อแพร เป็นชุดประจำชาติที่สร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มีเยือนประเทศเวียดนาม นอกจากนี้ชุดอ่าวหญ่ายยังเป็นชุดที่ดูสุภาพ และสวยงาม เป็นที่นิยมสวมใส่ออกนอกบ้าน โดยเฉพาะเด็กสาวชาวเวียดนามในชั้นมัธยม มักสวมใส่ไปโรงเรียน เนื่องจากทางรัฐบาลกำหนดให้สวมชุดอ่าวหญ่ายเป็นเครื่องแบบนักเรียน

สุภกฤษ์ บุญกอง อธิบายเกี่ยวกับเรื่องลักษณะของชุดอ่าวหญ่าย ไว้ในหนังสือเรื่อง “ซินจ่าวเวียดนาม” มีใจความว่า เครื่องแต่งกายเวียดนามของผู้หญิงจะนุ่งกางเกงแพรยาว สวมเสื้อแขนยาว คอตั้งสูง ตัวเสื้อยาวลงมาจรดข้อเท้า ผ้า 2 ชั้น สูงประมาณเอว คนที่ทำงานหนักสวมเสื้อสั้น มีกระเป่า 2 ใบ แขนจีบยาว บางแห่งทางเหนือของเวียดนามสวมกระโปรงถึงข้อเท้า ไว้ผมยาวเกล้ามวย สวมงอบสานด้วยใบลานทรงรูปฝ่าชี หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยมคลุมศีรษะ ดึงชายสองข้างมาผูกใต้คาง ถ้าเป็นทางเหนือแถวฮานอย ใช้ผ้าดำแถบยาวหุ้มผมซึ่งถักเปียไว้ให้มัด แล้วโอบพันศีรษะ ปัจจุบันนิยมตัดผมสั้น และตัดผมมากขึ้น สวมรองเท้าเกี๊ยะสั้นสูง พันสีต่าง ๆ รองเท้าผู้หญิงสั้นรองด้วยพื้นยาง คาดหลังด้วยหนังหรือพลาสติกสีต่าง ๆ และในเวียดนามใต้มีชาวเขาเผ่าม้อ นุ่งผ้าสั้น ๆ ปกปิดร่างกายแต่เฉพาะท่อนล่างคล้ายนุ่งโป๊ม ปัจจุบันผู้หญิงสวมเสื้อ นิยมเจาะหูสอดไม้ซึ่งเหลาแหลม ๆ สวมกำไลที่คอ จากประวัติความเป็นมาจะเห็นได้ว่าชาวเวียดนามมีการแต่งกายผสมผสานกัน มีทั้งไทยมั่ง หรืออัยลาวระยะแรก ปนของจีนบ้าง เช่น ลักษณะของเสื้อที่ป้ายซ้อนกันบริเวณอก คอปิด แขนยาว แต่แตกต่างจากไทยและจีนตรงที่การใช้ผ้า ถึงแม้จะใส่กางเกงแล้ว ยังนิยมสวมเสื้อผ้าบางที่เปิดจนถึงเอวทั้ง 2 ข้าง ให้เห็นรูปทรงและสัดส่วนที่งดงาม ชาวเวียดนามได้ชื่อว่าเป็นชาติที่มีผิวพรรณงามที่สุดในโลกอีกด้วย นอกจากนี้ชนเผ่าไทในเวียดนามจะมีการทอผ้าออกมามากมาย ซึ่งมีลวดลายบนผืนผ้าทอที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งแต่ละลายนั้น มีความหมายและเทคนิคการทอที่ต่างกันไป เช่น ลายดาวแปดแฉก จะเป็นลายดาวแปดแฉกตรงกลางของผ้า หรือในผ้าเปียว (ผ้าโพกศีรษะ) และยังมีลายเส้นจุด (ลายคลื่น) ลายพันเลื้อย (ลายหยักหงอนไก่) ลายขอ (ลายกุศ) ลายเหรียญ (ลายจำหลอด) ลายรูปหัวใจ (ลายหมากจုံ) เป็นต้น ลวดลายต่าง ๆ เหล่านี้นอกจากจะปรากฏอยู่บนผืนผ้าแล้วยังปรากฏในเครื่องปั้นดินเผาและกลองสำริดอีกด้วย

Hoà Binh อธิบายเกี่ยวกับเรื่องการออกแบบชุดอ่าวหญ่ายของดีไซเนอร์ Việt Hùng ให้กับผู้หญิงชาวเวียดนามจำนวนมาก ไว้ในบทความจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “Đã mắt với người đẹp không tí vết trong áo dài” มีใจความว่า ดีไซเนอร์ Việt Hùng เปิดเผยเกี่ยวกับเหตุผลที่เธอใช้เวลาในวัยรุ่นของเธอดูแลคนสวย เพื่อให้กลายเป็นคนสวยที่ไว้ที่เวลาสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย และด้วยเนื่องจากในวันสตรีสากล วันที่ 8 มีนาคม ดีไซเนอร์ Việt Hùng ได้ออกแบบชุดอ่าวหญ่ายที่สวยงามให้กับผู้หญิงมากมาย และภาพถ่ายของ Trần Đình Thạch Thảo ที่เป็นรองชนะเลิศอันดับ 1 ของการแข่งขัน Vietnam Women 2017 ซึ่งเธอเป็นนางแบบที่สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่ออกแบบโดยดีไซเนอร์ Việt Hùng ที่ใช้วัสดุในการทำชุดอ่าวหญ่ายเป็นผ้าเนื้อนุ่มและใช้เทคนิคการ

วาดด้วยมือ เทคนิคการประดับตกแต่งด้วยลูกปัด ซึ่งดีไซเนอร์ Việt Hùng นั้นมักมอบคอลเลกชันชุดอ่าวหญ่ายที่บริสุทธิ์และสง่างามให้กับผู้หญิงเสมอ โดยเทคนิคการวาดมีอนั้น ได้วาดลวดลายกลีบบัวอยู่ข้าง ๆ กับดอกแอมปริคอสที่เหลืองและดอกพีชไปผสมผสานกับชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมเสมือนภาพที่ดูสงบ ทำให้ผู้หญิงดูอ่อนโยนและสุภาพในเวียดนาม สร้างความดึงดูดให้แก่ผู้ที่พบเห็นเสมอ มีการวาดดอก Thach Thảo เป็นดอกไม้ที่มีกลีบบางละเอียดอ่อน และเป็นสีม่วง ดังนั้นจึงเหมือนเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่อ่อนโยนแต่เรียบง่าย ดอกไม้สีม่วงนี้ในเวลาที่ยังบานมีความคล้ายคลึงกันกับสัญลักษณ์อันบอบบางของความงามแบบผู้หญิง ซึ่งดอกไม้นี้จะถูกวาดโดยช่างฝีมือบนผ้าไหมเพื่อสร้างเสน่ห์ให้กับผู้หญิง

Ann Marie Leshkovich อธิบายเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายที่เป็นเครื่องแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวเวียดนาม ไว้ในบทความจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “Ao Dai” มีใจความว่า ชุดประจำชาติของเวียดนาม คืออ่าวหญ่าย มีความหมายว่าชุดยาว ซึ่งทางเหนือและทางใต้ของเวียดนามออกเสียงในการเรียกอ่าวหญ่ายต่างกัน ทางเหนือออกเสียงว่า อ่าวสาย ส่วนทางใต้ออกเสียงว่า อ่าวหญ่าย โดยชุดอ่าวหญ่ายนั้นจะประกอบไปด้วย เสื้อคลุมยาวรัดรูปคอจีน, แขนแร็กแลน, และการผ่าข้างที่เสื้อตั้งแต่เอวลงมา และกางเกงขากว้าง ซึ่งในอดีตนั้นทั้งผู้ชายและผู้หญิงสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย ในศตวรรษที่ 21 ชุดอ่าวหญ่ายนั้นเกือบจะเป็นเครื่องแต่งกายของผู้หญิงโดยเฉพาะ อีกทั้งยังเป็นชุดเครื่องแบบที่ได้รับความนิยมในงานข้าราชการ มัคคุเทศก์ พนักงานโรงแรมและร้านอาหาร รวมถึงนักเรียนมัธยมปลาย นอกจากนี้ชุดอ่าวหญ่ายยังสวมใส่ในงานแต่งงาน พิธีกรรมทางศาสนา และโอกาสพิเศษต่าง ๆ จึงทำให้ชุดนี้ถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์และเอกลักษณ์ของผู้หญิงชาวเวียดนามแบบดั้งเดิม ดังนั้นชุดอ่าวหญ่ายมีประวัติความเป็นมาจากการได้รับอิทธิพลจากจีนและฝรั่งเศส ซึ่งนำองค์ประกอบของวัฒนธรรมต่างประเทศมาปรับใช้และปรับเปลี่ยนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเวียดนาม

ธนัยนันท์ ศิริเรืองวัฒนา อธิบายเกี่ยวกับการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่แสดงถึงวัฒนธรรมการแต่งกายของผู้หญิงชาวเวียดนาม ไว้ในบทความจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “วัฒนธรรมการสวมชุดอ่าวหญ่ายของสตรีเวียดนาม” มีใจความว่า ประเทศเวียดนามถือเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์อันโดดเด่นและน่าตื่นตาตื่นใจที่ยังคงอยู่จากอดีตควบคู่ไปกับความเจริญในปัจจุบัน หากนึกถึงเวียดนามในแง่วัฒนธรรมแล้ว จะมีกลิ่นอายของวัฒนธรรมจีนที่อยู่ตามสถาปัตยกรรมในที่ต่าง ๆ หรืออาคารบ้านเรือนที่ยังคงความเป็นแบบพื้นเมืองไว้ หรืออาจจะเป็นเทศกาลที่ได้รับอิทธิพลมาจากจีน เช่น เทศกาลเต็ต (Tết), เทศกาลไหว้พระจันทร์ (Tết trung thu), และมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่น่าสนใจ ซึ่งปัจจุบันได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากนักท่องเที่ยวของไทยเอง มีการละเล่นพื้นบ้านอย่างหุ่นกระบอกน้ำ อีกทั้งยังมีอาหารที่ส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยผักอย่างปอเปี๊ยะสดหรือแหนมเนือง หรือบางคนอาจจะนึกถึงการจราจรทางถนนที่ขึ้นชื่อเรื่องความน่าตื่นเต้นหวาดเสียว ซึ่งทั้งหมดถือว่าเป็นเสน่ห์และการคงอยู่ของความเป็นตัวเองในแบบเวียดนามที่น่าหลงใหล และอีกสิ่งหนึ่งที่นับว่าขาดไม่ได้เลยเมื่อ

พูดถึงเวียดนาม เพราะถือว่าเป็นเอกลักษณ์สำคัญและเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้ชาวต่างประเทศจดจำเวียดนามได้ดี คือ การแต่งกายด้วยชุดอ่าวหญ่ยของผู้หญิงชาวเวียดนาม เป็นชุดประจำชาติและชุดแต่งกายพื้นเมืองที่มีลักษณะเรียบง่ายของเวียดนาม แต่มีความโดดเด่นและงดงามในแบบของตัวเอง ส่วนใหญ่ถูกนิยมตัดผ้าไหมหรือผ้าแพรด้วยความประณีต มีลักษณะแนบชิดรูปพอดีตัวทำให้เห็นทรวดทรง ซึ่งตัวเสื้อนั้นจะยาวถึงเท้าโดยผ่ากลางทั้งสองข้างด้านซ้ายและขวา และสวมทับกางเกงขายาวด้านใน โดยอ่าวหญ่ยที่นิยมกันนั้นจะมีสีสดใสและลวดลายที่อ่อนช้อยของดอกไม้เพื่อแสดงถึงความสุข โดยผู้หญิงชาวเวียดนามนั้นจะนิยมใส่ชุดอ่าวหญ่ยกันในทุกกาลและในงานสำคัญต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน งานเลี้ยงรื่นเริง งานพิธีการสำคัญระดับประเทศ และเป็นเครื่องแบบของนักเรียน นักศึกษาของผู้หญิงชาวเวียดนามอีกด้วย ซึ่งจะมีลักษณะเป็นสีขาวเรียบ และในปัจจุบันชุดอ่าวหญ่ยได้มีการออกแบบและเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับยุคสมัยด้วย นอกจากนี้ ชุดประจำชาตินี้ยังถูกปรับให้กลายเป็นชุดในการทำงานอีกด้วย ซึ่งสามารถพบเห็นได้ทั่วไปตามร้านค้าหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ จากวัฒนธรรมการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ย ทำให้ทราบว่า ประเทศเวียดนามมีการอนุรักษ์การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวันและยังสามารถผูกพันสมัยกับโลกที่กำลังเจริญขึ้นได้ สะท้อนให้เห็นอิทธิพลทางวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกมาอย่างยาวนาน อีกทั้งวัฒนธรรมต่าง ๆ หรือสภาพสังคมที่มีกลิ่นอายความทรงจำแบบคลาสสิกของสิ่งเหล่านี้อยู่ ทำให้ประเทศเวียดนามมีความเป็นตัวของตัวเองอย่างมีเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใครและทำให้ผู้คนที่ได้มาสัมผัสความเป็นเวียดนามก็สามารถตกหลุมรักได้อย่างไม่ยาก

นาฏนภา อารยะศิลปะธร, นุชรัตน์ มังคละคีรี, พัชนี สมกำลังและวิสัย คะตา อธิบายเกี่ยวกับการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยของผู้หญิงชาวเวียดนามจากการใช้ชีวิตประจำวัน ไว้ในบทความบนวารสารอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “พฤติกรรมสุขภาพสตรีในวิถีเวียดนาม : บทวิเคราะห์บริบทสังคมวัฒนธรรม” มีใจความว่า อ่าวหญ่ย (Ao dai) เป็นชุดประจำชาติของประเทศเวียดนามที่น่าจะแปลกกว่าชาติไหน ๆ ก็ตรงที่ชุดประจำชาติของนานาประเทศจะตัดเย็บและสวมใส่สำหรับในโอกาสพิเศษเท่านั้น ไม่สามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน แต่สำหรับชุดอ่าวหญ่ยนั้นจะประกอบไปด้วย กางเกงขายาวที่สวมทับกับเสื้อแพรแขนยาวแนบเนื้อ ตัดเย็บเข้ารูปเผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกายผู้สวมใส่ เข้าทำนองปกปิดแบบเปิดเผย หรือ ปิดแบบไม่มิดนี้ มีให้เห็นทั่วทั้งเมืองเพราะเป็นชุดที่ผู้หญิงชาวเวียดนามสวมใส่เป็นประจำ วัฒนธรรมแต่งกายนี้จึงเป็นการแต่งกายที่เน้นความสวยงาม อ่าวหญ่ยจึงเป็นปัจจัยส่งเสริมให้ผู้หญิงที่สวมใส่ต้องควบคุมน้ำหนัก แม้การควบคุมน้ำหนักจะเป็นเรื่องที่ยากแต่สามารถที่จะกระทำให้สำเร็จได้ ตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (transstheoretical หรือ stage of change model) อธิบายว่าหลักสำคัญในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม คือ กำลังใจ ความมุ่งมั่นโดยตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน จะเห็นว่าความสวยงามหรือการแต่งกายด้วยชุดที่สวยงามคือสิ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญ ทำให้การออกแบบชุดประจำชาติที่สวยงามอย่างอ่าวหญ่ยจึงกลายเป็นเป้าหมายและแรงบันดาลใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้

รณรงค์ วงศ์โอบอ้อม อธิบายเกี่ยวกับเรื่องศิลปะและวัฒนธรรมของชาวเวียดนาม ไว้ในหนังสือ เรื่อง “ประวัติศาสตร์เวียดนาม = History of Vietnam” มีใจความว่าวัฒนธรรมประเพณีของชาวเวียดนามนั้นจัดได้ว่าเป็นประเทศที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเป็นของตัวเองอย่างชัดเจนที่สุด ถึงแม้ว่าวัฒนธรรมประเพณีส่วนใหญ่จะมีรากฐานที่สืบทอดมาจากจีนก็ตาม แต่ก็มีการนำมาดัดแปลงจนมีบุคลิกลักษณะเฉพาะเป็นของตัวเอง สำหรับตัวอย่างของวัฒนธรรมที่ดัดแปลงมาจากชาวจีนแต่ก็สามารถทำให้เกิดความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะอย่างชัดเจนที่สุดคือวัฒนธรรมการแต่งกายและอาหาร เป็นต้น การแต่งกายของชาวเวียดนามมีพื้นฐานมาจากเครื่องแต่งกายของชาวจีนทั้งชายและหญิง แต่มีบุคลิกลักษณะเป็นของตัวเองอย่างเห็นได้ชัด เครื่องแต่งกายที่ถือเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติและแสดงเอกลักษณ์ให้เห็นถึงความเป็นชาวเวียดนามอย่างแท้จริงก็คือ “ชุดอ่าวหย่าย (Ao Dai)” ซึ่งเป็นชื่อเรียกเครื่องแต่งกายของทั้งผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งมีการนำมาดัดแปลงรายละเอียดต่าง ๆ กระทั่งกลายเป็นรูปแบบเฉพาะของตัวเองที่มีความแตกต่างออกไปอย่างชัดเจน หรือแม้แต่ศิลปะการแสดง ดนตรี และนาฏศิลป์ต่าง ๆ ที่แม้จะได้รับการถ่ายทอดมาจากชาวจีน แต่ก็มีการนำมาประยุกต์จนมีลักษณะเป็นของตัวเอง นอกจากนี้ยังมีด้านวิจิตรศิลป์ และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ แต่ก็แฝงไว้ด้วยลักษณะเฉพาะที่เป็นของตัวเอง และนอกจากเวียดนามจะได้รับอิทธิพลด้านศิลปะและวัฒนธรรมมาจากชาวจีนแล้ว ในช่วงหลังเวียดนามยังได้รับอิทธิพลทางศิลปะและวัฒนธรรมมาจากชาวตะวันตก เนื่องด้วยเวียดนามตกเป็นประเทศที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของฝรั่งเศสนั้นเป็นเวลายาวนานมาก จึงทำให้เวียดนามได้รับการถ่ายทอดอิทธิพลทางศิลปะและวัฒนธรรมต่าง ๆ มาจากชาวฝรั่งเศส ซึมซับเข้ามาในชีวิตประจำวันของชาวเวียดนามด้วยทั้งในด้านอาหาร เครื่องแต่งกาย ศิลปกรรม ดนตรี นาฏศิลป์ รวมถึงสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ด้วย สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้เกิดรูปแบบการผสมผสานกันอยู่ทั่วไปในสังคมของชาวเวียดนามระหว่างจีน และฝรั่งเศส และรูปแบบของชาวเวียดนามนับเป็นความหลากหลายที่กลมกลืนกันจนแยกไม่ออก

VOV5.VN สถานีวิทยุเวียดนาม – ส่วนกระจายเสียงต่างประเทศแห่งชาติ อธิบายเกี่ยวกับ ความเป็นมาของชุดอ่าวหย่ายของผู้หญิงชาวเวียดนาม ไว้ในบทความบนวารสารอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “อ่าวหย่าย ชุดแต่งกายของสตรีเวียดนาม” มีใจความว่า ความหมายของชุดอ่าวหย่ายนั้น แปลว่า เสื้อยาว เป็นชุดแต่งกายพื้นบ้านที่ผู้หญิงชาวเวียดนามนิยมสวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดด้วยผ้าแพร มีสีสันสดใส ชายเสื้อพริ้วไหวยามเคลื่อนไหว แม้จะยังไม่มีเอกสารอย่างเป็นทางการที่ระบุว่า ชุดอ่าวหย่ายเป็นชุดแต่งกายประจำชาติของผู้หญิงเวียดนามก็ตามแต่ในชีวิตประจำวันนี้ เมื่อมีงานสำคัญของชาติหรือของครอบครัว เครื่องญาติ วงศ์ตระกูล ผู้หญิงเวียดนามจะชอบแต่งกายด้วยชุดอ่าวหย่ายทั้งดงามและทรงเสน่ห์ ถ้าย้อนไปในประวัติศาสตร์เวียดนามในอดีตจะเห็นว่า ชุดอ่าวหย่ายของเวียดนามเคยปรากฏบนหน้าปกของปฏิทินและวัตถุของวัฒนธรรมดงเซิน ที่มีมานานนับพัน ๆ ปี ซึ่งในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ชุดอ่าวหย่ายแบบดั้งเดิมของผู้หญิงชาวเวียดนามในเมืองนั้น เป็นเสื้อที่แขนยาวต่อสองท่อนใต้

ข้อศอกและรัดตัวถึงเอวแล้วแหวกชายเสื้อยาวลงไปจนถึงข้อเท้า มีทั้งหมด 5 ชั้น ทุกสองชั้นด้านหน้าและด้านหลัง จะเย็บติดกัน ส่วนชั้นที่ 5 จะเย็บซ่อนไว้ทางขวามือของชายเสื้อด้านหน้า ปลายชายเสื้อยาวกว้างประมาณ 80 เซนติเมตร คอเสื้อตั้งโอบคอสูงประมาณ 2 – 3 เซนติเมตร ซึ่งการออกแบบชุดอ่าวหญ่ายดังกล่าวนี้มาจากความคิดที่ว่า ชายเสื้อ 4 ชั้น หมายถึง พ่อแม่ของทั้งฝ่ายสามีและภรรยา ส่วนชั้นที่ 5 หมายถึง ตัวผู้สวมใส่ และกระดุม 5 เม็ดที่ติดข้างซ้ายตัวเสื้อตั้งแต่คอเสื้อลงไปถึงช่วงเอว นั่นคือ สัญลักษณ์คำสอนของศาสนาขงจื้อที่ว่า “คนดีต้องมีคุณสมบัติเปรียบพร้อม 5 ประการ คือ ต้องมีใจอารี มีมารยาทสุภาพ มีใจยุติธรรม มีความเฉลียวฉลาด และมีความซื่อสัตย์” จนถึงในปัจจุบันที่ถึงแม้จะมีการดัดแปลงและพัฒนาไปบ้างตามยุคสมัย แต่พื้นเดิมของแบบเสื้อยังคงได้รับการอนุรักษ์ไว้ ดังที่จิตรกร Đào Thi Tinh ได้เผยว่า “ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนามจะรักษาแบบพื้นเดิมไว้ได้ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 50 จนถึงปี 1975 หลังจากนั้นก็จะมีการพัฒนาและดัดแปลงให้เหมาะสมกับยุคสมัย จนถึงปี 1980 เริ่มมีการจัดแสดงแฟชั่นชุดอ่าวหญ่ายเวียดนาม ซึ่งจากเวทีการแสดงนี้ ทำให้ชุดอ่าวหญ่ายมีชื่อเสียงในโลกและสวยยิ่งขึ้นตามยุคสมัย นับว่าเป็นความภาคภูมิใจของผู้หญิงชาวเวียดนาม”

ซึ่งความโดดเด่นของชุดอ่าวหญ่ายนั้นอยู่ที่ เป็นชุดแต่งกายแบบพื้นบ้านที่มีการดัดแปลงให้สอดคล้องกับการพัฒนาของยุค อ่าวหญ่ายของผู้หญิงเวียดนามไม่เพียงแค่สวมใส่ออกงานสำคัญเท่านั้น แต่ยังสามารถสวมใส่ไปทำงาน ไปโรงเรียน หรือไปเที่ยวได้ จากที่มีการดัดแปลงและพัฒนามาเรื่อย ๆ ทำให้ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเวียดนามมีชายเสื้อยาวถึงข้อเท้าเพียง 2 ชั้น คือด้านหน้าและด้านหลัง ซึ่งจะแต่งคู่กับกางเกงขากว้างตัดด้วยผ้าแพรหรือผ้าต่วน เส้นผ่าของอ่าวหญ่ายอยู่ที่ชายเสื้อถูกแหวกตั้งแต่เอวลงไปถึงข้อเท้าแต่ไม่เช็กซี เนื่องจากสวมทับกางเกงแพรยาว ทำให้ทรวดทรงของผู้สวมใส่เข้ารูป หุหร่าไปกับลวดลายดอกไม้ที่หลากหลายของผ้าแพรและลวดลายปักด้วยมือบนผ้า และศาสตราจารย์ Ngô Đức Thịnh รองนายกสมาคมวัฒนธรรมพื้นบ้านเอเชียมีความคิดเห็นว่าเป็น “ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเวียดนามนั้นมีความมิดชิดแต่ก็อวดทรวดทรงเอวบางระหงของผู้ที่สวมใส่ ซึ่งเป็นชุดแต่งกายที่เป็นสัญลักษณ์เฉพาะของผู้หญิงเวียดนามที่ไม่เหมือนใคร” การตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเวียดนามเป็นการตัดเย็บลักษณะตัวบุคคลโดยต้องไปวัดตัวที่ร้านอย่างละเอียด เลือกลายดอกไม้ และสีผ้าให้เหมาะสมกับช่วงวัย เมื่อแต่งตัวแล้วจึงสวยงามปราศเส้นผ่า ทุกคนที่ตัดชุดอ่าวหญ่ายต้องมีการลองก่อน เมื่อพอดีแล้วช่างจึงจะตัดเย็บให้เสร็จเรียบร้อย เมื่อกล่าวถึงความงามของชุดอ่าวหญ่าย Trinh Bách ที่เป็นนักศึกษาวิจัยวัฒนธรรมได้กล่าวว่า “มีบางคนเข้าใจผิดคิดว่า ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนาม ดัดแปลงมาจากชุดกี่เพ้าของจีนนั้น ซึ่งไม่ใช่ เพราะชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนามที่มีมานับพัน ๆ ปีนั้นจะกลัดกระดุมข้างซ้ายไม่ใช่กลัดข้างขวาของตัวเสื้อ เหมือนชุดกี่เพ้าของชาวจีน”

ความงามชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนามเป็นการก่อกำเนิดแห่งสุนทรียศาสตร์แห่งอารมณ์ที่ไม่มีทางสิ้นสุดของนักเขียน นักแต่งเพลง และนักกวี ที่ได้บรรยายถึงความงามของเสื้อผ้าและความงามของร่างกายที่

อยู่ภายใต้ชุดอ่าวหญ่ายให้กลายเป็นผลงานศิลปะที่น่าประทับใจ และในการประกวด Miss Earth 2007 ณ เมือง Nha Trang ที่เป็นเมืองทางชายฝั่งทะเลทางภาคกลางของประเทศเวียดนาม ซึ่งชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นชุดแต่งกายหนึ่งของการประกวดและได้รับความชื่นชอบจากสาวงามนานาชาติเป็นอย่างมาก

2.4 เอกสารเกี่ยวกับความงาม

ชาญกิตต์ ณ ระนอง อธิบายเกี่ยวกับความงามที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ของการมีบุคลิกภาพที่ดี ไว้ในหนังสือเรื่อง “เสื้อผ้า ผิว ผม หน้าตา บุคลิกดีได้เพราะแต่งเป็น = Looking plus” มีใจความว่า ความสวยงามเกิดจากการมีบุคลิกภาพที่ดีด้วยรูปร่างหน้าตา ทรวดทรง เสื้อผ้า การแต่งกาย การเดิน ถ้อยคำการพูดและน้ำเสียง การใช้ไหวพริบสติปัญญาในการแก้ปัญหา การแสดงอารมณ์ การแสดงความคิด ทรงผม เครื่องประดับกาย รอยยิ้ม จิตใจดีงาม การมีระเบียบแบบแผนในการทำงาน และสุขภาพ ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานั้นเป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพ ซึ่งแต่ละคนไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายนั้นมีบุคลิกเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน และแต่ละส่วนที่แตกต่างกันนั้นมีผลต่อภาพลักษณ์ของคน ๆ นั้นในสายตาคนภายนอกที่พบเห็น และหากไม่ยอมมีบุคลิกที่ทำให้คนอื่นคิดว่าดูแก่ก่อนวัย และถ้าหากอยู่ในวัยสูงอายุจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับปรุงบุคลิกไปตามวัย เพราะบุคลิกที่ดีนั้นช่วยเสริมให้มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับในสายตาของผู้พบเห็น และบุคลิกที่ดีนั้นต้องเป็นไปตามวัยและสมวัยนั้น ๆ เช่น การแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำพูด และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ถือปฏิบัติกับผู้อื่น ทั้งหมดจะต้องแสดงออกมาอย่างเหมาะสมและดีงาม ทำให้คนรอบข้างมีความสุข ก็ถือว่าคน ๆ นั้นมีบุคลิกที่ดีเยี่ยม นอกจากนี้การที่จะปรับปรุงบุคลิกของแต่ละคนนั้นให้ดีขึ้นต้องเริ่มจากการยอมรับตัวตนที่แท้จริงและความเป็นจริงของตนเอง ที่ตนมีที่ตนเป็น และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่ที่มีอยู่ให้ดีที่สุด นั่นคือการปรับปรุงบุคลิกภาพภายในของตัวเองได้อย่างดีเยี่ยม ก่อนที่จะปรับปรุงบุคลิกภายนอกของตัวเอง

Pooser Doris อธิบายเกี่ยวกับเรื่องความงามโดยมีสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคน ซึ่งสามารถกำหนดเสริมแต่งความงามได้ด้วยการแต่งกาย ไว้ในหนังสือเรื่อง “แต่งตัวดีมีสไตล์ = Always in style” มีใจความว่า ผู้หญิงแต่ละคนล้วนมีสไตล์เป็นของตนเอง ซึ่งสามารถกำหนดด้วยสัดส่วนรูปร่าง รูปหน้า สีมผม สีผิว รวมทั้งบุคลิกและความชอบของตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ สิ่งเดียวที่ควรทำ คือ สำรวจลักษณะเด่นของตนเองและพยายามดึงจุดเดนนั้นออกมา ซึ่งถ้านับจากอดีตกาล ประวัติศาสตร์ได้บันทึกโครงสร้างรูปพรรณที่เป็นแม่แบบแห่งความงามเอาไว้มากมายเหลือคณานับ ในสมัยอียิปต์โบราณนั้น รูปพรรณที่ถือกันว่าสวยงามสมบูรณ์แบบที่สุด คือ ร่างสูง สมส่วน และรูปหน้าเป็นเหลี่ยม รวมทั้งเทพยดาตามความเชื่อของคนโบราณก็มักจะปรากฏให้เห็นในภาพลักษณ์เช่นเดียวกันนี้ ตรงข้ามกับช่วงเวลาแห่งความรุ่งเรืองในดินแดนซีกตะวันตก ในยุคสมัยนั้นกลับเชิดชูความงามของหญิงสาวที่มีความอวบ สมบูรณ์เปล่งปลั่งของเรือนร่าง จวบจนถึงศตวรรษที่ 20 รูปร่างผอมบาง ได้รับความนิยมอยู่เป็นระยะ ๆ เหมือนเช่นในยุคของนางแบบชื่อดัง “ทวิกกี” อันเป็นที่มาของ

ฉายา “หุ่นนางแบบ” สำหรับโลกแฟชั่นปัจจุบันนี้ ผู้คนมักหันมาชื่นชมผู้หญิงที่มีรูปร่างสูง สมส่วน มีส่วนโค้งมน เล็กน้อย และใบหน้ารูปไข่ ซึ่งจัดว่าเป็นส่วนผสมที่สมบูรณ์แบบที่สุด ถ้าหากมีรูปร่างไม่ตรงกับค่านิยมในขณะนั้นก็มักจะมีการซ่อนอำพรางรูปร่าง เช่น ถ้ารูปร่างผอมบางเป็นที่นิยม คนที่มีรูปร่างกลมมนจะอำพรางความโค้งมนของรูปร่างโดยสามารถใส่เส้นตรงเข้าช่วย เส้นตรงที่เป็นแนวตั้งจะช่วยให้ดูสูงขึ้น เสื้อรัดเอวใส่แล้วจะดูสูงกว่าเสื้อที่ไม่รัดเอว ซึ่งอาจช่วยให้ปิดบังส่วนโค้งมนได้ แต่จะทำให้รูปร่างดูตรงที่ขัดแย้งกับร่างกายส่วนร่างอย่างสิ้นเชิง เกิดความแปลกแยกกระหว่างเสื้อผ้าและผู้สวมใส่อย่างเห็นได้ชัดโดยไม่มีความกลมกลืนและความสมดุลกัน แท้จริงแล้วการเลือกเสื้อผ้าให้ถูกต้องเหมาะสมนั้นจะต้องให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีเพื่อให้เสื้อผ้าดูเข้ากับรูปร่างของผู้สวมใส่อย่างเป็นธรรมชาติ เกิดความไม่รู้สึกรัดหูขัดตา ซึ่งการเลือกเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่างนั้น อย่าตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเก็บซ่อนส่วนที่บกพร่องในเรือนร่างของผู้สวมใส่ให้มากหรือน้อยเกินไปซึ่งขอให้อยอมรับในความสูงเท่าที่พระเจ้าประทานมาให้ แล้วเลือกเสื้อผ้าให้ถูกต้องเหมาะสมกับเค้าโครงของผู้สวมใส่ ไม่ว่าจะเป็นชนิดของผ้า ลายผ้าและเนื้อผ้า ดังนั้นการมีทรวดทรงรูปร่างมีรูปแบบที่เป็น “อุดมคติ” ตามที่วงการแฟชั่นมุ่งส่งเสริมเผยแพร่ รูปหน้าก็เช่นกัน โดยมีการวางเงื่อนไขไว้ว่าใบหน้ารูปไข่เท่านั้นที่สวยงามสมบูรณ์แบบ และต่างคนต่างก็พยายามแต่งหน้าและทำผม เพื่อกลบเกลื่อนรูปหน้าตนเองให้ดูเป็นรูปไข่มากที่สุด ฉะนั้น เสื้อผ้าที่จะทำให้ผู้สวมใส่สวยจับใจมากที่สุด และมีความกลมกลืนมากที่สุด จึงควรเป็นเสื้อผ้าที่ให้แนวเส้นทิศทางเดียวกันกับรูปร่างและรูปหน้าของผู้สวมใส่ อย่าพยายามเปลี่ยนสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้กับตนเอง แต่จงเสริมและเพิ่มให้ดีขึ้น เลือกเสื้อผ้าที่จะช่วยเสริมบุคลิกส่วนตัวให้มีสไตล์ของผู้ประสบความสำเร็จด้วยการยอมรับตัวเอง อย่าต่อต้านเด็ดขาด

ศักดา ปั่นเหนงเพ็ชร อธิบายเกี่ยวกับความงามจากการเลือกใช้สิ่งที่เหมาะสมกับรูปลักษณ์ รูปร่างของแต่ละคน การดูแลเอาใจใส่ตัวเองในทุกส่วนของร่างกายเพื่อความสวยงาม ไว้ในหนังสือเรื่อง “งามบาดใจ” มีใจความว่า การดูแลรูปร่างและรูปหน้าให้งดงามอยู่เสมอต้องการความเอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง การควบคุมตนเองให้มีน้ำหนักรูปร่างที่เหมาะสมและการรู้จักใช้สีทั้งในการแต่งกาย แต่งหน้า และสีสันทนของเสื้อผ้าช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้ดูดีอย่างเห็นได้ชัด ในทางตรงกันข้าม หากปล่อยน้ำหนักตัวมากเกินไปและไม่รู้จักวิธีการแต่งหน้า แต่งกายให้เหมาะสม โอกาสที่จะดูดีก็คงเป็นไปได้ยาก และคนที่ใช้เครื่องสำอางแต่งหน้ามากเกินไป หรือการใช้สีไม่ถูกต้อง หรือแต่งไม่ถูกวิธี รวมทั้งทรงผมไม่เข้ากับรูปหน้า ก็อาจทำลายความงดงามของรูปหน้าได้เช่นกัน เครื่องสำอางที่มีสีเหมาะสม วิธีแต่งหน้า สีมผมและทรงผมที่เหมาะสมกับธรรมชาติแห่งฤดูกาลของผู้แต่ง ทำให้ดูดี งดงามขึ้นอีกมาก และเมื่อพูดถึงความงาม คงจะเว้นส่วนใดส่วนหนึ่งของรูปแห่งร่างกายไม่ได้ คงต้องกล่าวตั้งแต่เรื่องเกี่ยวกับศรัทธา จรดปลายเท่านั้นเลยทีเดียว แต่จุดแรกที่คนเราเห็นและต้องมองคือใบหน้า ดังนั้นการรู้จักเลือกใช้สีที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับผิวหน้าและใบหน้ามีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสีของเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่เลยแม้แต่น้อย ถ้าขาดลักษณะใดลักษณะหนึ่งในสองประการนี้ก็ทำให้การแต่งกายขาดความสมบูรณ์ไปได้ ซึ่งจะไม่มีความงามที่สุดไปได้

เป็นอันตราย ถ้าหากใช้เมคอัพที่ดูแปลกปลอม เช่น ใช้รองพื้นหรือแป้งฟิตเบอร์ มันก็ไม่แนบเนียนกลมกลืนกับโทนสีผิวที่เป็นธรรมชาติของคน ๆ นั้นเอง

อุ๋นใจ เจียมบุรณะกุล อธิบายเกี่ยวกับความสวยงามของผู้หญิงในอุดมคติที่มีผลต่อความต้องการของผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ต้องการจะสวยงามตามแบบในอุดมคติ ซึ่งเกิดเป็นค่านิยมความงามต่อสังคมเป็นอย่างมาก ไว้ในบทความบนวารสารอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “วาทกรรม “ความสวย” และการต่อรองอัตลักษณ์วัฒนธรรมบริโภค” มีใจความว่า การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการสร้างความเป็นตัวตนของผู้หญิงกับภาพลักษณ์ความสวย เพื่อทำความเข้าใจกระบวนการเลือกรับหรือปฏิเสธรูปแบบความสวยของผู้หญิง อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจเรื่อง “ความสวย” ของผู้หญิงในฐานะที่เป็นสิ่งประกอบสร้างทางสังคม และยังมีมุมมองภาพลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเอง ตามความคิดของชาร์ลส์ ฮอร์ตตัน คูลีย์ (Charles Horton Cooley) ซึ่งเห็นว่า ตัวตนของมนุษย์และสังคมไม่ได้แยกออกจากกันได้โดยสิ้นเชิง หากแต่สังคมเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิกิริยาของเราต่อความความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราต่อจินตนาการนั้น อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง เช่น ความรู้สึกของเราต่องกระจกแต่งตัว เราจะรู้สึกที่เราเป็นอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดกับเราอย่างไร โดยคูลีย์เรียกทฤษฎีนี้ว่า “กระจกส่องตน” (The Looking-Glass Self) มโนทัศน์เกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่มีต่อตัวตนที่คูลีย์เสนอไว้ มีความสอดคล้องกับงานชิ้นนี้ของผู้เขียน ซึ่งในภาพลักษณ์ของความสวยมีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพและพื้นที่ทางสังคม จากสังคมเด็กนักเรียนมัธยมสู่ความเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงการมองภาพลักษณ์ของตนเอง ความไม่พึงพอใจต่อภาพลักษณ์เดิมของตนเองที่ยังไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในสถานที่ใหม่ กล่าวคือการเปลี่ยนแปลงทางตัวตนที่อยู่ในสังคม ภูมิหลังทางสังคมเดิมมีอิทธิพลต่อสังคมใหม่ กระทั่งการแสวงหาภาพลักษณ์ที่เหมาะสมอันนำมาซึ่งหน้าที่การงาน เป็นแรงผลักดันให้ผู้คนที่มีความต้องการสวยนั้น ต้องการเปลี่ยนแปลงความเป็นตัวตนของตนเองในหลาย ๆ ด้าน ทั้งการใส่ใจทางการศึกษา บุคลิกภาพ การดูแลรูปร่าง ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปตามภาพลักษณ์ที่มีในสังคม ดังนั้นภาพลักษณ์ที่มีต่อตนเองด้านหนึ่งมีอิทธิพลมาจากภาพลักษณ์ของผู้หญิงในอุดมคติ คือ บุคคลที่ผู้คนให้ความชื่นชอบและชื่นชม และต้องการเอาแบบอย่าง ความคล้ายคลึงบางอย่าง ยกตัวอย่างเช่น การกล่าวขวัญถึงความคล้ายของหน้าตาดารานักแสดง หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งได้รับความชื่นชมอยู่แล้ว จึงกลายเป็นต้นแบบในอุดมคติที่ต้องการเลียนแบบ เอาอย่าง หรือนิยามความเป็นตัวตนโดยผ่านต้นแบบ ที่ส่วนมากมักเป็นบุคคลที่รู้จักในสังคม เช่น ดารา นักร้อง นางแบบ นักการเมือง เป็นแบบในอุดมคติที่ผู้คนส่วนใหญ่ที่อยากสวยต้องการเลียนแบบ หรือทราบว่าจะไม่มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นดังต้นแบบ แต่ให้ความชื่นชมในด้านอื่น ๆ หรือบางกรณีต้นแบบดังกล่าวมีภาพลักษณ์ทางร่างกาย รูปร่าง หน้าตา นิสัยส่วนตัว ความสามารถส่วนบุคคล ใน

อุดมคติที่บางคนต้องการจะเป็นเช่นนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วภาพลักษณ์ของผู้หญิงในอุดมคติ มักมีองค์ประกอบสำคัญ คือ ความสวย ถ้ากล่าวถึงวาทกรรม “ความสวย” นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา ในสังคมตะวันตกได้ผูกโยงเอาค่านิยมความสวยไว้กับความผอมยิ่งกว่าผอม และได้กลายเป็นปัญหาของผู้หญิงที่พยายามทำตามค่านิยมความงามนั้น จนกระทั่งเป็นปัญหาเรื่องสุขภาพเนื่องมาจากการลดน้ำหนักที่มากเกินไปจนเกินความจำเป็น ซึ่งค่านิยมดังกล่าวได้แพร่หลายในสังคมไทยด้วยเช่นกัน ในงานศึกษาพบว่า ความรู้สึกต่อตัวเองเรื่องความอ้วน มีอยู่ในผู้หญิงเกือบทุกคนที่เป็นผู้ที่มีความต้องการอยากสวย มาตรฐานรูปร่างของเด็กวัยรุ่นปัจจุบันประการหนึ่ง อาจจะวัดได้จากเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซึ่งมีรูปแบบและเนื้อผ้าค่อนข้างแนบตัว ขนาดเสื้อผาก็ไม่แตกต่างจากเสื้อผ้าของเด็กมากนัก บางครั้งเด็กสาวบางคนสามารถใส่เสื้อผ้าเด็กได้ก็รู้สึกถึงความภาคภูมิใจต่อขนาดของร่างกายตน ดังนั้นภายใต้รูปร่างแบบมาตรฐานที่ปรากฏในเสื้อผ้าสำเร็จรูป และการแต่งกายตามสมัยนิยมในรูปร่างที่ผอม ซึ่งผู้เขียนเรียกว่า “ผอมแบบเนื้อติดกระดูก” ที่มีภาพลักษณ์ว่าสวย ขณะเดียวกัน ความสวยงามของร่างกายส่วนอื่นกลับไม่มีความสมดุล เช่น ร่างกายผอม หน้าอกโต ขาเรียวเล็ก สะโพกผาย ผิวเรียบตึงดูนุ่มชุ่มชื้น หน้าตาอึมทึม เป็นต้น รูปร่างหน้าตาเช่นนี้จะเป็นไปได้ในบางคนและบางช่วงเวลาของชีวิตเท่านั้น เพราะถ้าจะรักษาให้เป็นเช่นนี้เมื่อเวลาและเงื่อนไขชีวิตผ่านไป ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายและความเสี่ยงต่อร่างกายด้วยการไปทำศัลยกรรมรูปแบบต่าง ๆ

บทที่ 3

ประวัติความเป็นมาของเวียดนามและชุดอ่าวหญ่าย

3.1 ประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนาม

ประเทศเวียดนามมีชื่ออย่างเป็นทางการ คือ “สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม” ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทรอินโดจีน มีพรมแดนติดต่อกับประเทศจีน ลาว และกัมพูชา มีขนาดพื้นที่ 331,690 ตารางกิโลเมตร โดยพื้นที่ประมาณ 3 ใน 4 ของประเทศเวียดนาม ประกอบไปด้วย ป่าไม้และภูเขา บริเวณแผ่นดินทั้งหมดของเวียดนามมีพื้นที่ประมาณ 328,000 ตารางกิโลเมตร ประเทศมีลักษณะเป็นรูปตัว “S” พื้นที่บริเวณแนวชายฝั่งทางตะวันตกของทะเลจีนใต้ มีความยาวจากทางเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร ซึ่งขนานไปตามแนวยาวของคาบสมุทรอินโดจีน มีไหล่เขาและหมู่เกาะต่าง ๆ นับพันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย (สกฤกษ์ บุญทอง , 2555)

ประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนามที่มีความเป็นมาอย่างยาวนานย้อนไปตั้งแต่ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ มีหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นการตั้งชุมชนเก่าแก่และมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง เช่น กลองมโหระทึก หลุมฝังศพ เครื่องปั้นดินเผา ขวานหิน ฯลฯ นอกจากนี้เวียดนามยังถูกรุกรานและตกอยู่ภายใต้อำนาจของประเทศอื่นเป็นเวลานาน เวียดนามได้แบ่งออกเป็นหลายยุค ได้แก่

1. ยุคโบราณ มี 2 ช่วง คือ

1.1 ยุคหิน

- มีการค้นพบวัฒนธรรมยุคหินเก่าในพื้นที่ประเทศเวียดนาม เช่น หัวกะโหลกมนุษย์ ขวานหิน การขุดพบโบราณวัตถุ ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเวียดนามมีมนุษย์อาศัยอยู่ตั้งแต่สมัยยุคหินเก่า และในปลายสมัยยุคหินเก่า สันดอนปากแม่น้ำยังไม่ได้ตั้งเขื่อน มนุษย์จึงได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ตามเชิงเขาหินปูนรอบ ๆ ที่ราบ อาศัยอยู่ในถ้ำที่กว้างขวางใกล้แม่น้ำและป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ด้วยปลาและสัตว์ต่าง ๆ ใช้ก้อนกรวดทรายในลำธารทำเครื่องมือใช้สอย (เหวียน , 2552 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) และค่อยพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้สืบทอดกันมาช้า ๆ และมีการอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ต่อมาในยุคหินใหม่ มีศูนย์กลางวัฒนธรรมสมัยหินใหม่ที่จังหวัดฮว่าบิญ และอำเภอบั๊ก เซิน (Bac Son) ในจังหวัดหล่างเซิน (Lang Son) โดยค้นพบเครื่องมือเครื่องใช้ เตาไฟ เตาถ่าน ร่องรอยการทำงาน เปลือกหอย กระดูกต่าง ๆ ในถ้ำหลายแห่ง หลักฐานสำคัญที่ถูพบ

คือ ขวานบักเขินที่ทำจากหินที่ถูกเกลามาอย่างดี (วิทย์ , 2550 อ้างอิงถึง จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559)

1.2 ยุคโลหะ

- มีการพบหลักฐานในยุคโลหะ อยู่บริเวณที่ราบสูงและที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง วัฒนธรรมที่สำคัญในยุคนี้ คือ วัฒนธรรมดองซอน (Dong Son) เป็นกลองมโหระทึกที่ทำด้วยสำริด มีการแกะสลักลวดลายหน้ากลองและตัวกลอง ซึ่งกลองสำริดนี้ได้ถูกพบทั้งในประเทศจีน ประเทศเวียดนาม และประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แสดงให้เห็นถึงการมีวัฒนธรรมร่วมกัน โดยกลองสำริดที่เวียดนาม ได้ถูกพบบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำแดงทางตอนเหนือของประเทศเวียดนาม จึงตั้งชื่อกลองนั้นว่า “ดองซอน” ตามสถานที่ที่ได้ถูกค้นพบ จึงทำให้เรียกต่อกันมาว่า “วัฒนธรรมดองซอน” นอกจากกลองแล้วยังมีการค้นพบเครื่องมืออื่น ๆ ซึ่งโบราณวัตถุบางชิ้นเป็นเครื่องมือที่ทำด้วยทองแดง ต่อมาทำด้วยโลหะผสมเครื่องมือหิน มีการขุดเกลาเป็นอย่างดี มีการค้นพบแม่พิมพ์หินทรายสำหรับใช้ทำขวาน (เหวียน , 2552 อ้างอิงถึง จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) พบเครื่องมือทำการเกษตร ภาชนะ อาวุธ เครื่องดนตรี พรำ หวด เคียว ที่แสดงให้เห็นว่าในสมัยนั้นมีการเริ่มปลูกข้าว (วิทย์ , 2550 อ้างอิงถึง จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559)

2. สมัยหลากหลายอาณาจักร : ก่อนการรวมเป็นอาณาจักรเดียว

นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าบริเวณที่ราบริมฝั่งทะเลของเวียดนามเหนือและมณฑลกวางตุ้งบางส่วนในปัจจุบัน เคยมีกลุ่มชนเผ่าต่าง ๆ เช่น หลากเวียด (Lac Viet) ประกอบไปด้วยชนเผ่า 15 ชนเผ่า แต่ละเผ่ามีที่ทำกินเฉพาะ ทำนาในน้ำที่เจิ่งนอง มีการสักตามตัวเป็นรูปสัตว์น้ำ มีการเคี้ยวหมาก ย้อมฟันดำ ใช้สาเกต้ำข้าว มีการติดต่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับชาวเตี้ยเอิว (Tay Au) เป็นกลุ่มที่อยู่บริเวณเขตเวียดบั๊ก (Viet Bac) และบางส่วนของมณฑลกวางสีของประเทศจีนในปัจจุบัน ซึ่งกลุ่มเตี้ยเอิวนั้นเป็นบรรพบุรุษของกลุ่มชาติพันธุ์ไต (Tay) , หนุง (Nung) และจ้วง (Choang) ซึ่งอาศัยอยู่บริเวณประเทศเวียดนามทางตอนเหนือและประเทศจีนตอนใต้ในปัจจุบัน โดยกลุ่มหลากเวียดและกลุ่มเตี้ยเอิวมีการทำสงครามกันเป็นครั้งคราว จนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสต์ศักราช กษัตริย์ถูกฟาน (Thuc Phan) ของชาวเตี้ยเอิวได้รับชัยชนะในสงคราม และสามารถรวบรวมดินแดนหลากเวียด ตั้งอาณาจักรขึ้นได้ในช่วง 258 ปีก่อนคริสต์ศักราช ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเจ้าเมืองอานเยือง (An Duong) ก่อตั้งราชสำนักและกองทัพที่เข้มแข็งและย้ายเมืองหลวงไปที่บริเวณที่ราบโก่ลวาท่างจากเมืองฮานอยในปัจจุบันออกไป 20 กิโลเมตร มีการ

สร้างกำแพงกันรอบเมือง 3 ชั้น มีคูน้ำกว้างเชื่อมกับแม่น้ำ มีหอคอยป้องกันศัตรูที่เข้ามารุกรานอาณาจักรอย่างแข็งแรง

3. เวียดนามใต้การปกครองของจีน : นำมาสู่การปลดแอกจากจีนได้สำเร็จ

ในช่วงศตวรรษที่ 3 กลุ่มฮั่นในจีนได้พยายามรวมกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ รวมทั้งเข้ามาโจมตีอาณาจักรนามเวียด (Nam Viet) หรือ นามเหย่ (Nam Yue) (มุสตี , 2541 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) ซึ่งเป็นอาณาจักรที่ตั้งอยู่ทางใต้ของจีน ในช่วง 111 ปีก่อนคริสตกาล และผนวกพื้นที่ซึ่งในปัจจุบันนั้นคือตอนเหนือของเวียดนามลงไปจนเกือบถึงเส้นขนานที่ 18 เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิจีน และได้เปลี่ยนชื่ออาณาจักรเป็น ยาวจี (Giao Chi) โดยประเทศจีนได้ส่งขุนนางเข้ามาปกครองและนำแนวคิดแบบจีนเข้ามาเผยแพร่ แต่คนพื้นเมืองพยายามรักษาอัตลักษณ์ดั้งเดิมของตนไว้ และพยายามก่อการกบฏต่อต้านราชสำนักจีน แต่จีนก็สามารถปราบปรามได้ ต่อมาในสมัยราชวงศ์สุยของจีนได้ย้ายเมืองหลวงไปที่ต่งบิงอู ซึ่งในปัจจุบัน คือ เมืองฮานอย

ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง ในช่วงปี ค.ศ. 618 เศรษฐกิจและวัฒนธรรมได้พัฒนาขึ้น โดยมีการก่อตั้งสำนักปกครองประเทศราชในภาคใต้ ได้จัดระบบการปกครองให้เป็นระเบียบ เป็นช่วงที่อิทธิพลของลัทธิขงจื้อและเต๋าเข้ามาเผยแพร่ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 874 – 883 ได้เกิดกบฏในประเทศจีนและราชสำนักอ่อนแอ ชาวเวียดนามในยุคนั้น จึงพยายามต่อสู้ปลดแอกจากการปกครองของจีน จนปี ค.ศ. 938 ฝ่ายเวียดนามได้รับชัยชนะ และโงเกวียน ได้สถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ในปี ค.ศ. 939 แต่หลังจากโงเกวียนเสียชีวิต ขุนนาง 12 คน ได้แบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ และสู้รบกันเอง จนต่อมาในปี ค.ศ. 967 ดิญโบปลีญ (Dinh Bo Linh) สามารถรวบรวมประเทศเวียดนามได้ และได้ตั้งตนเป็นกษัตริย์ พร้อมเปลี่ยนชื่อประเทศใหม่เป็น “ด่ายโกเวียด (Dai Co Viet) ตั้งเมืองหลวงที่ ฮวาลือ (Hoa Luu) จากนั้นแม้จะเจอการรุกรานจากจีนทางเหนือและจากกลุ่มจามจากทางใต้ ด่ายโกเวียดก็สามารถต่อต้านผู้มารุกรานได้ (วิทย์ , 2555 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559)

4. ยุคกษัตริย์และราชวงศ์

ยุคนี้ได้จัดการการปกครองแบบราชวงศ์ด้วยระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มีกษัตริย์เป็นผู้ปกครองสูงสุด มีระบบเจ้าขุนมูลนายและขุนนาง มีราชวงศ์แรกของเวียดนาม คือ ราชวงศ์ลี่ (Ly) สถาปนาขึ้นในปี ค.ศ. 1009 ต่อมาได้ย้ายเมืองหลวงไปที่เมืองห่งลอง ซึ่งในปัจจุบัน คือฮานอย และได้เปลี่ยนชื่อประเทศเป็นด่ายเหวียด (Dai Viet) ในปี ค.ศ. 1225 ราชวงศ์เจิน (Tran) ได้พัฒนาจนด่ายเหวียดเจริญก้าวหน้าใน

ด้านต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว เช่น การจัดการทางเกษตร การสร้างเขื่อนป้องกันน้ำท่วม การจัดระบบการถือครองที่ดิน การเก็บภาษี การพัฒนาการค้าขาย การพัฒนาทางการศึกษา และการรวบรวมวรรณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนา เป็นต้น สิ่งที่มีส่วนช่วยในการสนับสนุนการปกครองในยุคนี้ คือ ระบบความคิดแบบขงจื้อที่ช่วยให้สังคมอยู่เป็นระเบียบ ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 14 ราชวงศ์หมิงของประเทศจีนได้ผนวกต่ายเหียดเข้ากับจักรวรรดิจีนและวางระบบการปกครองโดยตรง พร้อมทั้งตั้งกองทัพเป็นเครือข่ายทหารติดต่อกันเพื่อควบคุมความเป็นระเบียบ ราชวงศ์หมิงนั้นได้พยายามทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิม จึงทำให้เกิดการก่อกบฏอยู่บ่อยครั้ง จนสุดท้ายผู้นำสามัญชนชื่อ “เลเหล่ย (Le Loi)” ได้ตั้งตนเป็นกษัตริย์ใช้ชื่อว่า “พระเจ้าบิญดีญเวือง (Binh Dinh Vuong)” ได้รวบรวมกำลังและขับไล่จีนออกไปได้

ต่อมาราชวงศ์เลเริ่มเสื่อมอำนาจลง เนื่องจากผู้ครอบครองที่ดินส่วนใหญ่อยู่ในการครอบครองของคนไม่กี่กลุ่ม พวกข้าราชการ ขุนนางมีการฉ้อราชบังหลวง ราชสำนักใช้จ่ายไปกับของฟุ่มเฟือย มีการซื้อขายตำแหน่งราชการ และข้าราชการก็ไปทุจริตกับประชาชน ในช่วงนั้นอำนาจส่วนใหญ่อยู่ที่ตระกูลตริन्ह (Trinh) ซึ่งอยู่ในทางตอนเหนือ และตระกูลเหงียน (Nguyen) ซึ่งอยู่ในทางตอนใต้ โดยเป็นสองตระกูลที่ทำให้ญวนต้องมีการสู้รบแย่งชิงดินแดนกันเองเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ โดยเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1620 - ค.ศ. 1674 ซึ่งสุดท้ายแล้วราชวงศ์เหงียนที่มีกำลังน้อยกว่าก็สามารถรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียวได้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากประเทศโปรตุเกสในเรื่องยุทธภัณฑ์ และมีความจงรักภักดีของประชาชนเป็นกำลังสำคัญ และมีการขับไล่กลุ่มชาวจามออกไปจากเวียดนาม จึงทำให้กลุ่มชาวจามต้องย้ายเข้าไปตั้งถิ่นฐานในกัมพูชา (DGE.Hall) และต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้มีกลุ่มเตี้ยเซิน (Tay Son) เป็นกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน สามารถต่อสู้กับกลุ่มของตระกูลตริन्हและตระกูลเหงียนจนชนะ และรวบรวมเวียดนามเหนือกับใต้เข้าไว้ด้วยกัน อีกทั้งยังสถาปนาราชวงศ์เลกลับมาอีกครั้ง

พระเจ้ากวางจุง (Quang Trung) ได้ขึ้นปกครองเวียดนามในยุคนี้ ได้ประสบความสำเร็จในเรื่องของการวางระบบทหาร เศรษฐกิจ การปฏิรูปทางการศึกษา แต่ผู้สืบทอดอำนาจคนต่อมาก็ไม่มีอำนาจมากพอ เหวียนแอนญู (Nguyen Anh) ได้ถือโอกาสนี้เข้าสู้รบกับกลุ่มเตี้ยเซิน และขอความช่วยเหลือจากฝรั่งเศส โดยมีการแลกเปลี่ยนด้วยการยกเมืองท่าสำคัญให้แก่ฝรั่งเศส คือ เมืองดานัง และเกาะโกนเซิน ซึ่งให้สิทธิ์ทางการค้ากับฝรั่งเศสและกีดกันการค้ากับชาติยุโรปอื่น ๆ เหวียนแอนญูได้รับชัยชนะ และได้แต่งตั้งตนเป็นกษัตริย์ญาลอง (Gia Long) ได้สถาปนาราชวงศ์เหงียน และตั้งเมืองหลวงที่เมืองเว้ (Hue) ได้ปกครองด้วยระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และใช้ระบบศักดินา ในช่วงนั้นเวียดนามได้เจอปัญหาการก่อกบฏของกลุ่มชาวนาและชาวบ้านบ่อยครั้ง อีกทั้งกษัตริย์ญาลองยังยอมรับความยิ่งใหญ่ของจีน และเริ่มมี

การขยายอิทธิพลไปยังประเทศลาวและประเทศเขมร ซึ่งก่อให้เกิดผลที่ทำให้การปกครองไม่ทั่วถึง ราชวงศ์เริ่มอ่อนแอลง จึงเกิดเป็นช่องทางให้ประเทศฝรั่งเศสเข้ามาในเวียดนามในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19

5. สมัยอาณานิคม : การกลายเป็นส่วนหนึ่งของอินโดจีน

ในช่วงที่อิทธิพลของชาติตะวันตกที่ออกล่าอาณานิคมดินแดนในเอเชียมาเป็นอาณานิคมของตน เช่น ประเทศสเปน ประเทศโปรตุเกส และประเทศอังกฤษ สำหรับในทางประเทศฝรั่งเศสเองนั้นก็ต้องการพื้นที่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาอยู่ภายใต้อาณานิคมของฝรั่งเศส เพื่อเป็นทางผ่านให้ฝรั่งเศสเข้าไปทำการค้าหรือแสวงหาผลประโยชน์จากจีนอีกทีหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1858 กองทัพฝรั่งเศสได้เข้าโจมตีเมืองดานังเป็นที่แรก และค่อย ๆ ผนวกบริเวณอื่นเข้ามา รัฐบาลฝรั่งเศสได้ทำสนธิสัญญากับกษัตริย์และขุนนาง โดยในส่วนของขุนนางและกลุ่มชนชั้นปกครองก็ต้องการที่จะประนีประนอมกับฝรั่งเศสเพื่อรักษาอำนาจของตนเองไว้ แต่กลุ่มชาวบ้านกลับมีความรู้สึกที่ต่อต้านฝรั่งเศสและได้พยายามที่จะลุกขึ้นสู้ แม้พระเจ้าตีตึก (Tu Duc) กษัตริย์เวียดนามในขณะนั้นพยายามจะขอความช่วยเหลือจากจีน แต่ทางจีนเองก็เจอกับการคุกคามจากประเทศอังกฤษเช่นกัน ซึ่งทางฝรั่งเศสนั้นได้เลือกใช้ศาสนามาเป็นเครื่องมือในการปกครองเวียดนาม โดยใช้มิชชันนารีคอยแจ้งความเคลื่อนไหวแก่ฝรั่งเศสและปลุกกระตมชาวคาทอลิกในเวียดนามให้มาต่อสู้กับชาวเวียดนามด้วยกันเอง ต่อมาพระเจ้าตีตึกได้ทรงสิ้นพระชนม์โดยพระองค์ไม่มีรัชทายาทสืบทอดจึงส่งผลให้ราชสำนักอ่อนแอ กลุ่มคนชนชั้นสูงขัดแย้งกันในเรื่องการดำเนินนโยบายกับฝรั่งเศส ยิ่งส่งผลให้ฝรั่งเศสเร่งเข้ายึดเมืองดานังและกรุงเว้ ขุนนางจึงยอมตกลงทำสัญญากับทางฝรั่งเศส โดยยอมรับข้อตกลงของฝรั่งเศสในทุกเงื่อนไขในปี ค.ศ. 1883 และฝ่ายราชสำนักจีนได้เล็งที่จะเกิดปัญหากับทางฝรั่งเศส จึงได้ขอยกเลิกสิทธิที่จีนนั้นครอบครองเวียดนามทั้งหมดไป

ดังนั้นฝรั่งเศสได้แบ่งการปกครองของเวียดนามออกเป็น 3 เขต โดยมีรัฐบาลของแต่ละเขตเพื่อเล็งไม่ให้เวียดนามรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยแบ่งพื้นที่เป็น

5.1 โคชินจีน (Cochichina) เป็นการจัดการปกครองตามแบบอาณานิคมฝรั่งเศส

5.2 ตังเกี๋ย (Tonkin) เป็นดินแดนกึ่งอาณานิคม และกึ่งอารักขา

5.3 อันนัม (Annam) เป็นดินแดนที่อยู่ในอารักขา

6. การต่อต้านฝรั่งเศส : จุดเริ่มต้นของขบวนการชาตินิยม

ฝรั่งเศสให้เวียดนามเป็นแหล่งผลิตและแหล่งระบายการค้าของฝรั่งเศส รัฐบาลฝรั่งเศสได้ผูกขาดและควบคุมการปกครองและเศรษฐกิจของเวียดนาม ใช้มาตรการภาษีและกีดกันทางการค้า ส่งผลให้ชาวนาเกิดความยากจนลง และส่งผลให้ช่วงนั้นเกิดกลุ่มชนชั้นกรรมกรขึ้นมา ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี ค.ศ. 1949 – 1918 ฝรั่งเศสได้เกณฑ์คนเวียดนามให้ไปช่วยรบในสงครามและต้องการเงินไปทำสงคราม ซึ่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้ส่งเสริมให้ชาวเวียดนามปลูกยางพารา ทำเหมืองถ่านหิน ดีบุก ตะกั่ว เพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ โดยฝรั่งเศสได้กดขี่ค่าแรงของชาวเวียดนามมาก เมื่อได้กำไรก็เอากลับประเทศ ยิ่งนับวันการปกครองของฝรั่งเศสยิ่งส่งผลให้เวียดนามอดอยากยากจนมากขึ้น จึงเริ่มเกิดการเคลื่อนไหวของชาวเวียดนาม เช่น การออกสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาแสดงการต่อสู้เพื่อชาติ การลอบทำร้ายข้าหลวงชาวฝรั่งเศสในเวียดนาม นำมาสู่การรวมกลุ่มเป็นขบวนการชาตินิยมในเวลาต่อมา โดยในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีกลุ่มปัญญาชนได้เริ่มตั้งคำถามต่อการปกครองของฝรั่งเศส จึงส่งผลให้ชาวเวียดนามเริ่มมีการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องเอกราชจากฝรั่งเศสแต่รัฐบาลฝรั่งเศสก็ประกาศชัดเจนว่าจะไม่ยอมให้เวียดนามเป็นเอกราช

7. การเข้ามาของญี่ปุ่นภายใต้ “วงศ์ไพบูลย์แห่งมหาเอเซียบูรพา” และการสิ้นสุตราวงศ์ในเวียดนาม

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ช่วงปี ค.ศ. 1939 – 1945 ญี่ปุ่นได้แผ่ขยายอิทธิพลทางการเมืองเข้ามาทั่วภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มชาตินิยมบางส่วนได้ชื่นชมในความสามารถของญี่ปุ่นที่เป็นประเทศในเอเชียที่สามารถเอาชนะรัสเซียในการทำสงครามได้ ในขณะที่รัฐบาลอาณานิคมฝรั่งเศสได้ยอมแพ้ให้แก่ญี่ปุ่น ชาวเวียดนามจึงถือโอกาสก่อการกบฏเพื่อปลดแอกจากฝรั่งเศส แต่ผู้ก่อการกบฏก็ถูกปราบ ถูกจับ และถูกประหารไปกว่า 20,000 คน (เหวียน , 2552 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) ในช่วงปี ค.ศ. 1941 – 1945 รัฐบาลอาณานิคมฝรั่งเศสได้ตกลงกับญี่ปุ่นที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรในเวียดนามร่วมกัน ญี่ปุ่นต้องการให้เวียดนามเป็นเส้นทางเข้าไปยังมณฑลยูนนานของประเทศจีน (เชิดเกียรติ , 2540 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) และญี่ปุ่นยังต้องการเงินเพื่อนำไปทำสงคราม ทำให้เกิดการกดขี่ชาวเวียดนามเพิ่มมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามยิ่งยากจนลง ในช่วงปี ค.ศ. 1940 – 1944 ราคาสิ่งของเพิ่มขึ้นร้อยละ 400 (เหวียน , 2552 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) และเวียดนามต้องถูกสหรัฐอเมริกาทิ้งระเบิดตัดเส้นทางคมนาคม เพื่อตัดเส้นทางขนส่งเสบียงกองทัพญี่ปุ่น ทำให้ญี่ปุ่นพยายามหาทางให้ชาวเวียดนามสนับสนุน จึงหลอกกลุ่มชาตินิยมเวียดนามว่าหากร่วมมือกับญี่ปุ่น ซึ่งนักชาตินิยมบางรายเชื่อในความยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่นและคิดว่าญี่ปุ่นจะช่วยให้เป็นเอกราชจากฝรั่งเศสได้ แต่โฮจิมินห์

ผู้นำกลุ่มคอมมิวนิสต์เวียดนามในขณะนั้นไม่เห็นด้วยกับการร่วมมือกับญี่ปุ่น จากนั้นก็นำมาสู่การตั้งกลุ่มแนวร่วมเวียดนาม หรือ สันนิบาตเพื่อเอกราชของชาวเวียดนาม (Vietnam Doc Lap Mihn Hoi – Viet Mihn) เป็นการนำทุกคนขึ้นมารวมตัวกัน โดยที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ ต้องการนำเวียดนามเป็นเอกราชจากทั้งฝรั่งเศสและญี่ปุ่น

8. ยุคเอกราช

หลังญี่ปุ่นพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ฝรั่งเศสจึงพยายามที่จะกลับมาปกครองเวียดนามเป็นอาณานิคมอีกครั้ง แต่ถูกต่อต้านจากกลุ่มเวียดนามที่ได้ปลุกระดมมวลชนให้ก่อการกบฏ โดยเฉพาะการต่อสู้แบบกองโจรในที่ราบสูงและเวียดนามซันใน ก่อความทางการเมืองในเมืองใหญ่ ก่อตั้งกองทัพปลดปล่อยในทุกอำเภอ มีการเลือกตั้งคณะกรรมการเพื่อปลดปล่อยแห่งชาติ โดยมีโฮจิมินห์เป็นผู้นำ ซึ่งได้ทำหน้าที่เป็นรัฐบาลชั่วคราว และสามารถเข้ายึดเมืองต่าง ๆ ในเวียดนามได้อย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นได้ยื่นข้อเสนอให้จักรพรรดิบัวด่าย (Bao Dai) ซึ่งเป็นจักรพรรดิหุ่นเชิดของญี่ปุ่นนั้นสละราชสมบัติในวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1945 กลายเป็นประชาชนธรรมดา ชื่อว่า นายวิญถวี (Vinh Thuy) และนำมาสู่การล้มเลิกระบบกษัตริย์หรือจักรพรรดิในเวียดนาม ดังนั้นประธานาธิบดีโฮจิมินห์ได้ประกาศเอกราชของเวียดนามอย่างเป็นทางการในวันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1945 ณ จัตุรัสป่าดึญ

9. ยุคสงครามเวียดนาม : การกลับมาสู่การแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ฝ่าย

หลังการประกาศเอกราช และการเลือกตั้งในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1945 ที่ส่งผลให้รัฐบาลโฮจิมินห์ปกครองประเทศเวียดนามอย่างชอบธรรม แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้นกองทัพฝรั่งเศสได้เข้าโจมตีไซง่อน (โฮจิมินห์ซิตี้ในปัจจุบัน) ในคืนวันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 1945 และต้องประสบกับการเข้ามาของกลุ่มเจียงไคเช็คทางตอนเหนือ ดังนั้นประธานาธิบดีโฮจิมินห์จึงประกาศให้ประชาชนลุกขึ้นมาต่อสู้เพื่อประเทศ แม้ฝรั่งเศสจะถูกชาวเวียดนามต่อต้านอย่างหนัก แต่ต่อมากลางได้รับ การสนับสนุนจากฝรั่งเศสในนามฝ่ายสัมพันธมิตร และสามารถเข้ายึดครองศูนย์กลางได้มากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อมาจึงได้ไปเจรจากับกลุ่มเจียงไคเช็คที่ยึดเวียดนามทางตอนเหนือ เส้นขนานที่ 16 แลกกับการยกเลิกสิทธิภาพนอกอาณาเขตให้แก่ประเทศจีน ยกเส้นทางรถไฟจากฮานอย - ยูนนาน และ เขตพิเศษไฮฟองให้แก่จีน อีกทั้งยังให้สถานะพิเศษแก่ชาวจีนที่อยู่ในอินโดจีน ซึ่งรัฐบาลเวียดนามไม่ได้มีส่วนร่วมกับการตกลงดังกล่าว รัฐบาลเวียดนามจึงเริ่มแผนการต่อสู้โดยวางแผนที่จะไล่กลุ่มของเจียงไคเช็คออกไปก่อนแล้วค่อยจัดการกับฝรั่งเศส แต่ฝรั่งเศสยังหวังที่จะกลับมาใช้อำนาจในอินโดจีน และเวียดนามก็มุ่งที่จะบรรลุสู่การเป็นเอกราช จึงนำไปสู่สงครามอินโดจีนซึ่ง

เป็นการสู้รบระหว่างเวียดนามและฝรั่งเศส ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 – 1954 จนกระทั่งสิ้นสุดสงครามที่เดียนเบียนฟู

ระหว่างศึกสงครามอินโดจีน ฝรั่งเศสมีแผนที่จะเชิญตัว อดีตจักรพรรดิบาวด้ายกลับมาปกครองในเวียดนามใต้ของฝรั่งเศส เพื่อให้บาวด้ายเป็นรัฐบาลหุ่นเชิดของฝรั่งเศสที่จะมาสู้กับโฮจิมินห์ทางฝั่งเหนือ แต่จักรพรรดิบาวด้ายยืนยันกับทางฝรั่งเศสว่าตนจะกลับมาเป็นจักรพรรดิต่อเมื่อเวียดนามใต้ได้รับเอกราช และมีเอกภาพเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (สุด , 2550 อ้างถึงใน จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559) แผนการเชิญจักรพรรดิบาวด้ายกลับมาของฝรั่งเศสจึงไม่ประสบผลสำเร็จ และแม้ฝรั่งเศสจะได้รับความช่วยเหลือด้านอาวุธจากสหรัฐอเมริกา แต่ก็ต้องพ่ายแพ้ที่เดียนเบียนฟูอย่างราบคาบ แม้จะมีอาวุธมากกว่าก็ตาม จนนำไปสู่การเจรจาตกลงที่เจนีวา ซึ่งข้อตกลงที่แบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ส่วน ตรงบริเวณเส้นขนานที่ 17 ส่วนทางใต้อยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส และส่วนทางเหนืออยู่ภายใต้การปกครองของโฮจิมินห์ และในเวลาต่อมาฝรั่งเศสยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้ามาตั้งฐานทัพในเวียดนามใต้และเสมือนเป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกา

10. หลังสงครามสิ้นสุด : สู่การเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ในขณะที่เวียดนามใต้อยู่ภายใต้การปกครองของสหรัฐอเมริกา เวียดนามเหนือที่ปกครองโดยระบอบสังคมนิยม ซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกานั้นเป็นผู้นำประชาธิปไตยก็ได้แต่งตั้งโงดิมเตียม (Ngo Dinh Diem) เป็นรัฐบาลหุ่นเชิดของสหรัฐอเมริกาที่ปกครองเวียดนามอย่างกดขี่ บังคับให้ประชาชนเปลี่ยนมาเป็นคาทอลิก สั่งห้ามมีแนวคิดเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์ ใครฝ่าฝืนจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง สหรัฐอเมริกานั้นก็ไม่ให้มีการเลือกตั้งตามที่ตกลงในสนธิสัญญาเจนีวา อีกทั้งยังระดมกองกำลังไปปราบปรามกลุ่มเวียดมินห์ในเวียดนามเหนือ แต่ไม่สามารถเอาชนะได้ การสู้รบระหว่างสหรัฐอเมริกาในเวียดนามใต้อีกกลุ่มเวียดมินห์ในเวียดนามเหนือได้ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อทั้งสองเวียดนามอย่างมหาศาล จนนำมาสู่การลงนามในสนธิสัญญาปารีส ให้สหรัฐอเมริกายอมรับในอธิปไตยของเขตแดนเวียดนาม และยอมรับการก่อตั้งรัฐบาลชั่วคราวของคณะปฏิวัติซึ่งนำโดยโฮจิมินห์ ในวันที่ 29 มีนาคม ค.ศ. 1973 สหรัฐอเมริกาจึงถอนทัพทั้งหมดออกไป แต่หลังจากนั้นสหรัฐอเมริกาก็จะทำที่จะละเมิดข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีส ทำให้ประชาชนในเวียดนามใต้ไม่พอใจ และรวมตัวกันต่อสู้กับสหรัฐอเมริกา จนกระทั่งในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1975 เวียดนามเหนือสามารถเข้ายึดทำเนียบประธานาธิบดีที่เมืองไซ่ง่อนในเวียดนามใต้ได้ และขับไล่กองทัพสหรัฐอเมริกาออกจากเวียดนาม นำมาสู่การรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียว และตั้งชื่อประเทศ

เวียดนามขึ้นใหม่เป็น “สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Social Republic of Vietnam) ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเพียงหนึ่งเดียวจนถึงปัจจุบัน (จิตรลดา กิจกมลธรรม , 2559)

ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาอย่างยาวนานในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีการค้นพบร่องรอยของมนุษย์ในยุคดึกดำบรรพ์บริเวณดินแดนสุดแผ่นดินฝั่งตะวันออกของคาบสมุทรอินโดจีน เริ่มต้นเกิดอารยธรรมขึ้นเมื่อประมาณ 2 – 3 พันกว่าปี โดยมีกลุ่มคนเชื้อสายต่าง ๆ มากมายที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและประเพณีได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่ตรงบริเวณดังกล่าว กลุ่มเชื้อสายหลัก ๆ นั้น ได้แก่ เชื้อสายเวียด (Viet) หรือ เยว่ (Yue) ในภาษาจีน ซึ่งได้เข้ามาปักหลักตั้งถิ่นฐานอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจีนแล้วอพยพลงมายังตอนเหนือของเวียดนาม อีกทั้งยังมีความเกี่ยวข้องกับเชื้อสายจ้วง (Zhuang) ในประเทศจีนที่มีหลักแหล่งอยู่ในแถบบริเวณภาคใต้ของจีนอีกกลุ่มหนึ่ง ได้อพยพลงมาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่บริเวณตอนเหนือของเวียดนามเช่นกัน ซึ่งคนกลุ่มนี้มีเชื้อสายตัย (Tay) และไต (Tai) อีกทั้งยังมีการแตกสายออกไปเป็นชนเผ่าต่าง ๆ มากมาย

โดยการอพยพลงมาของเชื้อสายต่าง ๆ จากประเทศจีนตอนใต้เข้ามาปักหลักตั้งถิ่นฐานที่เวียดนามตอนเหนือเกิดขึ้นมาจาก 2 สาเหตุหลัก คือ 1. ความต้องการขยับขยายหรือหาพื้นที่ทำกินใหม่ของผู้คนทางบริเวณตอนใต้ของประเทศจีน และ 2. สงครามที่ทำให้ผู้คนต้องอพยพลงมาเพื่อเอาชีวิตรอด ในต่อมาเวียดนามได้มีการสร้างอาณาจักรขึ้น ชื่อว่า “อาณาจักรนามเวียด (Nam Viet) หรือในภาษาจีนจะเรียกว่า “หนามเยว่ (Namyue) และจากการที่ชาวเวียดนามทางตอนเหนือส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อพยพมาจากประเทศจีน จึงได้นำศิลปะและวัฒนธรรมต่าง ๆ จากถิ่นเดิมของตนลงมาใช้ในท้องถิ่นใหม่ด้วย ซึ่งการรับเอาศิลปะและวัฒนธรรมมานั้นยังเกิดจากการที่เวียดนามเหนือมีอาณาเขตติดต่อกับจีน ซึ่งราชวงศ์ต่าง ๆ ที่ปกครองประเทศจีนอยู่จึงมักต้องการให้แผ่นดินเวียดนามอยู่ในอาณาเขตของตนเอง เพราะเห็นว่าเวียดนามมีประโยชน์หลายอย่าง ทำให้ประเทศจีนในสมัยนั้นบุกเข้าโจมตีเวียดนามอยู่เป็นประจำ และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เวียดนามตกอยู่ใต้อำนาจของราชวงศ์ต่าง ๆ ของจีนมาอย่างต่อเนื่องและหลายยุคหลายสมัยนับเป็นเวลาพัน ๆ ปี และจากการแผ่อำนาจลงมายึดครองเวียดนามของอาณาจักรจีนหรือราชวงศ์ต่าง ๆ ของจีนต่อเนื่องมานับเป็นเวลานานเช่นนี้ จึงส่งผลให้ชาวเวียดนามรับเอาศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณีต่าง ๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดลงมาจากจีนโดยตรง โดยเฉพาะในเวียดนามตอนเหนือที่มีความใกล้เคียงกับจีนมากกว่าบริเวณอื่น ๆ ส่วนในทางตอนกลางและตอนใต้ในช่วงเวลาใกล้เคียงกันชาวเวียดนามได้ก่อตั้งอาณาจักรของตนขึ้นในทางตอนเหนือ ส่วนในทางตอนใต้มีเชื้อสายอื่นเข้ามาปักหลักตั้งถิ่นฐานและสร้างอารยธรรมของตนเองขึ้นด้วยเช่นกัน เช่น เชื้อสายมอญ - ขแมร์ (Mon - Khmer) ที่เข้ามาปักหลักสร้างอารยธรรมของตนขึ้นมาทางตอนใต้บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง คือ อาณาจักรฟูนัน (Funan) ส่วนในทางตอนกลางมีอีกเชื้อสายที่สืบทอดมาจากชาวออสโตรนีเซียน (Austronesian) ที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่บริเวณหมู่เกาะแปซิฟิกตอนใต้ที่อพยพเข้า

มาปักหลักสร้างอารยธรรมของตนขึ้น หรือที่เรียกกันว่าชาวจาม (Cham) ได้ก่อตั้งอาณาจักรขึ้นมา คือ อาณาจักรจามปา (Champa) จากที่กล่าวมาทำให้ประเทศเวียดนามในช่วงนั้นต้องผ่านพันประวัติศาสตร์อันสับสนวุ่นวายมาเป็นเวลายาวนานมากกว่า 2 พันปี กว่าจะกลายเป็นประเทศที่มีความมั่นคงและเจริญรุ่งเรืองอยู่ในปัจจุบันได้ ถ้านับจากประวัติศาสตร์ยุคโบราณ จนกระทั่งยุคประวัติศาสตร์ในยุคใหม่ ชาวเวียดนามต้องต่อสู้รบครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่การก่อกำเนิดอาณาจักรยุคแรก ๆ ขึ้น จนถึงสมัยอาณาจักรที่ถือเป็นต้นกำเนิดของประวัติศาสตร์เวียดนาม ซึ่งสืบทอดกันมาจนถึงประเทศเวียดนามในปัจจุบันอย่างแท้จริง หลังจากหลุดพ้นจากการปกครองของจีน โดยเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2428 เป็นต้นมา ประเทศเวียดนามได้เผชิญกับการแผ่อำนาจและอิทธิพลเพื่อเข้าไปยึดครองประเทศของชาติมหาอำนาจทางตะวันตก คือ ประเทศฝรั่งเศส โดยอาศัยกลเกมทางการเมืองระหว่างประเทศทั้งในทางตรงและทางอ้อม ซึ่งฝรั่งเศสได้เข้ายึดครองเมืองทางตอนเหนือของประเทศเวียดนามไว้ก่อน ต่อมาในปี พ.ศ. 2430 ฝรั่งเศสได้ถือโอกาสในการประกาศสถาปนาอินโดจีนฝรั่งเศส (French Indochina) โดยมีการรวมเอา ประเทศเวียดนาม ประเทศลาว และประเทศกัมพูชา เข้าไว้ด้วยกัน ทำให้ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทั้ง 3 ประเทศต้องอยู่ในฐานะประเทศอาณานิคมของฝรั่งเศส และตกอยู่ภายใต้อำนาจของฝรั่งเศสเป็นเวลานานจนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ.2488 ทำให้ช่วงนั้นชาวเวียดนามใช้โอกาสนี้ในการพยายามที่ปลดตนเองออกจากอำนาจของฝรั่งเศส ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่ทางฝรั่งเศสจะยินยอมคืนอิทธิปไตยให้แก่เวียดนาม จึงส่งผลให้เกิดสงครามระหว่างเวียดนามกับฝรั่งเศสขึ้นในปี พ.ศ.2489 จนถึงปี พ.ศ. 2497 สงครามได้ถูกยุติลงโดยฝรั่งเศสเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ชาวเวียดนามก็ยังไม่ได้รับอิสรภาพคืนอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากการแทรกแซงของชาติมหาอำนาจตะวันตก โดยมีหลายประเทศที่เข้ามา จนทำให้เวียดนามถูกแบ่งออกเป็นเวียดนามเหนือ (North Vietnam) กับ เวียดนามใต้ (South Vietnam) โดยการแบ่งประเทศครั้งนี้ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้นระหว่างสองฝ่าย ซึ่งชาติมหาอำนาจต่าง ๆ ได้แบ่งฝ่ายในการหนุนหลังเวียดนามทั้งสองอยู่ สงครามในครั้งนี้ได้เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2498 ไปจนถึงปี พ.ศ. 2518 รวมระยะเวลาจนถึง 20 ปีจึงได้ยุติลงโดยที่เวียดนามเป็นฝ่ายชนะ ดังนั้นเวียดนามจึงมีเอกราชโดยสมบูรณ์ และได้รวมประเทศกลับมาเป็นหนึ่งเดียวอย่างถาวรจนถึงปัจจุบันนี้ (รงรอง วงศ์โอบอ้อม , 2562)

ประเทศเวียดนามถือเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์อันโดดเด่นและน่าสนใจที่ยังคงอยู่จากอดีตควบคู่ไปกับความเจริญในปัจจุบัน หากนึกถึงเวียดนามในแง่วัฒนธรรมแล้ว จะมีกลิ่นอายของวัฒนธรรมจีนที่อยู่ตามสถาปัตยกรรมในที่ต่าง ๆ หรืออาคารบ้านเรือนที่ยังคงความเป็นแบบพื้นเมืองไว้ หรืออาจจะเป็นเทศกาลที่ได้รับอิทธิพลมาจากจีน เช่น เทศกาลเต็ต (Tết) , เทศกาลไหว้พระจันทร์ (Tết trung thu) , และมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่น่าสนใจ ซึ่งในปัจจุบันนี้ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากนักท่องเที่ยวของไทย อีกทั้งยังมีการละเล่นพื้นบ้านอย่างหุ่นกระบอกน้ำ ในด้านอาหารโดยส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยผักอย่างปอเปี๊ยะสดหรือแหนมเนือง หรือบางคนอาจจะนึกถึงการจราจรทางถนนที่ขึ้นชื่อเรื่องความน่าตื่นตึ่ง ซึ่งจากที่กล่าวมาทั้งหมดถือ

ว่าเป็นเสน่ห์และการคงอยู่ของความเป็นตัวเองในแบบเวียดนามที่น่าหลงใหล และอีกหนึ่งสิ่งที่ขาดไม่ได้ เมื่อกล่าวถึงเวียดนาม เพราะถือว่าเป็นเอกลักษณ์สำคัญและเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้ชาวต่างประเทศจดจำเวียดนามได้ดี คือ วัฒนธรรมการแต่งกายด้วยชุดอ่าวหญ่ยของชาวเวียดนาม ที่เป็นทั้งชุดประจำชาติและชุดแต่งกายพื้นเมืองที่มีลักษณะเรียบง่ายในแบบของเวียดนาม แต่มีความโดดเด่นและงดงามในแบบของตัวเอง โดยส่วนใหญ่มักจะถูกนิยมตัดผ้าไหมหรือผ้าแพรด้วยความประณีต ชุดมีลักษณะแนบชิดรัดรูปพอดีทำให้เห็นทรวดทรง ซึ่งตัวเสื้อนั้นจะยาวถึงเท้าโดยผ่ากลางทั้งสองข้างทางด้ายชายและขวา และมีการสวมทับกางเกงขายาวด้านใน โดยอ่าวหญ่ยที่นิยมสวมใส่กันนั้นจะมีสีสันสดใสและลวดลายที่อ่อนช้อยของดอกไม้เพื่อแสดงถึงความสุข (ธัญนันท์ ศิริเรืองวัฒนา , 2561) และประเทศเวียดนามได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมจีนหลายอย่าง เช่น การเขียนภาพบนบนผ้าแพรเป็นรูปนกหรือรูปต้นไม้ การเขียนภาพบนแผ่นไม้ฉลุ และระบายสี แกะสลักโต๊ะเก้าอี้เป็นรูปมังกร การทำหมวก ทอเสื่อเป็นลวดลาย การทำเครื่องกระเบื้องเคลือบ อาทิ แจกัน โถ และถ้วยชาม รวมทั้งมีอุตสาหกรรมเครื่องเงินอีกด้วย มีขนบธรรมเนียมประเพณีที่คล้ายคลึงกับจีน คือ การให้ของขวัญกัน เลี้ยงดูกัน ตามบ้านเรือนจะปักไม้ไผ่ลำยาว ๆ ประดับประดาใบไม้ขนนก ลูกพรวน รูปปลาตัวเล็ก ๆ กระจาดเงิน กระจาดทอง กิ่งกระบองเพชร มีโคมแขวนไว้ในเวลากลางคืน มีรูปคันธนูสีขาวยาวไว้ทำเป็นลูกกระชังไปทางใต้ เพื่อป้องกันบ้านเรือนให้พ้นจากการรบกวนของภูตผีปีศาจ ซึ่งทั้งหมดเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของวันปีใหม่ของเวียดนาม เรียกว่า “เต็ต” ตรงกับเทศกาลวันตรุษจีนของประเทศจีนด้วย จากที่กล่าวข้างต้น และไม่เพียงแค่อิทธิพลวัฒนธรรมจากจีนเท่านั้นที่ส่งผลต่อประเทศเวียดนาม ยังมีอิทธิพลจากวัฒนธรรมของฝรั่งเศสที่ส่งผลต่อเวียดนามในหลายด้านเช่นกัน อาทิ การก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ตามแบบของฝรั่งเศส มีร้านค้าแฟชั่นทางทำบริเวณริมถนน มีโรงละครใหญ่สร้างตามแบบกรุงปารีสในสมัยที่เวียดนามตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส อีกทั้งในช่วงเวลานั้นมีการจัดให้มีการแสดงออเปร่าปีละ 3 เดือน โดยเฉพาะในฤดูหนาวจะมีคณะศิลปินมาจากฝรั่งเศส รวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณีเวลาพบปะกันก็ก้มศีรษะและโค้งตัว บางครั้งก็จับมือกัน และยังมีอีกประเพณีที่แปลกและสืบทอดปฏิบัติกันมาจนถึงปัจจุบัน คือ ตอนฝรั่งเศสปกครองนั้นจะเริ่มทำงานตอนเวลา 7.30 น. ถึง 12.00 น. และหยุดพักนอนกลางวัน ไม่ว่าจะป็นสถานที่ราชการ ห้างสรรพสินค้า ร้านค้าทั่วไป ตลอดจนประชาชนทั่วไป จนกระทั่งเวลาบ่าย 2 โมง จึงเริ่มทำงานใหม่อีกจนถึงเวลา 17.30 น. ซึ่งประเพณีนี้เข้าใจว่าชาวฝรั่งเศสที่เข้าไปทำงานในประเทศเวียดนามรู้สึกร้อนมากในเวลากลางวันจึงหยุดพักจนกลายเป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันต่อมา (พวงผกา คุโรวาท , 2535)

วัฒนธรรม ประเพณีของชาวเวียดนามนั้นจัดได้ว่าเป็นประเทศที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเป็นของตัวเองอย่างชัดเจนที่สุด ถึงแม้ว่าวัฒนธรรม ประเพณีส่วนใหญ่จะมีรากฐานที่สืบทอดมาจากจีนก็ตาม แต่มีการนำมาดัดแปลงจนมีบุคลิกลักษณะเฉพาะเป็นตัวของตัวเอง สำหรับตัวอย่างของวัฒนธรรมที่ดัดแปลงมาจากชาวจีนแต่ก็สามารถทำให้เกิดความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะอย่างชัดเจนที่สุด คือ วัฒนธรรมการแต่งกายและอาหาร เป็นต้น ในด้านการแต่ง

กายของชาวเวียดนามนั้นมียี่พื้นฐานมาจากเครื่องแต่งกายของชาวจีนทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่มีบุคลิกลักษณะเป็นตัวเองอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเครื่องแต่งกายที่ถือว่าเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติและยังแสดงถึงเอกลักษณ์ให้เห็นถึงความความเป็นเวียดนามอย่างแท้จริง คือ “ชุดอ่าวหญ่ย (Ao Dai)” ซึ่งเป็นชื่อเรียกเครื่องแต่งกายทั้งผู้ชายและผู้หญิงเวียดนาม มีการนำมาดัดแปลงรายละเอียดต่าง ๆ กระทั่งกลายเป็นรูปแบบเฉพาะของตัวเองที่มีความแตกต่างออกไปอย่างชัดเจน หรือแม้แต่ศิลปะ การแสดง ดนตรี และนาฏศิลป์ต่าง ๆ ที่แม้จะได้รับการถ่ายทอดมาจากชาวจีน แต่ก็มีการนำมาประยุกต์จนมีลักษณะเป็นของตัวเอง ในด้านจิตรศิลป์ และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ แต่ก็แฝงไว้ด้วยลักษณะเฉพาะที่เป็นตัวของตัวเอง นอกจากนี้เวียดนามจะได้รับอิทธิพลด้านศิลปะและวัฒนธรรมมาจากชาวจีนแล้ว ในช่วงหลังเวียดนามยังได้รับอิทธิพลทางศิลปะและวัฒนธรรมมาจากชาวตะวันตก เนื่องด้วยเวียดนามตกเป็นประเทศที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของฝรั่งเศสนั้นเป็นเวลาที่ยาวนานมาก จึงทำให้เวียดนามได้รับการถ่ายทอดอิทธิพลทางศิลปะและวัฒนธรรมต่าง ๆ มาจากชาวฝรั่งเศส ซึมซับเข้ามาในชีวิตประจำวันของชาวเวียดนามทั้งในด้านอาหาร เครื่องแต่งกาย ศิลปกรรม ดนตรี นาฏศิลป์ รวมถึงสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดรูปแบบการผสมผสานกันอยู่ทั่วไปในสังคมของชาวเวียดนามระหว่างจีน และฝรั่งเศส และรูปแบบของชาวเวียดนามนับเป็นความหลากหลายที่กลมกลืนจนไม่สามารถแยกออกได้ (รงรอง วงศ์โอบอ้อม , 2562)

3.2 ประวัติศาสตร์การแต่งกายของชาวเวียดนาม

การรักษาวัฒนธรรมทางด้านการแต่งกายของชาวเวียดนามนั้น ในปัจจุบันจากที่กล่าวไปในช่วงต้น ชาวเวียดนามโดยทั่วไปก็แต่งกายเหมือนกับประชาชนชาวไทย กล่าวคือ วัยรุ่นของเวียดนามหรือประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับเอาวัฒนธรรมของชาติตะวันตกเข้ามาในหลาย ๆ ด้าน ซึ่งรวมไปถึงการแต่งกาย ยกเว้นแต่การแต่งกายของเยาวชนชาวลาว ที่ยังคงยึดมั่นในวัฒนธรรมการแต่งกายตามแบบประจำชาติของประเทศลาว คือผู้หญิงยังคงนุ่งซิ่นกรอมเท้า สวมเสื้อมีปกสีขาวแขนสามส่วน ส่วนผู้ชายก็แต่งตัวเรียบร้อยนุ่งกางเกงทรงสุภาพและใส่เสื้อเชิ้ตเป็นส่วนใหญ่ (ฝ่ายวิชาการเจนซิส มีเดียคอม , 2555)

เครื่องแต่งกายประจำชาติของประเทศเวียดนามคล้ายกับเครื่องแต่งกายของประเทศจีน แต่มีชื่อเรียกต่างกัน โดยเฉพาะชุดประจำชาติของผู้หญิงชาวเวียดนามที่เป็นที่รู้จักและบ่งบอกความเป็นเวียดนามได้ดี มีลักษณะสวมเสื้อแขนยาว คอตั้งสูง ตัวเสื้อยาวลงมาจรดข้อเท้า ผ่า 2 ข้างสูงถึงประมาณเอว นุ่งกางเกงผ้าแพรยาว ไร้ผมยาวเกล้ามวย สวมอบที่สานด้วยใบลานทรงสูงรูปฝ่าซี หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยมคลุมศีรษะ และดึงชายทั้งสองข้างมาผูกบริเวณใต้คาง ถ้าเป็นทางตอนเหนือของประเทศเวียดนาม แถวเมืองฮานอยจะใช้ผ้าสีดำเป็นแถบยาวหุ้มผมซึ่งถักเปียไว้ให้มิด แล้วโอบพันรอบศีรษะคล้ายกับเสวียนหม้อ นอกจากนี้คนที่ทำงานหนักจะสวมเสื้อแขนสั้น มีกระเป๋่า 2 ใบ แขนจีบยาว และย้อมเป็นสีน้ำตาลกันสกปรกเมื่อต้องทำงานตามไร่ นา ในบางพื้นที่ของเขตภาคเหนือผู้หญิงยังคงสวมกระโปรงยาวจนถึงข้อเท้าทั้งเวลาที่อยู่บ้านและเวลาทำงานในไร่ นา จากที่กล่าวมา ลักษณะการ

แต่งกายของผู้หญิงชาวเวียดนามมีผลมาจากสภาพอากาศของประเทศเวียดนามที่มีอากาศหนาวเย็นกว่าประเทศไทย แม้ว่าจะอยู่ในเขตร้อนเหมือนกัน (พวงผกา คุโรวาท , 2535)

เสื้อผ้าเวียดนาม (Phuc Việt หรือ Việt Phuc) เป็นรูปแบบดั้งเดิมของเสื้อผ้าที่สวมใส่ในเวียดนามโดยคนเวียดนาม เสื้อผ้าในเวียดนามมีทั้งของพื้นเมืองและของต่างประเทศเนื่องจากการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและไม่หยุดนิ่งซึ่งเวียดนามโบราณเข้ามามีส่วนร่วม สิ่งนี้นำไปสู่การกำเนิดเสื้อผ้าสไตล์เวียดนามที่โดดเด่นที่สุดในที่สุด

ประวัติศาสตร์ของชุดอ่าวหญ่ยตั้งแต่อดีตและปัจจุบัน มีการจำแนกเป็นยุคสมัย ดังนี้

1. ประวัติศาสตร์เสื้อผ้าและสิ่งทอของเวียดนามสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมและประเพณีที่ได้รับการพัฒนามาตั้งแต่ยุคสำริดโบราณซึ่งผู้คนจากหลากหลายวัฒนธรรมอาศัยอยู่ในเวียดนามอิทธิพลอันยาวนานของชาวจีนและอิทธิพลทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องตลอดจนอายุสั้นการปกครองอาณานิคมของฝรั่งเศสการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่ไม่หยุดนิ่งซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากต่างประเทศเหล่านั้นมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อประวัติศาสตร์ของเสื้อผ้าในเวียดนาม ในที่สุดสิ่งนี้ได้นำไปสู่การกำเนิดเสื้อผ้าสไตล์เวียดนามที่โดดเด่นชุดอ่าวหญ่ยเป็นเพียงหนึ่งในเสื้อผ้างดงาม ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากเวียดนามมีหลายชาติพันธุ์จึงมีเสื้อผ้าหลายสไตล์ที่โดดเด่นซึ่งสะท้อนถึงชาติพันธุ์ของผู้สวมใส่ ตั้งแต่สมัยโบราณสิ่งทอที่ใช้และผลิตในเวียดนาม ได้แก่ ผ้าไหมในเวียดนามตอนเหนือผ้าเปลือกไม้ ผ้าใยกล้วย นุ่นและป่านยังถูกนำมาใช้โดยทั่วไป ต่อมามีการเริ่มใช้ผ้าฝ้าย
2. เวลาอย่างน้อยกว่าหนึ่งพันปีที่เวียดนามถูกปกครองโดยชาวจีนทางตอนเหนือในขณะที่ทางตอนใต้ของเวียดนามถูกปกครองโดยอาณาจักรจามปาที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอินเดีย ในช่วงเวลานี้รูปแบบเสื้อผ้าที่พัฒนาขึ้นในเวียดนามมีทั้งแบบพื้นเมืองและนำเข้าจากต่างประเทศ คนชั้นสูงมีแนวโน้มที่จะได้รับอิทธิพลจากต่างชาติได้ง่ายกว่าคนทั่วไป ชาวเวียดนามในภาคเหนือมีแนวโน้มที่จะสวมใส่เสื้อผ้าที่สะท้อนแฟชั่นของจีน และรูปแบบของเสื้อผ้านี้ยังคงอยู่แม้หลังจากสิ้นสุดการปกครองของจีนในราชอาณาจักรเป็นอิสระจากไต่เวียดและจ่าปา ซึ่งในประเทศเวียดนามนั้นเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่ผู้หญิงชวนามักสวมเสื้อเกาะอก (yém) ใต้เสื้อหรือเสื้อคลุมข้างกระโปรง (váy) จนถึงปี ค.ศ. 1920 ในพื้นที่ทางตอนเหนือของเวียดนามในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งสวมกระโปรงก่อนราชวงศ์เหิงยีนนิยมสวมเสื้อคลุมแบบไขว้ (áo giao lĩnh)

3. สมัย Bách Việt (1,000 ปีก่อนคริสตกาล - 1 ปีก่อนคริสตกาล)

เวียดนามตอนเหนือโบราณส่วนใหญ่ เรียกว่า ภูมิภาค Bai yue ในตำราจีนโบราณ ขุนนางแรกที่เข้ามาในภาคเหนือของเวียดนามในช่วงยุคดงบุตรและพวกเขาเริ่มที่จะดูซึมสารอาหารท้องถิ่นมอญเขมรและ Ka dai คนในการประมวลผลเรียกว่าเป็นไท izationหรือไท ificationเป็น คนที่มีอิทธิพลทางการเมืองและวัฒนธรรมในBaiyue ; นำไปสู่การยอมรับเครื่องแต่งกายของชาวไทและรูปแบบการแต่งกายที่ได้รับอิทธิพลจากคนไท ชาวจีนฮั่นเรียกชนชาติต่างๆที่ไม่ใช่ชาวฮั่นในเวียดนามเหนือและจินตอนใต้ว่า "เยว" (Việt) หรือไปเยว โดยกล่าวว่าพวกเขามีนิสัยทั่วไปเช่นการปรับตัวเข้ากับน้ำฝนเกรียนและมีรอยสัก

4. หนานเยว (204 ปีก่อนคริสตกาล - 111 ปีก่อนคริสตกาล)

รูปที่ 1 รูปปั้นชายผมสั้นสไตล์เยวและรอยสักบนร่างกายของชนเผ่าจากรัฐเยวในหมู่ชนเผ่าBai yue ที่ไม่ใช่คนจีนทางตอนใต้ของจีนและเวียดนามเหนือ

ที่มา : Hmong , 2565

เป็นรัฐเอกราชซึ่งก่อตั้งโดยนายพลชาวจีน อย่างไรก็ตามในอาณาจักรหนานเยวเป็นชนชั้นสูงที่ได้รับอิทธิพลจากเสื้อผ้าจีนเป็นหลักเนื่องจากการมีอยู่ของชาวจีนมี จำกัด เครื่องแต่งกายของชนชั้นสูงของหนานเยวผสมผสานระหว่างเสื้อผ้าแบบไทและแบบจีน เสื้อผ้าของชนชั้นสูงรวมถึงแฟชั่นจีนจากสมัยสงครามรัฐและราชวงศ์ฉิน ; รูปแบบของเสื้อผ้าส่วนใหญ่เป็นชุดคอปกรูปตัววีซึ่งกระชับพอดีและพับไปทางขวา [14]เสื้อผ้ามีหลายชั้น; เป็นเรื่องปกติที่จะสวมเสื้อผ้าสามชั้นและมักจะมีแขนเสื้อที่แคบและตรง ผู้หญิงชนชั้นสูงมักสวมเสื้อและกระโปรง

5. จีนเข้ายึดเวียดนาม

ราชอาณาจักร Nan yue (204 BC - 111 BC) ก็เอาชนะและอาณานิคมโดยชาวจีนอันภายใต้ราชวงศ์ฮั่นใน 111 ปีก่อนคริสตกาล จีนปกครองเวียดนามเหนือเป็นเวลา 1,000 ปีจนถึงค. ศ. 900 คราวนี้มันเป็นภาษาจีนที่นำไปสู่กระบวนการเรียกว่าเป็นวัฒนธรรม sinification, sinicization หรือ Hanification เสื้อผ้าของเจ้าหน้าที่ในเวียดนามเหนือปฏิบัติตามระเบียบของชุดจีน อย่างไรก็ตามแม้ในช่วงราชวงศ์ฮั่น (202 ปีก่อนคริสตกาล - ค.ศ. 220) ยังมีชาวจีนอพยพเข้าสู่เวียดนามตอนเหนืออย่างมาก มันอยู่ในศตวรรษที่ตามมาหลังจากการล่มสลายของราชวงศ์ฮั่นว่ามีกรไหลบ่าเข้ามาของจีนในภูมิภาคของน่าน โดยตั้งแต่วันที่ 40 ถึง ค.ศ. 938 การปกครองโดยตรงของชาวจีนในเวียดนามตอนเหนือทำให้เสื้อผ้าของจีนมีอิทธิพลต่อรูปแบบเสื้อผ้าในท้องถิ่นโดยเฉพาะชนชั้นสูงในท้องถิ่น รวมถึงผู้นำที่ต่อต้านการปกครองของชาวจีนที่มักสวมเสื้อผ้าแบบจีน ชนชั้นสูงสวมเสื้อผ้าที่ทำจากผ้าไหมซึ่งมีสีสันและการตกแต่งในขณะที่คนธรรมดาสวมเสื้อผ้าที่ทำจากป่านธรรมดา และในสมัยนี้ยังทำให้ผู้อพยพที่ไม่ใช่ชาวจีนถูกดึงดูดให้ราชวงศ์ถังปกครอง อันน่านและผู้อพยพที่ไม่ใช่ชาวจีนเริ่มตั้งถิ่นฐานในพื้นที่ใกล้เคียง การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนมอญ - เขมรและไท - กะไตทางตอนเหนือของเวียดนามนำไปสู่การพัฒนาคนส่วนใหญ่ของชาติคือชาวคินห์ ชนชั้นสูงปฏิบัติตามระบบเสื้อผ้าของจีนอย่างใกล้ชิดมากขึ้นเมื่อภูมิภาคต่างๆรวมเข้ากับระบบจักรพรรดิของจีน ในช่วงพันปีของการล่าอาณานิคมของเวียดนามนำมาใช้เสื้อผ้าจีนและศุลกากรยังไม่ได้ถูกลอมรวมเข้าประชากรชาวจีนฮั่น

6. ราชวงศ์ Lý ถึงราชวงศ์ Trần (ค.ศ.1009 – ค.ศ.1400)

รูปที่ 2 พระมหาโพธิสัตว์ Trúc Lâm ออกมาจากภูเขา – ราชวงศ์ Trần

ที่มา : sawadee , 2565

หลังจากที่เวียดนามตอนเหนือแยกตัวเป็นอิสระจากจีนชนชั้นสูงของเวียดนามต่างก็ปฏิบัติตามแฟชั่นของจีนและสร้างความโดดเด่น แต่ยังคงได้รับอิทธิพลจากสไตล์เวียดนามในท้องถิ่นของจีนอย่างมาก การแต่งกายแบบจีนค่อยๆแพร่กระจายไปยังชาวคินห์สามัญชนและในหมู่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่โดยรอบซึ่ง

ถูกปกครองอย่างเป็นทางการโดยชาวเวียดนาม อย่างไรก็ตามรูปแบบของเสื้อผ้าสามัญชนมีความแตกต่างจากเสื้อผ้าที่ชนชั้นสูงสวมใส่ ผู้ชายที่เป็นสามัญชนชาวคี่ห์นและชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์เกือบทั้งหมดเริ่มสวมกางเกงขายาวและเสื้อเชิ้ตแบบจีน ซึ่งเวียดนามสวมเครื่องแต่งกายคอกลมซึ่งทำจาก 4 ส่วนผ้าที่เรียกว่า áo tú diên ทั้งผู้ชายและผู้หญิง นอกจากนี้ยังมีประเภทอื่น ๆ เช่น áo giao lĩnh (เสื้อคลุมไขว้หน้า) เสื้อผ้า "áo" นั้นมีความหมายว่า วัสดุสำหรับสวมใส่ส่วนบนของร่างกาย มีความยาวต่ำกว่าเข่าและเสื้อผ้าคอกลมมีกระดุมเมื่อเสื้อคลุมไขว้ผูกไว้ทางด้านขวา และยังมีทรงผมที่เป็นที่นิยม คือ ผมสั้นหรือโกนหัวมาตั้งแต่สมัยโบราณของเวียดนาม ผู้ชายชาวเวียดนามโกนศีรษะหรือไว้ผมสั้นในสมัยราชวงศ์ Trn สิ่งนี้สามารถเห็นได้ในภาพวาด "The Mahasarakham Trúc Lâm Coming Out of the Mountains" ซึ่งแสดงภาพTrần Nhân Tôngและผู้ชายในราชวงศ์ Trần รวมทั้งสารานุกรมจีน " San cai Tu hui " จากศตวรรษที่ 17 การประชุมได้รับความนิยมนจนการปกครองที่สี่ของจีน - เวียดนาม

รูปที่ 3 ภาษาเวียดนามในSan cai Tu hui : ผมสั้นสวมáo tú diên (ชาย) และโจงกระเบน (ขวา)

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 4 เสื้อผ้าของราชวงศ์Trầnตามภาพใน “The Mahasarakham Truc Lâm Coming Out of the Mountains”

ที่มา : sawadee , 2565

7. การปกครองเวียดนามครั้งที่สี่ของจีน

เมื่อชาวจีนฮั่นเข้าปกครองชาวเวียดนามในการปกครองเวียดนามครั้งที่สี่เนื่องจากราชวงศ์หมิงพิชิตในช่วงสงครามหมิง – ฮั่น พวกเขากำหนดให้ชายชาวจีนเชื้อสายฮั่นสวมผมยาวกับชายเวียดนามผมสั้น ชาวเวียดนามได้รับคำสั่งให้เลิกตัดผมและไว้ผมยาวแทนและเปลี่ยนมาใช้เสื้อผ้าจีนฮั่นภายใน 1 เดือนโดยทางการหมิง ผู้บริหารหมิงกล่าวว่าภารกิจของพวกเขาคือสร้างอารยธรรมให้กับคนป่าเถื่อนชาวเวียดนาม นอกกริต ราชวงศ์หมิงเพียงต้องการให้ชาวเวียดนามไว้ผมยาวและหยุดการทำให้ฟันดำเพื่อที่พวกเขาจะได้มีฟันขาวและผมยาวเหมือนคนจีน

8. ต่อมาราชวงศ์ Lê (ค.ศ.1428 – ค.ศ.1789)

ราชวงศ์ Lê สนับสนุนให้พลเรือนกลับไปสู่ขนบธรรมเนียมดั้งเดิมนั้นคือการทำให้ฟันเป็นสีดำ เช่นเดียวกับผมสั้นหรือโกนหัว มีการออกพระราชกฤษฎีกาโดยเวียดนามในปี ค.ศ. 1474 ห้ามไม่ให้ชาวเวียดนามใช้ภาษาต่างประเทศทรงผมและเสื้อผ้าเช่นเดียวกับภาษาลาวจำปาหรือ "ชาวเหนือ" ซึ่งเรียกว่าหมิง พระราชกฤษฎีกาได้รับการบันทึกไว้ในปี ค.ศ. 1479 พงศาวดารสมบูรณ์ของ Dai Viet ของ เอ็นจีโอซีลิน

รูปที่ 5 ผู้หญิงสองคนและเด็กในตังเกี๋ยประมาณปี ค.ศ. 1700

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 6 ชุมนางเวียดนามและภรรยาจาก Quảng Nam ในปี ค.ศ. 1595

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 7 ชุมนางเวียดนามและภรรยาจากท่าเรือ Hải Môn ในปี ค.ศ. 1595

ที่มา : sawadee , 2565

ก่อนปี ค.ศ. 1744 ผู้คนทั้ง Đàng Ngoi (ทางเหนือ) และ Đàng Trong (ทางใต้) สวม áo giao lĩnh กับ thướt ซึ่ง เป็น กระโปรงยาวชนิดหนึ่ง โดยการแต่งกายของ Giao Lĩnh ปรากฏในช่วงแรก ๆ ในประวัติศาสตร์เวียดนามซึ่งอาจเป็นในช่วงแรกของการปกครองของจีนโดย Eastern Han หลังจากที่ Mã Yuán สามารถปราบกบฏของ Trung Sisters ได้ในที่สุด ชนชั้นล่างจะชอบแขนเสื้อที่มีความกว้าง พอสวมควรหรือแขนเสื้อรัดรูปและมีสีเขียว ๆ สิ่งนี้เกิดจากความยืดหยุ่นในการทำงานทำให้ผู้คนสามารถเคลื่อนย้ายไปมาได้อย่างสะดวก ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีผมยาว

รูปที่ 8 หญิงรับใช้และแมนดารินแห่งราชวงศ์ Lê

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 9 ภาพของ Nguyễn Đức Quy ในĐàng ngoai เขาสวมเสื้อคลุมแบบไขว้ (áo giao lĩnh) และมีผมยาว
ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 10 ภาพเหมือนของเจ้าชายTôn Thất Hiệp (Nguyễn Phúc Thuần) แห่งĐàng Trongจากศตวรรษที่ 17
เขาสวมเสื้อคลุมแบบไขว้ (áo giao lĩnh)
ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 11 ภาพของเลดี้มินห์ Nhan นาง Bui Thi GIAC (ค.ศ. 1738 - ค.ศ. 1805), จังหวัด Thai Binh ของĐàng ngoai ในการฟื้นฟูราชวงศ์ Lê
ที่มา : sawadee , 2565

ขุนนางเหงียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมเสื้อผ้าสไตล์จีนในเวียดนามตอนกลางและตอนใต้ เมื่อพวกเขาขยายดินแดนและขยายการควบคุมเหนือดินแดนทั้งหมดที่เคยปกครองโดยจามและเขมร ในขณะที่ขยายดินแดนชาว Kinh ถูกนำไปทางใต้และขุนนางเหงียนได้อนุญาตให้ผู้ลี้ภัยชาวจีนในราชวงศ์หมิงตั้งถิ่นฐานในพื้นที่เหล่านั้นจึงสร้างสังคมแบบผสมผสานซึ่งประกอบด้วยคินห์จีนและจาม ทั้งคินห์และชาวจีนนำเสื้อผ้าสไตล์ของตัวเองเข้ามาในĐàng Trong (Hué) และยังคงสวมเสื้อผ้าของพวกเขาต่อไป จนกว่าจะมีการประกาศของท่านNguyễn Phúc Khoátซึ่งมีคำสั่งให้ทุกคนที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขาต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของพวกเขาเป็นหมิง - เสื้อผ้าสไตล์จีนเพื่อให้คนของเขาแต่งตัวแตกต่างจากที่อยู่ภายใต้การปกครองของลอร์ด Trinh เป็นผลให้ชุดและกระโปรงซึ่งสวมใส่โดย Kinh และที่พบเห็นได้ทั่วไปในภาคเหนือถูกแทนที่ด้วยกางเกงและชุดคลุมแบบจีน รูปแบบใหม่ของเสื้อผ้าที่ได้รับการอธิบายว่าเป็นdài áoซึ่งประกอบด้วยชุด 4 ชิ้น ในปี ค.ศ. 1744 ท่านNguyễn Phúc Khoát แห่ง Đàng Trong (Hué) ทั้งชายและหญิงสวมกางเกงยาวและชุดคลุมที่มีกระดุมด้านหน้า ที่ขุนนางเหงียนแนะนำ áo dài (áo ngũ thân) โบราณ สมาชิกของศาล Đàng Trong (ศาลทางใต้) จึงแตกต่างจากข้าราชการบริหารของ Trinh Lordsใน Đàng Ngoai (ฮานอย) ที่สวม áo giao lĩnhกับกระโปรงยาว

ภาพวาดที่เกี่ยวข้องกับ Đàng Ngoai

รูปที่ 12 Đàng Ngoi ในการฟื้นฟูภายหลังกษัตริย์ Lê Later : ผู้ชายสวมหมวก Đinh Tụ บนคีรีชะ

รูปที่ 13 "Giảng học đồ" (講學圖 - การเรียนการสอน): Đàng Ngoài ในศตวรรษที่ 18 พิพิธภัณฑ
ประวัติศาสตร์แห่งชาติฮานอย
ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 14 "Giảng học đồ" (講學圖 - การเรียนการสอน): นักวิชาการและนักเรียนสวมเสื้อคลุมแบบไขว้กัน (áo giao lĩnh)

รูปที่ 15 "Giảng học đồ" (講學圖 - การเรียนการสอน): ผู้ใหญ่ไว้ผมยาว
ที่มา : sawadee , 2565

Phan Huy Chúเขียนไว้ในบันทึกการจัดหมวดหมู่ของสถาบันแห่งราชวงศ์ที่สืบต่อกันมา (Lịch triều hiến chương loại chí) “ตั้งแต่ยุคที่ได้รับการบูรณะในภายหลัง – Lê สำหรับโอกาสที่ยิ่งใหญ่และเป็นทางการ (จักรพรรดิ) มักสวมหมวก Xung ThiènและHoàng Bào เสื้อคลุม” ผ่านภาพบุคคลและภาพของผู้ปกครองมากมายในสมัยมิงโชซอนและเมื่อไม่นานมานี้เขียนแห่งเวียดนามเราจะเห็นได้ว่ามาตรฐานนี้มีมาช้านานภายในภูมิภาคที่ใหญ่มาก

อ้างอิงจากหนังสือ Weaving a Realm สิ่งประดิษฐ์ชิ้นเดียวของHoàng Bào ของ L robe คือ เสื้อคลุมสำหรับงานศพของจักรพรรดิLê Dụ Tông ในช่วงที่ได้รับการบูรณะในภายหลัง ถึง Lê โดยลวดลาย

มังกรบนชุดนี้ได้ปฏิบัติตามรูปแบบ “มังกร - เมฆ (龍雲大會)” ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของราชวงศ์ มิงตอนปลาย ในสมัยนี้ลายมังกรมีขนาดใหญ่มากที่หน้าอกและด้านหลังและเล็กกว่าที่ไหล่โดยมีลวดลาย เมฆและไฟอยู่ทั่วเสื้อคลุม เราสามารถเห็นได้ว่ารูปแบบลวดลายนั้นใกล้เคียงกับ Míng ตอนปลายมากกว่า Míngตอนต้น ดังนั้นรูปแบบเสื้อคลุมของLê Dụ Tôngจึงมีความเฉพาะเจาะจงกับยุคของการบูรณะใน ภายหลัง ถึง Lê ในขณะที่ Early Later-Lê ยังคงเป็นไปตามสไตล์มังกรมันดาลา

9. ราชวงศ์เหงียน (ค.ศ.1802 – ค.ศ.1945)

ในช่วงที่เวียดนามเป็นปึกแผ่นผู้คนในพื้นที่ทางตอนเหนือและตอนใต้ของเวียดนาม คือ จำปาศักดิ์ก่อนหน้า นี้ ยังคงสวมชุดประจำชาติของตน ในภาคใต้ประชาชนยังคงสวมชุดพื้นเมืองและมีลักษณะคล้ายกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่ภาคเหนือเสื้อผ้าที่สวมใส่มีความหลากหลายมาก เมื่อชาวคินห์เริ่มดูซึมส่วนใหญ่ของ จามและเขมรที่อาศัยอยู่ในดินแดนทางใต้ที่ถูกยึดครองใหม่ และการรวมกลุ่มกันของจามและกรมเขมรทำให้พวกเขาใช้เสื้อผ้าสไตล์ Kinh ในขณะเดียวกันก็ยังคงรักษาองค์ประกอบทางชาติพันธุ์ที่โดดเด่นหลาย ประการ

Áo ngũ thân (โบราณดàiaáoซึ่งทำจาก 5 ส่วนของเสื้อผ้า) กับคอฮิ้นและกางเกงขายาวถูกบังคับให้ คนเวียดนามโดยราชวงศ์ Nguyễn "Váy đụp" (กระโปรง) ถูกห้าม อย่างไรก็ตามเมื่อถึงปี ค.ศ. 1920 ใน พื้นที่ทางเหนือของเวียดนามในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งสวมกระโปรง

ชาวเวียดนามได้รับเอาระบบการเมืองและวัฒนธรรมของจีนมาใช้ในช่วง 1,000 ปีของการปกครอง ของจีนดังนั้นพวกเขาจึงมองว่าเพื่อนบ้านรอบข้างของพวกเขาเช่นชาวเขมรกัมพูชาเป็นคนป่าเถื่อนและ พวกเขาเองก็เป็นเพียงจีน (อาณาจักรกลาง) โดยราชวงศ์เหงียนชาวเวียดนามเองก็สั่งให้เขมรเขมรรับ วัฒนธรรมจีนอันโดยเลกนิสัย "ป่าเถื่อน" เช่นการเกล้าผมและสั่งให้ยาวขึ้นนอกจากเปลี่ยนกระโปรงเป็น กางเกง ราชวงศ์ฮหมิงจีนลี้ภัยจำนวน 3,000 คนเข้ามาในเวียดนามในช่วงปลายราชวงศ์หมิง พวกเขา ต่อต้านราชวงศ์ซิงและจงรักภักดีต่อราชวงศ์หมิงอย่างดุเดือด ผู้หญิงเวียดนามแต่งงานกับผู้ลี้ภัยชาวจีนอัน เหล่านี้เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นทหารและชายโสด ลูกหลานของพวกเขากลายเป็นที่รู้จักในนามมินฮิงและ พวกเขาจะว่าเป็นชาวจีนแม้จะได้รับอิทธิพลจากการดาชาวเวียดนาม พวกเขาไม่ได้สวมแมนจูเรียทรงผมที่ แตกต่างจากชาวจีนอพยพต่อมาไปยังประเทศเวียดนามในช่วงราชวงศ์ซิง

Áo giao lĩnhยังคงใช้ในสมัยราชวงศ์ Nguyễn นอกจากราชวงศ์ Nguyễnสร้าง áo Nhật Bình , Khan VAN ด้วยเช่นกัน

รูปที่ 16 ผู้ชายNguyỄNราชวงศ์ในเครื่องแต่งกายอย่างเป็นทางการ

รูปที่ 17 จักรพรรดินีนามผึ้งในวันอภิเษกสมรส ค.ศ.1934

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 18 คุณหญิง Nam Phươngสวมáo Nhật Binhและชาน Vanh วัน

รูปที่ 19 เจ้าหญิง Mỹ Lươngสวมเสื้อแดงáo Nhật Binhและสีน้ำเงินเข้มชาน Vanh วัน
ที่มา : sawadee , 2565

ชุดอ่าวหญ่ยถูกสร้างขึ้นเมื่อ tucks ซึ่งอยู่ใกล้ที่เหมาะสมและมีขนาดกะทัดรัดที่เพิ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1920 เพื่อสตรีจีนนี้ เครื่องแต่งกายของจีนในรูปแบบกางเกงขายาวและเสื้อคลุมได้รับคำสั่งจากรัฐบาลเหงียนของเวียดนาม ราชวงศ์หมิงของจีนราชวงศ์ถังและเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ฮั่นถูกอ้างถึงโดยทหารและข้าราชการของเวียดนามโดย Nguyen Lord Nguyễn Phúc Khoát (Nguyen The Tong) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1744

สิ่งประดิษฐ์ของราชวงศ์เหงียน

รูปที่ 20 หมวกPhốc Đầuในศตวรรษที่ 19 ประดับด้วยทอง Kim Bác Sơn
ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 21 รองเท้าบุทและรองเท้าแมนดารีนิ โลหะปิดทองราชวงศ์เหงียนศตวรรษที่ 19 - ต้นศตวรรษที่ 20
ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 22 เครื่องแบบนักเรียนของสถาบันอิมพีเรียล

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 23 เครื่องแต่งกายของศาลราชวงศ์เหิงยวน

ที่มา : sawadee , 2565

รูปที่ 24 ชุดพิธีการของ Marshall Nguyễn Tri Phương

ที่มา : sawadee , 2565

10. ศตวรรษที่ 20

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมาชาวเวียดนามก็สวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นที่นิยมในระดับสากลเช่นกัน Áo dài ถูกแบนชั่วคราวหลังจากการล่มสลายของไซง่อนแต่ถูกนำกลับเข้ามาในที่เกิดเหตุอีกครั้ง นักเรียนหญิงมัธยมปลายสวมชุดสีขาวซึ่งมักเป็นส่วนหนึ่งของชุดนักเรียนในเวียดนาม นอกจากนี้ยังสวมใส่โดยพนักงานต้อนรับและเลขานุการหญิง รูปแบบอาจแตกต่างกันในเวียดนามตอนเหนือและตอนใต้ ชุดประจำชาติที่เป็นทางการในปัจจุบันคือ áo dài สำหรับผู้ชายและผู้หญิงและสูทหรือบางครั้ง áo gấm (áo dài) สำหรับผู้ชาย

ตัวอย่างเสื้อผ้า

Áo giao lĩnh - เสื้อคลุมแบบไขว้เป็นที่นิยมในราชวงศ์ Lê และราชวงศ์ก่อนหน้านี

รูปที่ 25 ชุด Áo giao lĩnh

ที่มา : daivietcophong , 2016

Áo tứ thân - ชุดเดรสผู้หญิง 4 ชั้น áo ngũ thânในรูปแบบ 5 ชั้น

รูปที่ 26 ชุด Áo tứ thân

ที่มา : trangphucchothue.vn , 2015

Yếm – ชิ้นในของผู้หญิง

รูปที่ 27 Yếm
ที่มา : Wiktionary , 2022

Áo gấm – เสื้อคลุมผ้าอย่างเป็นทางการสำหรับงานราชการหรือสำหรับผู้ชายในงานแต่งงาน

รูปที่ 28 Áo gấm
ที่มา : Wikipedia , 2022

Đinh Tụ - ด้านบนของหน้ามาตรฐานกรวยไม้ไผ่ lá และไม้ไผ่ Quai ้าว (headware)

รูปที่ 29 หมวก Đinh Tụ

ที่มา : lotusinjadewell , 2021

Khăn vấn - เสื้อผ้าที่สวมศีรษะของชาวเวียดนามซึ่งนิยมใช้ในราชวงศ์เหงียน

รูปที่ 30 ผ้าโพกผม Khăn vấn

ที่มา : Wikipedia , 2022

Áo tràng Phật tử - โดยทั่วไปเรียกสั้น ๆ ว่า "áo tràng" เป็นเสื้อคลุมที่สวมใส่โดยUpāsaka และUpāsikā ในวัดพุทธของเวียดนาม

รูปที่ 31 ชุด Áo tràng Phật tử
ที่มา : phamngkiemtra , 2015

Áo dài – ชุดพิธีการทั่วไปของเวียดนาม

รูปที่ 32 ชุด Áo dài
ที่มา : eoviet , 2017

Áo bà ba – ชุดลำลองสำหรับผู้ชายและผู้หญิง

รูปที่ 33 ชุด Áo bà ba

ที่มา : vanhoavaphattrien , 2021

dép lỏp (รองเท้าแตะยาง)

รูปที่ 34 รองเท้า dép lỏp

ที่มา : Wikipedia , 2022

อ่าวหญ่ยเป็นเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของเวียดนามที่คลุมร่างกายตั้งแต่คอจนถึงบริเวณเหนือเข่าใช้สำหรับสวมใส่ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งอ่าวหญ่ยมักจะสวมใส่ในโอกาสที่เป็นทางการหรือเด็กนักเรียนสวมใส่เมื่อไปโรงเรียน

ซึ่งต้นกำเนิดของชุดอ่าวหญ่ายที่ไม่มีใครทราบแน่ชัดว่าชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมเกิดขึ้นเมื่อไรและมีรูปร่างอย่างไร เพราะไม่มีเอกสารที่บันทึกไว้และไม่ค่อยมีคนศึกษามากนัก เครื่องแต่งกายที่เก่าแก่ที่สุดของชาวเวียดนามตามการแกะสลักบนใบหน้ากลองทองสัมฤทธิ์ Ngọc Lũ โดยเมื่อไม่กี่พันปีก่อนแสดงให้เห็นภาพของผู้หญิงที่สวมใส่เครื่องแต่งกายที่มีเสื้อผ้าแยกเป็นสองส่วน

นักประวัติศาสตร์ Đào Duy Anh ได้เขียนเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายไว้ว่า “ตามหนังสือประวัติศาสตร์ชาว Văn Lang โบราณนั้น กล่าวว่า บรรพบุรุษของพวกเขาสวมชุดอ่าวหญ่ายดังรูปด้านล่างนี้

Một phụ nữ miền Nam
với chiếc áo dài 1859

รูปที่ 35 ชุดอ่าวหญ่ายในช่วงปี ค.ศ 1859

ที่มา : Một thời sài gòn , 2553

ซึ่งในประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่าในศตวรรษที่ 1 Nham Diên ได้สอนชาวอำเภอ Cửu Chân ให้แต่งกายแบบประเทศจีน ตามหนังสือเหล่านั้น ทำให้สรุปได้ว่าก่อนยุคการปกครองทางตอนเหนือ ชาวเวียดนามผูกเสื้อไว้ที่มีมือซ้าย แต่หลังจากเลียนแบบประเทศจีนแล้ว พวกเขา ก็สวมเสื้อมีปก”

รูปที่ 36 ชุด Áo giao lãn

ที่มา : thoitranviet247 , 2021

สไตล์ดั้งเดิมของชุดอ่าวหญ่ายที่เก่าแก่ที่สุด คือ เสื้อ giao lãn คล้ายกับชุดสี่ตัว แต่ถ้าสวมใส่ ลำตัว ด้านหน้าทั้งสองจะตัดกันโดยไม่ต้องผูก เสื้อเชิ้ตคลุมด้วยเสื้อชั้นใน กระโปรงผ้าไหมสีดำ สวมเข็มขัดแล้วทำให้สี่ชุด ดูจางลง ในอดีต ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงมีผมที่ผูกไว้บนศีรษะหรือพันรอบศีรษะ และสวมหมวกขนนกยาว ต่อมาเขา ถอดหมวกขนนกเพื่อสวมผ้าพันคอ ผ้าโพกหัว หมวกทรงกรวย และหมวกตะกร้า คนโบราณเดินเท้าเปล่า ต่อมา สวมรองเท้าไม้ รองเท้าแตะในภายหลัง เนื่องจากการทำงานในทุ่งนาหรือทำธุรกิจ เสื้อ giao lãn จึงถูกลดขนาด เป็นชุดที่สั้น ซึ่งประกอบไปด้วย ผ้าที่แบ่งครึ่งเป็นสี่ผืน ผืนแรกปิดครึ่งหน้าขวา ผืนปิดครึ่งหน้าซ้าย ผืนปิดครึ่งหลัง ขวา และผืนปิดหลังซ้าย กลายเป็นชุดเดรสสี่ชิ้นที่สวมทับกับชุดที่ม้วนขึ้นมาด้วยสายคล้องเพื่อความสะดวกในการ สวมใส่ แต่ก็ไม่ทำให้ความงามของผู้หญิงหายไปด้วย และชุดอ่าวหญ่ายสี่ชิ้นนี้เหมาะสำหรับผู้หญิงชาวชนบทที่ยั่งยืน และมีไหวพริบตลอดทั้งปี สำหรับผู้หญิงที่อยู่ในเมือง ต้องการสไตล์ของอ่าวหญ่ายที่ได้รับการคิดค้นขึ้นใหม่เพื่อลด ลักษณะการทำงานแบบชนบท และเพิ่มรูปลักษณ์ที่เคร่งขรึม จึงทำให้เกิดเสื้ออ่าวหญ่ายแบบห้าตัวที่มีการ เปลี่ยนแปลงตรงบริเวณผ้าผืนครึ่งหน้าขวาที่ถูกลดขนาดลงจนกลายเป็นผืนผ้าขนาดเล็ก เพิ่มผืนผ้าที่ห้าขนาดเล็ก ใต้ผ้าที่ปิดด้านหน้า มีบอดีสูทห้าชิ้นที่ใช้ปกปิดร่างกายโดยไม่เปิดเผยเสื้อชั้นใน ผืนผ้าแต่ละอันที่เป็นครึ่งหน้าซ้าย - ขวา และครึ่งหลังซ้าย - ขวา รวมกันเป็นสี่ แทนพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายสามีและภรรยา ส่วนผืนที่ห้าชิ้นนี้คือ ผู้สวมใส่ ซึ่งผ้าขนาดเล็กเชื่อมต่อกับปกนกทั้งสองข้างบริเวณคอเสื้อ และปิดด้วยกระดุมห้าเม็ดที่แสดงถึงองค์ประกอบทั้งห้า ในมุมมองของขงจื้อหรือห้าองค์ประกอบตามหลักปรัชญาตะวันออก

Hình mẫu một kiểu áo dài

รูปที่ 37 ส่วนประกอบของชุดอ่าวหญ่าย

ที่มา : : Một thời Sài Gòn , 2553

ช่วงเวลาของท่าน Nguyễn Phúc Khoát ถือเป็นบุคคลที่เปิดเผยและการออกแบบชุดอ่าวหญ่ายของประเทศเวียดนาม เริ่มจากการได้รับอิทธิพลอย่างมากจากวัฒนธรรมจีน จนมาถึงศตวรรษที่ 18 ชาวเวียดนามมักแต่งกายเลียนแบบสไตล์ของทางภาคเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้การปกครองของเหงียนแห่งโคชินจีน เนื่องจากความจำเป็นในการแสวงหาผลประโยชน์และการทวงคืนที่ดิน จึงได้ต้อนรับชาวมินท์เผ่าชนพื้นเมือง ซึ่งที่รู้จักกันในนามชาวแคะ หรือที่อ่านว่า “ก๊กชู (cắc chú)” อันเกิดจากความไม่พอใจที่ราชวงศ์ซึ่งจะปักหลักและตั้งถิ่นฐาน ถึงแม้ว่าคนเวียดนามจะมีวิธีการแต่งตัวเป็นของตัวเอง ต่อมาก่อนมีการบุกรุกเข้ามาของวัฒนธรรมใหม่ ๆ นี้ เพื่อเป็นการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนเอง พระเจ้า Nguyễn Phúc Khoát ได้ออกกฤษฎีกาเรื่องเกี่ยวกับเสื้อผ้าสำหรับประชากรโคชินจีนทั้งหมด ซึ่งต้องปฏิบัติตามในพระราชกฤษฎีกานั้น ผู้คนจะเห็นรูปร่างพื้นฐานของชาวเวียดนามเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายเป็นครั้งแรก ดังนี้ “โดยปกติ ผู้ชายและผู้หญิงเวียดนามจะสวมเสื้อคอตั้ง แขนสั้น และแขนเสื้อจะกว้างหรือแคบได้ตามความต้องการ เสื้อบริเวณรักแร้ทั้งสองข้างและด้านล่างต้องเย็บปิดไม่เปิด ซึ่งจะอนุญาตให้เฉพาะผู้ชายที่ไม่ต้องการใส่เสื้อคอกลมแขนแคบเพื่อความสะดวกในการทำงานเท่านั้น” ซึ่งเป็นข้อมูลจากหนังสือ Đại Nam Thực Lục Tiên Biên ต่อมาใน Phủ Biên Tạp Lục, Lê Quý Đôn ได้เขียนว่า “ท่าน Nguyễn Phúc Khoát ได้เขียนในหน้าแรกของประวัติศาสตร์สำหรับชุดอ่าวหญ่ายเช่นนี้” โดยจากเอกสารเหล่านี้ สามารถยืนยันได้ว่าชุดอ่าวหญ่ายที่มีรูปแบบตายตัวได้ถือกำเนิดขึ้นและได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการว่าเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติภายใต้รัชสมัยของพระเจ้าเหงียนหู่ห้วง (Nguyễn Vũ Vương) ในช่วงปี ค.ศ. 1739 – 1765 ในช่วงนี้ เอกสารในเวียดนามใช้อักษรจีนหรืออักษรโนม (Nôm) โดยคำว่าชุดอ่าวหญ่ายเขียนในอักษรโนมว่า 襖長

**Áo dài 1915 : H1: đồng phục đánh cờ người, H2: một gia đình quan lại
H3: một đám cưới vào năm 1936**

รูปที่ 38 ชุดอ่าวหญ่ายในช่วงปี ค.ศ. 1915 ลวดลายหลากรุ้ก , ครอบคร้วชาวจีน , งานแต่งงานในปี ค.ศ. 1936
ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ชุดอ่าวหญ่ายสีแดง โดยปกติแล้ว ชุดอ่าวหญ่ายจะใช้สวมใส่ในงานแต่งงานและพิธีหมั้นของชาวเวียดนาม ซึ่งเอกสารบางฉบับระบุว่าภารกิจกำเนิดของชุดอ่าวหญ่ายเป็นความทะเยอทะยานส่วนตัวของท่าน Nguyễn Phúc Khoát เนื่องจากมีการต้องการอ้างอิงถึงตำแหน่งกษัตริย์และแยกโคชินจีนออกมาเป็นประเทศของตนเอง พระราชกฤษฎีกาเรื่องการแต่งกายข้างต้นจึงแตกต่างกัน ไม่ใช่สำหรับแขก แต่สำหรับราชวงศ์เหนือ โดยมีการออกคำสั่งให้ผู้หญิงสวมใส่สองส่วน คือ เสื้อและกางเกงขาบาน หลังจากที่ได้เห็นว่ากางเกงแบบเดิมมีความย้วยวนเกินไป ห่วงจึงได้ผสมผสานจากนางแบบ Châm โดยชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเวียดนามในปัจจุบัน แต่บริเวณรักแร้ของแขนเสื้อไม่แยกออกจากตัวเสื้อ และชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเชียงไฮ้ หรือที่เรียกกันว่า “กั้เพ้า” เป็นแบบอย่างที่ทำให้เกิดชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนาม โดยชุดอ่าวหญ่ายในช่วงแรกนั้นมีลักษณะคล้ายกับชุดอ่าวหญ่ายของชาวจามและบริเวณรักแร้ของเสื้อนั้นแยกออกจากตัวเสื้อ จากหลักฐานความเป็นจริงนั้น ชุดกั้เพ้าได้เกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1930 และมุมมองจากข้อความข้างต้นนั้นหนักเกินไปในการต่อต้านระบบศักดินา ดังนั้นทำให้มองไม่เห็นทางที่จะสรุปบทบาทของพระราชินีในฐานะ “นักออกแบบชุดอ่าวหญ่ายคนแรกของสมัยใหม่”

ในช่วงรัชสมัยของพระเจ้า Minh Mạng

Vua Minh Mạng

รูปที่ 39 พระเจ้า Minh Mạng

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ในศตวรรษที่ 17 ประเพณีการสวมใส่กระโปรงยังคงมีอยู่ในประเทศเวียดนามเหมือนกับที่บ้านทีกไวในหนังสือ Lê Triều Thiên Chính ในรัชสมัยของกษัตริย์ Lê Huyền Tông เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ.1665 โดยมีพระราชกฤษฎีกาไว้ว่า “เสื้อผ้าผู้หญิงและเด็กผู้หญิงไม่มีเข็มขัด ด้านหลังกางเกงที่ไม่มีขาสองข้างมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีเป็นประเพณีโบราณเช่นนี้” จึงทำให้กล่าวได้ว่าชุดอ่าวหญ่ยที่มืองค์ประกอบห้าส่วนนั้นได้ปรากฏขึ้นในรัชสมัยของกษัตริย์เจี๋ยหลง ช่วงปี ค.ศ. 1802 – 1819 เหตุผลในการทำนายแบบนี้ เนื่องจากการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยแบบห้าชิ้นต้องใส่กางเกงไม่ใช่กระโปรง ในปีการครองราชย์ที่ 9 ของมินห์หม่าง คือในปี ค.ศ. 1828 ศาลเมืองเว้ได้ออกกฤษฎีกาห้ามผู้หญิงสวมกระโปรงและบังคับให้สวมกางเกงสองขา ดังนั้นในสมัยนั้นจึงมีเพลงพื้นบ้านร้องคว่าครวญว่า “Tháng Tám có chiếu vua ra Cấm quần không đậy, người ta hải hùng !” ซึ่งแปลว่า “มีพระราชโองการในเดือนสิงหาคม แบนกางเกงที่ขึ้นท้ายลึก ประชาชนผวา”

วิถีชีวิตใหม่

Áo dài tứ thân

รูปที่ 40 ชุดอ่าวหญ่ายแบบสี่ส่วนหรือสี่ชิ้น

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ในปี ค.ศ.1947 บริบทที่เวียดนามเพิ่งจะประกาศเอกราชและการเคลื่อนไหว มีคำกล่าวว่า “ฆ่าความหวาดโหยและความง้อเขลา” ซึ่งได้เริ่มต้นขึ้น เพื่อที่จะได้เริ่มกรเคลื่อนไหวแบบสะดวก เมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1947 โดยใช้ชื่ปากกาว่า “ตัน ซิญ” ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม โดยบทความเรื่องวิถีชีวิตใหม่นี้ สั้น ๆ ช้นเจน และเข้าใจง่าย เกี่ยวกับการแนะนำว่าในการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายว่า สามารถใส่เดิน ยืน หรือทำงาน ได้อย่างสะดวก ไม่เลอะเทอะ ด้วยการทำให้ความยาวของเสื้อผ้าสั้นลง

ชุดอ่าวหญ่าย Le Mur

Le Mur เป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งเป็นชื่อของจิตรกร Cát Tường ในช่วงทศวรรษที่ 1930 ได้ทำการปฏิรูปเสื้อผ้าขึ้นเป็นครั้งสำคัญเพื่อให้มีเพียงสองปีกด้านหน้าและด้านหลัง ศิลปินได้ขยายปีกด้านหน้าเพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการเดิน และในขณะเดียวกัน ร่างกายส่วนบนถูกเย็บเพื่อโอบรอบส่วนโค้งของร่างกายของผู้สวมใส่เพื่อสร้างบุคลิกที่มีเสน่ห์และเซ็กซี่ไม่เหมือนใคร เพื่อทำให้ดูเป็นผู้หญิงมากยิ่งขึ้น กระดุมแถวหน้าถูกย้ายไปเปิดที่ไหล่ แล้วไปอีกด้านหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ชุดอ่าวหญ่ายของ Le Mur ได้มีการดัดแปลงหลายอย่าง ทำให้หลายคนในขณะนั้นคิดว่าการผสมผสานมากเกินไป เช่น เสื้อที่ตัดเย็บแบบมีสายคาดไหล่ แขนพอง คอแหลม หรือคอเปิด นอกจากนี้เสื้อ Le Mur ยังเป็นแฟชั่นที่ประกอบไปด้วยกางเกงผ้าซาตินสีขาวยาว ร่องเท้าสั้นสูง มีการถักสร้อยในมือข้างหนึ่ง และกระเป๋าคอคล้องไหล่ รูปแบบที่ทันสมัยนี้ถูกกีดกันจากความคิดเห็นของประชาชนในขณะนั้นและถือว่าไม่สวยไม่ถูกต้องตามหลักประเพณี ซึ่งสะท้อนให้เห็นในงานของ Vũ Trọng Phụng

ชุดอ่าวหญ่ย Lè Phỏ

ในปี ค.ศ. 1937 มีศิลปินคนหนึ่งชื่อว่า Lè Phỏ ได้ถอดเสื้อไตล์ของ Le Mur ที่ผ้าแข็งและแน่น และในขณะเดียวกันก็เพิ่มองค์ประกอบทางชาติพันธุ์จากเสื้ออ่าวหญ่ยสี่ซิ่นและห้าซิ่น ทำให้เกิดเสื้ของเสื้อเบลาส์คอ ยาว รัดรูปกับร่างกายและ ปลายผ้าทั้งสองมีอิสระคล้ายจะบิน การหลอมรวมกันแบบนี้ทำให้กลมกลืนกันไป ก่อให้เกิดความสมบูรณ์กันระหว่างแบบใหม่ละแบบเก่า อีกทั้งยังได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากผู้หญิงที่สวมใส่ ชุดอ่าวหญ่ยในขณะนั้น ทำให้ตั้งแต่นั้นมา ชุดอ่าวหญ่ยของชาวเวียดนาม พบในรูปทรงมาตรฐาน และตั้งแต่นั้น มา แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมอยู่หลายครั้ง รูปทรงของชุดอ่าวหญ่ยก็ยังคงเหมือนเดิม

ชุดอ่าวหญ่ยแบบแขนยาว

Áo dài tay raglan

รูปที่ 41 ภาพชุดอ่าวหญ่ยที่เป็นแบบแขนเสื้อเร็กแลน

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ในช่วงทศวรรษที่ 1960 ช่างตัดเสื้อดุงที่เมืองดาเกา ไชงอันได้แนะนำรูปแบบการเย็บผ้าของชุดอ่าวหญ่ย ด้วยการประกอบแขนเสื้อด้วยการเย็บผ้าด้วยมือ เรียกว่า แขนเสื้อแบบเร็กแลน ซึ่งวิธีการประกอบนี้แก้ปัญหาที่ยากที่สุดเมื่อต้องเย็บชุดอ่าวหญ่ย คือ รีวรอยมักปรากฏบริเวณรักแร้ โดยชุดนี้จะดัดแปลงโดยเรียงแถวของกระดุม ให้เย็บจากด้านล่างของคอจนถึงบริเวณรักแร้ไปแล้วข้างหนึ่ง ด้วยแขนเสื้อเร็กแลนที่ประกอบด้วยมือ เนื้อผ้าที่โค้งเข้าหาร่างกายของผู้สวมใส่อย่างใกล้ชิดตั้งแต่บริเวณใต้รักแร้จนถึงบริเวณเอว ทำให้ชุดอ่าวหญ่ยโอบรับส่วนโค้งแต่ละส่วนของร่างกายผู้หญิง ก่อให้เกิดความสวยงามมากขึ้นไปตามการประเมินของผู้ที่ออกแบบ

ชุดอ่าวหญ่ายแบบ Mini raglan

รูปแบบนี้นิยมสวมใส่กันอย่างแพร่หลายสำหรับนักเรียนผู้หญิง โดยเสื้อแบบนี้มีส่วนประกอบ คือ เสื้อแขนยาวแขนเร็กแลน มีกระโปรงยาวแค่เข่า แต่มีกางเกงขากว้างสองตัวที่คลุมขา คุณสมบัติทั้งสองนี้ทำให้เสื้อของผู้หญิงดูโดดเด่นและน่ารัก

สัญลักษณ์ของเวียดนาม

ชุดอ่าวหญ่ายนั้นต่างจากชุดกิโมโนของญี่ปุ่นหรือฮันบกของเกาหลี เนื่องจากชุดอ่าวหญ่ายมีทั้งแบบดั้งเดิมและแบบสมัยใหม่ เสื้อผ้าของเวียดนามชุดนี้ไม่ได้จำกัดแค่บางสถานที่หรือบางโอกาสแต่สามารถสวมใส่ได้ทุกที่ ซึ่งสามารถใช้เป็นชุดทำงาน ชุดนักเรียน สวมใส่ในการต้อนรับแขกที่เป็นทางการที่บ้าน การสวมใส่เครื่องแต่งกายประเภทนี้ไม่ยุ่งยากหรือจุกจิก สามารถสวมใส่ได้อย่างง่าย คือ ใส่กับกางเกงผ้าไหมหรือผ้าเนื้อนุ่ม สวมรองเท้าแตะหรือรองเท้าใด ๆ ก็ได้ที่เท้าของคุณ หากเป็นทางการมากขึ้น เช่น ใส่เป็นชุดเจ้าสาว ให้ใส่เสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะแบบดั้งเดิม หรือมงกุฎแบบชาวตะวันตก วังสามารถเลือกสวมใส่ได้ นี่คือนิยามพิเศษของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมนั่นเอง ซึ่งชุดอ่าวหญ่ายนั้นมีหลายสีแต่ที่สวยงามที่สุด คือ สีขาว ชุดอ่าวหญ่ายใส่กับเสื้อเชิ้ตลายใบไม้ รองเท้าส้นสูงสีขาว และหมวกทรงกรวยสีขาว

วิธีการแต่งกายให้สวยงามตามแบบฉบับของตนเอง คือ ท่อนบนแนบชิดกับลำตัว แต่กางเกงขากว้างทั้งสองข้างจะนิ่มมาก รอยผ้าที่เอวทั้งสองข้างทำให้ผู้สวมใส่มีท่าทางสบายมาก สร้างบุคลิกภาพที่สง่างามและมีความเป็นผู้หญิง ทั้งสุขุมเพราะทั้งตัวถูกปกคลุมไปด้วยผ้าไหมเนื้อนุ่ม และยังมีความเซ็กซี่ด้วยเพราะเสื้อเชิ้ตทำเป็นระบายบริเวณช่วงเอว ซึ่งชุดอ่าวหญ่ายมีความเฉพาะตัวสูง คือ เป็นเสื้อผ้าที่แต่ละชิ้นถูกเย็บเพียงคนเดียวสำหรับบุคคลนั้น ไม่มีเทคโนโลยีในการผลิตเป็นจำนวนมาก แต่สำหรับชุดอ่าวหญ่าย ข้างตัดเสื้อได้รับการวัดอย่างระมัดระวัง เมื่อตัดเย็บเสร็จแล้ว ต้องลองสวมใส่ครั้งหนึ่งเพื่อจะได้เย็บและปรับแต่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เสร็จสมบูรณ์

ในบทกวีที่เกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่าย

ภาพลักษณ์ของผู้หญิงหรือเด็กผู้หญิงเวียดนามในการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมได้รับการบันทึกโดยศิลปินมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านกวีนิพนธ์และดนตรี กวีที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายว่า “ชุดผ้าไหมฮาดง” ของเหงียนสา เพลงนี้ถูกแต่งให้เป็นเพลงดังและเป็นแรงบันดาลใจให้หนังสือเดียวกันมีทำนองว่า “Nàng Sài Gòn anh đi mà chợt mát Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông...” แปลว่า ไชงอ่อนแอดัดจำแต่ไปก็เย็นสบาย เพราะใส่เสื้อไหมฮาดง

รูปที่ 42 ภาพผู้หญิงใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่ทำจากผ้าไหมฮาดง

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายและเรื่องราวความรักของนักเรียนผู้หญิงชื่อ Hoàng Thị ซึ่งเขียนโดย Phạm Thiên Thu ซึ่งได้ปรากฏในบทความพร้อมกับภาพสเก็ตซ์ว่า “เสื้อเข้ตสีขาว ถือกระเป๋านั่งสือไว้ด้านข้าง ผมยาวไหลล่เล็ก” และ Phạm Duy ได้นำเพลงมาใส่และไม่ลืมที่จะเน้นภาพของชุดอ่าวหญ่าย คือ “Ôm nghiêng tập vở, tóc dài, tà áo vờn bay...” แปลว่า ถือน้ตบุ๊ก , ผมยาว , กระดุมเสื้อ ในเรื่องราวเกี่ยวกับบทกวีที่เกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายของ Nguyễn Tất Nhiên ว่า “Tháng giêng em bikili Tỉnh lý còn nguyên nét Việt Nam Đài các chân ngà ai bước khê Nguyễn theo tà lụa cả phương Đông”

รูปที่ 43 ภาพผู้หญิงใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่ทำจากผ้าไหมฮาดง

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ชุดอ่าวหญ่ยของผู้ชาย

Ao dài nam giới

รูปที่ 44 การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยของผู้ชายชาวเวียดนาม

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ตามคำกล่าวของบรรณาธิการ Trần Thị Lai Hồng เสื้อเชิ้ตห้าชิ้นที่เข้าคู่กับกางเกงสองขาและผ้าคลุมศีรษะก็เป็นชุดประจำชาติของผู้ชายเช่นกัน ผู้หญิงจะใช้สีที่เงางามและสว่าง ในขณะที่ผู้ชายมักจะใช้แต่สีดำ สีขาว หรือสีน้ำเงินเข้ม ข้อโต้แย้งนี้มีพื้นฐานมาจากการแต่งกายด้วยชุดอ่าวหญ่ยห้าชิ้นสำหรับผู้หญิงในจังหวัดนั้น ๆ จะต้องมีการแต่งกายที่เป็นทางการสำหรับผู้ชายเพื่อให้เกิดความเข้าคู่กัน อย่างไรก็ตาม ตามพระราชกฤษฎีกาที่ออกในสมัยของท่านเหงียน วู วุง การแต่งกายสำหรับผู้ชายมีข้อจำกัดน้อยกว่าและยังเปิดกว้างมากกว่าผู้หญิง โดยปกติแล้ว ผู้ชายและผู้หญิงจะสวมใส่เสื้อปกแขนสั้น แขนยาวหรือกว้าง หรือแคบแล้วแต่ความต้องการ เสื้อบริเวณรักแร้ทั้งสองข้างและด้านล่างต้องเย็บปิดไม่ให้ขาด เฉพาะผู้ชายที่ไม่ต้องการใส่เสื้อคอกลมและเสื้อแขนสั้นเพื่อความสะดวกในการทำงานเท่านั้นจึงจะเหมาะสม โดยตั้งแต่ทศวรรษที่ 1930 เป็นต้นมา ชุดอ่าวหญ่ยที่มีปกนกสองปีกก็ปรากฏขึ้น ดังนั้นในทางทฤษฎีแล้ว ชุดอ่าวหญ่ยของผู้ชายที่มีปกนกสองปีกย่อมต้องปรากฏขึ้นในช่วงเวลานั้นด้วย อีกทฤษฎีหนึ่ง คือ เนื่องจากท่านเหงียนฟุกคิตได้ออกจากกฤษฎีกาเรื่องการแต่งกายประจำชาติ การแต่งกายของเวียดนามสำหรับผู้ชายจึงดูแตกต่างไปจากแขกรับเชิญ พื้นฐานหลักของการสร้างความแตกต่างคือ วิธีการกดปุ่มทางด้านซ้ายแทนปุ่มขวาเหมือนชาวจีนโพ้นทะเล ตามหนังสือ Việt Nam Văn Hóa Sử ซึ่งเขียนโดย Đào Duy Anh ข้อแตกต่างในประการที่ 2 คือ ที่วัสดุที่เป็นผ้า โดยปกติแล้วจะบางและสวมใส่นอกเสื้อเชิ้ตสีขาว โดยมีผ้าพันคอแบบปิด แล้วติดเครื่องประดับ เช่น ผ้าพันคอริมชายหาด เป็นไปได้ว่าตั้งแต่เริ่มต้น “ชุดประจำชาติแบบดั้งเดิม” ของผู้ชายมีเพียงสองปีกนกและถูกดัดแปลงบนเสื้อเงินของราชวงศ์ชิง ซึ่งมีความยาว

เกือบถึงเช้าและมีรอยกรีดทั้งสองข้างตั้งแต่สะโพกลงมา ในช่วงทศวรรษที่ 1930 เมื่อเสื้อเซ็ทของผู้หญิงกับกระโปรงยาว 2 ตัวปรากฏขึ้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเพื่อให้ใกล้ชิดกับชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงมากยิ่งขึ้น

Nét đẹp dịu dàng, uyển chuyển của các cô nữ sinh trung học

รูปที่ 45 ความงามที่อ่อนโยนผ่านการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายของเด็กนักเรียนผู้หญิงชาวเวียดนาม

ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

ดังนั้น เมื่อพูดถึงเสื้อผ้าประจำชาติ คือ ชุดอ่าวหญ่ายสำหรับผู้หญิงจะโดดเด่นกว่า อีกทั้งยังถูกควบคุมโดยเอกสารทางกฎหมาย ซึ่งเป็นคำสั่งของท่าน Nguyễn Vũ Vương และมาตรฐานการแต่งกายที่ชัดเจนขึ้น จากพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยกษัตริย์ Minh Mạng ที่เกี่ยวกับการแต่งกายให้สมบูรณ์สำหรับผู้หญิงที่ใส่ชุดอ่าวหญ่าย ดังนั้น เมื่อพูดถึงชุดอ่าวหญ่ายของชาวเวียดนามทั้งในประเทศและต่างประเทศจึงมักนึกถึงชุดอ่าวหญ่ายสำหรับผู้หญิง โดยชุดอ่าวหญ่ายของผู้ชายเวียดนามไม่มีชะตากรรมเหมือนกับชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิง ซึ่งในปัจจุบันจะไม่ค่อยเห็นผู้ชายสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิม โดยจะสามารถเห็นผู้ชายสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายได้เฉพาะในงานเทศกาลที่มีประเพณีเวียดนามที่สำคัญต่าง ๆ เท่านั้น (Lê Hoàng Nguyễn , 2010)

การแต่งกายของคนเวียดนามในปัจจุบันนั้น ไม่ว่าจะชาวเวียดนามที่เป็นผู้ชายหรือผู้หญิงจะแต่งกายตามแบบสากลนิยมกันเกือบทั้งหมด แต่จะสามารถพบเห็นชาวเวียดนามสวมใส่ชุดประจำชาติได้ตามงานเทศกาลที่สำคัญต่าง ๆ โดยเฉพาะชุดของผู้หญิงที่มีเอกลักษณ์ ทั้งแสดงความอ่อนหวานและเข้ายวนน่าหลงใหลในขณะเดียวกัน ทั้งมีรายละเอียดของสีสัน เส้นใยผ้าที่แสดงถึงฐานะของผู้สวมใส่อีกด้วย โดยสมัยที่ประเทศเวียดนามแยกประเทศออกเป็นเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ ซึ่งทางภาคใต้มีการปฏิบัติทางวัฒนธรรมรวมไปถึงการแต่งกายของชาวเวียดนาม ทำให้มีการปรับเครื่องแต่งกายที่มีอยู่เดิมในภาคใต้ของเวียดนามให้มีเอกลักษณ์แตกต่างจากภาคเหนือเกิดเป็นชุดอ่าวสาย (áo dài) แปลว่า ชุดยาว ประกอบไปด้วยเสื้อแขนยาวแนบเนื้อ คอเสื้อคล้ายเสื้อกั๊กของจีนผ่าข้างลงมาถึงใต้รักแร้ ตัดกระดุมปิดถึงคอ ช่วงเอวถึงชายเสื้อผ่าข้าง ภายในมีเสื้อชั้นในเป็นลักษณะผ้า

คล้องคอผืนเล็ก เรียกว่า “เยียม (yem)” นุ่งกางเกงขายาว ส่วนทรงผมนิยมไว้ยาวแล้วเกล้ามวย แล้วสวม “หมวกหนอนหลา (non la)” หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยมคลุมศีรษะตั้งชายทั้งสองข้างลงมาผูกใต้คาง ซึ่งในยุคศักดินา เสื้อผ้าจะบ่งบอกฐานะของผู้สวมใส่ ถ้าเป็นผู้หญิงธรรมดาจะสวมเสื้อผ้าสีดำทำจากเส้นใยหยาบ ๆ ส่วนผู้หญิงชั้นสูงจะสวมเสื้อผ้าเนื้อดี ใช้สีเหลือง น้ำเงิน แดง หรือม่วง แกล้งมวยผม และสวมรองเท้าวางเท้า ต่อมาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ด้วยอิทธิพลวัฒนธรรมของฝรั่งเศส ทำให้มีการรับรูปแบบชุดมาจากชาวตะวันตกมาผสมผสานกับชุดอ่าวสายดั้งเดิม คือ ปรับเปลี่ยนให้ชุดรัดรูปและแนบเนื้อขึ้น รวมถึงใช้สีสันทากหลายขึ้น เส้นใยผ้าที่ใช้ก็บางเบากว่าเดิม สวมใส่กับกางเกงบางพลีสีขาว (วิทย์ บัณฑิตกุล , 2555)

ในด้านทรงผม ที่กล่าวมา คือ ที่นิยมไว้ผมยาวแล้วเกล้ามวย หรือถักเปีย แต่ในปัจจุบันนิยมตัดผมสั้น และตัดผมมากขึ้น เวลาสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายจะนิยมสวมใส่คู่กับรองเท้าเกี้ยวสั้นสูง ฟันสีต่าง ๆ ซึ่งรองเท้าผู้หญิงสั้นนั้นจะรองด้วยพื้นยาง คาดหลังด้วยหนังหรือพลาสติกสีต่าง ๆ และในเวียดนามใต้มีชาวเขาเผ่าม้อย ซึ่งจะนุ่งผ้าสั้น ๆ ปกปิดร่างกายแต่เฉพาะท่อนล่างคล้ายนุ่งไบไม้ ในปัจจุบันผู้หญิงได้สวมเสื้อ และยังนิยมเจาะหูสอดไม้ซึ่งเหลาแหลม ๆ อีกทั้งสวมกำไลที่คอ

นอกจากนี้ชุดที่ผู้หญิงชาวเวียดนามนิยมสวมใส่กันมากอีกชุดหนึ่ง คือ ชุดอ่าวบ่าบา (ao ba ba) เป็นชุดที่ได้รับอิทธิพลจากจีน มีการปรับปรุงรูปแบบหลายครั้ง กลายเป็นเครื่องแต่งกายที่โดดเด่นอีกแบบหนึ่งของภาคใต้ โดยในขณะที่อ่าวสายมักใช้สวมใส่ในพิธีสำคัญ ชุดอ่าวบ่าบาเป็นชุดลาลองกว่าและนิยมสวมใส่กันในชนบท ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาว โดยเสื้อเป็นแบบผ่าหน้า ติดกระดุม ที่ชายเสื้อผ่าข้างด้านหน้ามีกระเป๋าทรงสองข้าง ส่วนทางภาคเหนือมีชุดอ่าวตือเทิน (ao tu than) แปลว่า ชุดสี่ชั้น สวมใส่กันมาก่อนมีชุดอ่าวสาย โดยแต่ดั้งเดิมมักเป็นสีเข้ม มีส่วนประกอบ คือ เยียมหรือเสื้อชั้นใน กระโปรงยาว เสื้อคลุมชั้นนอกและผ้าไหมคาดเอว ปัจจุบันมีการปรับปรุงให้สีสันสดใส และให้เนื้อผ้ากับลวดลายหลากหลายมากขึ้น

ส่วนการแต่งกายของผู้ชายเวียดนามจะไม่เด่นชัดต่างกับผู้หญิง คือ แบบเก่าจะนุ่งกางเกงขายาวอย่างจีน เสื้อแขนยาวและชายคลุมลงมาถึงใต้เข่า มีผ้าสีดำพันรอบศีรษะหลายรอบ สวมหมวกเวียดนามทรงกรวยมีผ้าคาดใต้คางกันหลุด เรียกว่าหนอนหลา (non la) บ้างสวมกางเกงหลวม ๆ กับเสื้อกุยเฮง แต่ในปัจจุบันนิยมสวมใส่ชุดสากล (วิทย์ บัณฑิตกุล , 2555) นอกจากนี้ชุดประจำชาติที่เรียกกันว่า “ชุดอ่าวหญ่าย” มักจะตัดเย็บด้วยผ้าไหมสีเขียว เนื้อด้านหรือเนื้อแพร อีกทั้งยังเป็นชุดประจำชาติที่สร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มีเยือนประเทศเวียดนาม เนื่องจากชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นชุดที่ดูสุภาพ และสวยงาม เป็นที่นิยมสวมใส่ออกนอกบ้าน โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงชาวเวียดนามในระดับชั้นมัธยมปลาย หรือมหาวิทยาลัย มักสวมใส่เวลาไปโรงเรียน เนื่องจากทางรัฐบาลกำหนดให้สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายเป็นเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษา นักศึกษา (ฝ่ายวิชาการเจนซิส มีเดียคอม , 2555)

ดังนั้นในศตวรรษที่ 21 ชุดอ่าวหญ่ายนั้นเกือบจะเป็นเครื่องแต่งกายของผู้หญิงโดยเฉพาะ อีกทั้งยังเป็นชุดเครื่องแบบที่ได้รับความนิยมในงานข้าราชการ มัคคุเทศก์ พนักงานโรงแรมและร้านอาหาร ที่ถูกปรับให้สามารถสวมใส่ทำงานได้ ซึ่งจะสามารถพบเห็นได้ทั่วไปตามร้านค้าหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ ที่เกิดจากวัฒนธรรมการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย รวมถึงใช้สวมใส่ในงานแต่งงาน งานเลี้ยงรื่นเริง งานพิธีการสำคัญระดับประเทศ พิธีกรรมทางศาสนา และโอกาสพิเศษต่าง ๆ จึงทำให้ชุดอ่าวหญ่ายถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์และเอกลักษณ์ของผู้หญิงชาวเวียดนามแบบดั้งเดิม ดังนั้นชุดอ่าวหญ่ายจึงมีประวัติความเป็นมาจากการได้รับอิทธิพลจากประเทศจีนและประเทศฝรั่งเศส โดยเป็นการนำวัฒนธรรมต่างประเทศมาปรับใช้และปรับเปลี่ยนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของประเทศเวียดนาม (Ann Marie Leshkovich , 2021)

จากประวัติความเป็นมาของประเทศเวียดนาม ทำให้ทราบว่าลักษณะการแต่งกายของชาวเวียดนามมีการผสมผสานปนกันไประหว่างชาวไทยมุงหรืออ้ายลาวในระยะแรก ๆ และมีเครื่องแต่งกายชาวจีนอยู่ด้วย เช่น ลักษณะเสื้อที่ป้ายซ้อนกับบริเวณอก คอปิด แขนยาว อันเนื่องจากสภาพอากาศหนาว แต่ความแตกต่างของเครื่องแต่งกายชาวเวียดนามที่แตกต่างไปจากชนชาติจีนและไทยตรงลักษณะการใช้ผ้า ถึงแม้ว่าจะสวมกางเกงอยู่ชั้นหนึ่งแล้วยังนิยมสวมเสื้อบางที่เปิดจนถึงเอวทั้ง 2 ข้าง เผยให้เห็นรูปทรงและสัดส่วนที่งดงามของร่างกาย ดังนั้นชาวเวียดนามได้ชื่อว่าเป็นชาติหนึ่งที่มีผิวพรรณที่สวยงามที่สุดในโลกอีกด้วย (พวงผกา คุโรวาท , 2535) นอกจากนี้ชนเผ่าไทในเวียดนามจะมีการทอผ้าออกมางดงามมาก ซึ่งมีลวดลายบนผืนผ้าทอที่แตกต่างกันออกไป แต่ละลายนั้นมีความหมายและเทคนิคการทอที่แตกต่างกัน อาทิ ลายดาวแปดแฉก จะเป็นลายดาวแปดแฉกตรงกลางของผ้า หรือในผ้าเปียว (ผ้าโปกศิระชะ) และยังมีลายเส้นจุด (ลายคลื่น) ลายฟันเลื่อย (ลายหยักหงอนไก่) ลายขอ (ลายกูด) ลายเหรียญ (ลายจำหลอด) ลายรูปหัวใจ (ลายหมากจุ่ม) เป็นต้น ลวดลายต่าง ๆ เหล่านี้ไม่เพียงแค่ปรากฏอยู่บนผืนผ้าแต่ยังปรากฏในเครื่องปั้นดินเผาและกลองสำริดอีกด้วย (สุภกฤษ์ บุญกอง , 2555)

ในปัจจุบันชุดอ่าวหญ่ายได้มีการออกแบบและเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับยุคสมัย ซึ่งจากที่กล่าวมาในข้างต้นทำให้ทราบว่า ประเทศเวียดนามมีการอนุรักษ์การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน และยังสามารถดูทันสมัยกับโลกที่กำลังเจริญขึ้นได้ สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกมาอย่างยาวนาน อีกทั้งวัฒนธรรมต่าง ๆ หรือสภาพสังคมที่มีกลิ่นอายความทรงจำแบบคลาสสิกของสิ่งเหล่านี้อยู่ ทำให้ประเทศเวียดนามมีความเป็นตัวของตัวเองอย่างมีเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใครและทำให้ผู้คนที่ได้มาสัมผัสความเป็นเวียดนามก็สามารถตกหลุมรักได้อย่างไม่ยาก (ธนิยนันท์ ศิริเรืองวัฒนา , 2561) ถ้ากล่าวถึงการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายในชีวิตประจำวันของชาวเวียดนามนั้น เนื่องจากชุดประจำชาติของประเทศเวียดนามเป็นชุดที่นำแปลกกว่าชาติอื่น ๆ ตรงที่ชุดประจำชาติของนานาประเทศจะตัดเย็บและสวมใส่สำหรับในโอกาสพิเศษเพียงเท่านั้น ไม่สามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน แต่สำหรับชุดอ่าวหญ่ายนั้นที่ประกอบไปด้วย กางเกงขายาวที่สวมทับกับเสื้อแพรแขนยาวแนบ

เนื้อ ตัดเย็บเข้ารูปเผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกายผู้สวมใส่ เข้าทำนองปกปิดแบบเปิดเผย หรือ ปิดแบบไม่มิด ซึ่งมีให้เห็นทั่วทั้งเมืองเพราะเป็นชุดที่ผู้หญิงชาวเวียดนามสวมใส่เป็นประจำ โดยวัฒนธรรมการแต่งกายนี้เป็นการแต่งกายที่เน้นความสวยงาม อ่าวหญ่ายจึงเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้ผู้หญิงที่สวมใส่ต้องควบคุมน้ำหนัก แม้การควบคุมน้ำหนักจะเป็นเรื่องยากแต่สามารถที่จะกระทำให้สำเร็จได้ ตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (Transtheoretical หรือ Stage of change model) อธิบายว่า หลักสำคัญในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม คือ กำลังใจ ความมุ่งมั่นโดยตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน จะเห็นว่าความสวยงาม หรือ การแต่งกายด้วยชุดที่สวยงามคือ สิ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญ ทำให้การออกแบบชุดประจำชาติที่สวยงามอย่างชุดอ่าวหญ่ายจึงกลายเป็นเป้าหมายและแรงบันดาลใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ (นาฏนภา อารยะศิลปะธร, นุชรัตน์ มังคละคีรี, พัทธนี สมกำลัง และวิสัยคะตา , 2556)

3.3 ทฤษฎีความงาม

ความสวยงาม เกิดจากการมีบุคลิกภาพที่ดีด้วยรูปร่าง หน้าตา ทรวดทรง เสื้อผ้า การแต่งกาย การเดิน ถ้อยคำการพูดและน้ำเสียง การใช้ไหวพริบสติปัญญาในการแก้ปัญหา การแสดงอารมณ์ การแสดงความคิด ทรงผม เครื่องประดับกาย รอยยิ้ม จิตใจดีงาม การมีระบบระเบียบแบบแผนในการทำงาน และสุขภาพ ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานั้นเป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเพศไหนนั้นย่อมมีบุคลิกเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน และแต่ละส่วนที่แตกต่างกันนั้นมีผลต่อภาพลักษณ์ของคน ๆ นั้นในสายตาคนภายนอกที่พบเห็น และหากไม่ยอมมีบุคลิกภาพที่ทำให้คนอื่นคิดว่าไม่เหมาะสมกับวัย และถ้าหากอยู่ในวัยผู้สูงอายุจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับปรุงบุคลิกให้เป็นไปตามวัย เพราะบุคลิกที่ดีนั้นช่วยส่งเสริมให้มีคุณค่า และเป็นที่ชื่นชมในสายตาของผู้พบเห็น ซึ่งบุคลิกที่ดีนั้นต้องเป็นไปตามวัยและสมวัยนั้น ๆ เช่น การแสดงความรู้สึก คำพูด และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ถือปฏิบัติกับผู้อื่น ทั้งหมดจะต้องแสดงออกอย่างเหมาะสมและดีงาม ทำให้คนรอบข้างมีความสุข ซึ่งจะถือว่าคน ๆ นั้น มีบุคลิกที่ดีเยี่ยม การที่จะปรับปรุงบุคลิกของแต่ละคนนั้นให้ดีขึ้นต้องเริ่มจากการยอมรับตัวตนที่แท้จริงและความเป็นจริงของตนเอง ที่ตนมี ที่ตนเป็น และทำทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เป็นอยู่ ที่มีอยู่ให้ดีที่สุด นั่นคือการปรับปรุงบุคลิกภาพภายในของตัวเองได้อย่างยอดเยี่ยม ก่อนที่จะปรับปรุงบุคลิกภายนอกของตัวเอง (ชาญกิติ์ ฌ ระนอง , 2553)

ต่อมาความงามนั้นมีสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคน สามารถกำหนดเสริมแต่งความงามได้ด้วยการแต่งกาย ถ้านึกถึงความงามต้องนึกถึงผู้หญิงเป็นอย่างแรก เพราะผู้หญิงแต่ละคนล้วนมีสไตล์เป็นของตนเอง ซึ่งสามารถกำหนดด้วยสัดส่วนรูปร่าง รูปหน้า สีผิว สีผม รวมทั้งบุคลิกและความชอบของตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ โดยสิ่งเดียวที่ควรทำ คือ การสำรวจลักษณะเด่นของตนเองและพยายามดึงจุดเด่น

นั้นออกมา ซึ่งถ้านับจากอดีตกาล ประวัติศาสตร์ได้บันทึกโครงสร้างรูปพรรณที่เป็นแม่แบบแห่งความงามไว้มากมายนับไม่ถ้วน

ในสมัยอียิปต์โบราณนั้น รูปพรรณที่ถือกันว่าสวยงามสมบูรณ์แบบที่สุด คือ ร่างสูง สมส่วน และรูปหน้าเป็นเหลี่ยม รวมทั้งเทพเจ้าตามความเชื่อของคนโบราณก็มักจะมีปรากฏให้เห็นในภาพลักษณ์เช่นเดียวกันนี้ ตรงข้ามกับช่วงเวลาแห่งความรุ่งเรืองในดินแดนทางตะวันตก ในยุคสมัยนั้นกลับเชิดชูความงามของหญิงสาวที่มีความอวบสมบูรณ์เปล่งปลั่งของเรื่อร่าง จนถึงศตวรรษที่ 20 รูปร่างผอมบางนั้น ได้รับความนิยมอยู่เป็นระยะ ๆ เหมือนเช่นในยุคของนางแบบชื่อดัง “ทวิกกี” ที่เป็นที่มาของฉายา “หุ่นนางแบบ” สำหรับในโลกแฟชั่นของยุคปัจจุบันนี้ ผู้คนมักหันมาชื่นชมผู้หญิงที่มีรูปร่างสูง สมส่วน มีส่วนโค้งมนเล็กน้อย และใบหน้ารูปไข่ โดยจัดว่าเป็นส่วนผสมสัดส่วนที่สมบูรณ์แบบที่สุด ถ้าหากมีรูปร่างไม่ตรงตามแบบนี้ในขณะนั้น มักจะใช้วิธีการซ่อนอำพรางรูปร่าง เช่น ถ้ารูปร่างผอมบางเป็นที่นิยม คนที่มีรูปร่างกลมมนจะอำพรางความโค้งมนของรูปร่างโดยสามารถใช้เส้นตรงเข้าช่วยเส้นตรงนั้นต้องเป็นแนวตั้งถึงจะช่วยให้อู่อู่งขึ้น เสื้อรัดเอวใส่แล้วดูสูงกว่าเสื้อไม่รัดเอว ซึ่งอาจช่วยให้ปิดบังส่วนโค้งมนได้ แต่จะทำให้รูปร่างดูตรงที่ขัดแย้งกับร่างกายส่วนล่างอย่างสิ้นเชิง เกิดความแปลกแยกระหว่างเสื้อผ้าและผู้สวมใส่อย่างเห็นได้ชัดโดยไม่มีความกลมกลืนและความสมดุลกัน แท้จริงแล้วการเลือกเสื้อผ้าให้ถูกต้องเหมาะสมนั้นจะต้องเกิดความสัมพันธ์ที่ดีเพื่อให้เสื้อผ้าดูเข้ากับรูปร่างของผู้สวมใส่อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เกิดความรู้สึกขัดหูขัดตา ซึ่งการเลือกเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่างนั้น ต้องไม่ตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเก็บซ่อนส่วนที่บกพร่องในเรือนร่างของผู้สวมใส่ให้มากหรือน้อยเกินไป ขอให้ยอมรับในสัดส่วนที่ตนมี แล้วเลือกเสื้อผ้าให้ถูกต้อง เหมาะสมกับเค้าโครงของผู้สวมใส่ ไม่ว่าจะเป็นชนิดของผ้า ลายผ้า และเนื้อผ้า ดังนั้นการมีทรวดทรง รูปร่างที่เป็นแบบ “อุดมคติ” ตามที่วงการแฟชั่นมุ่งส่งเสริมเผยแพร่ รูปหน้าก็เช่นกัน โดยมีการวางเงื่อนไขไว้ว่า ใบหน้ารูปไข่เท่านั้นที่สวยงามสมบูรณ์ที่สุด และต่างคนต่างก็พยายามแต่งหน้าและทำผม เพื่อกลบเกลื่อนรูปหน้าตนเองให้ดูเป็นรูปไข่มากที่สุด ฉะนั้น เสื้อผ้าที่จะทำให้ผู้สวมใส่สวยงามมากที่สุด และมีความกลมกลืนมากที่สุด จึงควรเป็นเสื้อผ้าที่ให้แนวเส้นทิศทางเดียวกันกับรูปร่างและรูปหน้าของผู้สวมใส่ อย่าพยายามเปลี่ยนสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้ตนเอง แต่จงเสริมและเพิ่มให้ดีขึ้น เลือกเสื้อผ้าที่จะช่วยเสริมบุคลิกส่วนตัวให้มีสไตล์ของผู้ประสบความสำเร็จด้วยการยอมรับตัวเอง อย่าต่อต้านเด็ดขาด (พูเซอร์, ดอริส , 2538)

การเลือกใช้สิ่งที่เหมาะสมกับรูปลักษณ์ รูปร่างของแต่ละคน การดูแลเอาใจใส่ตัวเองในทุกส่วนของร่างกายเพื่อความสวยงาม เริ่มด้วยการดูแลรูปร่างและรูปหน้าให้ตรงตามอยู่เสมอดังต้องการความเอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง การควบคุมตนเองให้มีน้ำหนักที่เหมาะสมและการรู้จักใช้สีทั้งในการแต่งกาย แต่งหน้า และสีสันทนของเสื้อผ้าช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้ดูดีอย่างเห็นได้ชัด ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากปล่อยน้ำหนักตัวมากเกินไปและไม่รู้จักวิธีการแต่งหน้าแต่งกายให้เหมาะสม โอกาสที่จะดูดีก็อาจเป็นไปได้ยาก และคนที่ใช้เครื่องสำอางแต่งหน้ามากเกินไป หรือการใช้สี

ไม่ถูกต้องหรือแต่งไม่ถูกวิธี รวมทั้งทรงผมที่ไม่เข้ากับรูปหน้า ก็อาจทำลายความงามของรูปหน้าได้เช่นกัน เครื่องสำอางที่มีสีเหมาะสม วิธีการแต่งหน้า สีผม และทรงผมที่เหมาะสมกับธรรมชาติแห่งฤดูกาลของผู้แต่ง ทำให้ดูดี งามมากขึ้น และเมื่อพูดถึงความงาม คงละเว้นส่วนใดส่วนหนึ่งของรูปแห่งร่างกายไม่ได้ คงต้องกล่าวตั้งแต่เรื่องเกี่ยวกับศีรษะจรดปลายเท้า แต่จุดแรกที่ผู้คนจะสังเกตและมองเป็นอย่างแรก คือ ใบหน้า ดังนั้นการรู้จักเลือกใช้สีที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับผิวหน้าและใบหน้ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าสีของเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ ถ้าขาดลักษณะใดลักษณะหนึ่งในสองประการนี้ จะทำให้การแต่งกายขาดความสมบูรณ์ไปได้ ซึ่งจะไม่มีความสุขแบบที่สุดได้เป็นอันขาด หากใช้เมคอัพที่ดูแปลกปลอม เช่น ใช้รองพื้นหรือแป้งผิดเบอร์ มันไม่แนบเนียนกลมกลืนกับโทนสีผิวที่เป็นธรรมชาติของผู้ใช้นั้นเอง (ศักดา บัณฑิตเพ็ชร , 2551)

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการสร้างความเป็นตัวตนของผู้หญิงกับภาพลักษณ์ความสวยเพื่อทำความเข้าใจกระบวนการเลือกรับหรือปฏิเสธรูปแบบความสวยของผู้หญิง อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจเรื่อง “ความสวย” ของผู้หญิงในฐานะที่เป็นสิ่งประกอบสร้างทางสังคม และยังมีมุมมองภาพลักษณ์ความเป็นตัวตนของตัวเอง ตามความคิดของชาร์ลส์ ฮอร์ตัน คูลีย์ (Charles Horton Cooley) ซึ่งเห็นว่า ตัวตนของมนุษย์และสังคมไม่ได้แยกออกจากกันได้โดยสิ้นเชิง หากแต่สังคมเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิภพของเราต่อความคิดเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราต่อจินตนาการนั้น อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง เช่น ความรู้สึกของเราต่องกระจกแต่งตัว เราจะรู้สึกว่าเราเป็นอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดกับเราอย่างไร โดยคูลีย์เรียกทฤษฎีนี้ว่า “กระจกส่องตน (The Looking – Glass Self)” เป็นมโนทัศน์เกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่มีต่อตัวตนที่คูลีย์เสนอไว้ มีความสอดคล้องกับบทความที่กล่าวมาในช่วงต้น ซึ่งภาพลักษณ์ของความสวยมีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพและพื้นที่ทางสังคม จากสังคมเด็กนักเรียนสู่ความเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงการมองภาพลักษณ์ของตนเอง ความไม่พึงพอใจต่อภาพลักษณ์เดิมของตนเองที่ยังไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในสถานที่ใหม่ กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงทางตัวตนที่อยู่ในสังคม ภูมิหลังทางสังคมแบบเดิมมีอิทธิพลต่อสังคมแบบใหม่ กระทั่งการแสวงหาภาพลักษณ์ที่เหมาะสมต่อหน้าที่การงาน เป็นแรงผลักดันให้ผู้ที่มีความต้องการที่จะสวยงาม ต้องการเปลี่ยนแปลงความเป็นตัวตนของตนเองในหลาย ๆ ด้าน ทั้งการใฝ่เรียนรู้ทางการศึกษา บุคลิกภาพ การดูแลรูปร่าง ร่างกาย ซึ่งจะเป็นการเปลี่ยนแปลงไปตามภาพลักษณ์ที่มีในสังคม ดังนั้นภาพลักษณ์ที่มีต่อตนเองด้านหนึ่งมีอิทธิพลมาจากภาพลักษณ์ของผู้หญิงในอุดมคติ คือ บุคลิกที่ผู้คนให้ความชื่นชมและชื่นชม และต้องการนำมาเป็นแบบอย่าง โดยมีความคล้ายคลึงบางอย่าง ตัวอย่างเช่น การกล่าวขวัญถึงความคล้ายของหน้าตาดารานักแสดง หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งได้รับความชื่นชมอยู่แล้ว จึงกลายเป็นต้นแบบในอุดมคติที่ต้องการเลียนแบบ เอาอย่าง หรือนิยาม

ความเป็นตัวตนโดยผ่านต้นแบบ ที่ส่วนมากมักเป็นบุคคลที่รู้จักกันในสังคม อาทิ ดารา นักร้อง นางแบบ นักการเมือง เป็นแบบอย่างในอุดมคติที่ผู้คนส่วนใหญ่ที่ต้องการสวายนั้นลอกเลียนแบบ หรือทราบว่าจะไม่มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นเหมือนต้นแบบ แต่แสดงความชื่นชมในด้านอื่น ๆ หรือบางกรณีต้นแบบดังกล่าวมีภาพลักษณ์ทางร่างกาย รูปร่าง หน้าตา นิสัยส่วนตัว ความสามารถส่วนบุคคล ในอุดมคติที่บางคนต้องการจะเป็นเช่นนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วภาพลักษณ์ของผู้หญิงในอุดมคติ มักมีองค์ประกอบสำคัญ คือ ความสวย

ถ้ากล่าวถึงวาทกรรม “ความสวย” นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา ในสังคมตะวันตกได้ผูกโยงเอาค่านิยมความสวยไว้กับความผอมยิ่งกว่าผอม และได้กลายเป็นปัญหาของผู้หญิงที่พยายามทำตามค่านิยมความงามนั้น ๆ จนกระทั่งเป็นปัญหาเรื่องสุขภาพ เนื่องจากการลดน้ำหนักที่มากเกินไปจนเกิดความจำเป็น ซึ่งค่านิยมดังกล่าวนี้ได้เผยแพร่ไปในสังคมไทยด้วยเช่นกัน มีการศึกษาว่า ความรู้สึกต่อตัวเองเรื่องความอ้วน มีอยู่ในผู้หญิงเกือบทุกคนที่เป็นผู้ที่มีความต้องการจะสวย และมีมาตรฐานรูปร่างของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน โดยอาจจะวัดได้จากเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่มีรูปแบบและเนื้อผ้าค่อนข้างแนบตัว ขนาดเสื้อผาก็ไม่แตกต่างจากเสื้อผ้าของเด็กมากนัก บางครั้งเด็กสาวบางคนยังสามารถสวมใส่เสื้อผ้าเด็กได้ก็รู้สึกถึงความภาคภูมิใจต่อขนาดของร่างกายตนเอง ดังนั้นภายใต้รูปร่างแบบมาตรฐานที่ปรากฏในเสื้อผ้าสำเร็จรูป และการแต่งกายตามสมัยนิยมในรูปร่างที่ผอม เรียกว่า “ผอมแบบเนื้อติดกระดูก” ที่มีภาพลักษณ์ว่าสวย โดยในขณะเดียวกัน ความสวยงามของร่างกายส่วนอื่นกลับไม่มีความสมดุล เช่นร่างกายผอม หน้าอกโต ขาเรียวเล็ก สะโพกผาย ผิวเรียบตึงดูชุ่มชื้น หน้าตาอึม เป็นต้น รูปร่างหน้าตาเช่นนี้จะเป็นไปได้ในบางคน และบางช่วงเวลาของชีวิตเท่านั้น เพราะถ้าจะรักษาให้เป็นเช่นนั้น แต่เมื่อเวลาและเงื่อนไขในชีวิตผ่านไป ย่อมต้องมีค่าใช้จ่าย และความเสียหายต่อร่างกายด้วยการไปทำศัลยกรรมรูปแบบต่าง ๆ (อุ๋นใจ เจียม บุรณะกุล , 2549)

บทที่ 4

บทวิเคราะห์ความงามของชุดอ่าวหญ่าย

ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลที่ได้อ่านคว้าม่าใช้ในการวิเคราะห์โดยใช้ทฤษฎีความงามที่ได้ศึกษามาใช้เปรียบเทียบหาความแตกต่างเพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ และหาวิธีการคิดเกี่ยวกับความงาม เพื่อหาความงามในอุดมคติที่มีการคิดที่ต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย โดยความงามในอุดมคติของแต่ละยุคมีความแตกต่างกันไป ทำให้ค่านิยมในความงาม ไม่ว่าจะในด้านรูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ รวมไปถึงการแต่งกาย ซึ่งเป็นความงามภายนอกที่มีค่านิยมจากผู้คนในสังคมเป็นตัวกำหนด ทำให้เกิดเป็นความงามในอุดมคติ แต่ความงามไม่ได้มีเพียงแค่ออกแบบที่พบเห็นเท่านั้น ยังมีความงามที่มาจากภายในด้วย ซึ่งความงามนั้นมีอยู่ในทุกเพศทุกวัย โดยมีความงามที่หลายหลายและแตกต่างกันไป เนื่องจากความงามเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคน อีกทั้งยังนำไปวิเคราะห์ชุดอ่าวหญ่ายจากการศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่มีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของชุดอ่าวหญ่ายของชาวเวียดนาม ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ อินเทอร์เน็ต และเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ได้พบว่าประวัติศาสตร์ของชุดอ่าวหญ่ายที่เป็นต้นกำเนิดในการสร้างชุดอ่าวหญ่ายขึ้นมา มีหลักฐานที่ไม่แน่ชัด มีเพียงสมมติฐานที่นำมาใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายที่มีความสวยงาม

การวิเคราะห์ในด้านความงามโดยใช้ข้อมูลที่ค้นคว้าได้จำแนกออกมา ดังนี้

4.1 ทฤษฎีความงามที่แตกต่างกัน

ถ้ากล่าวถึงทฤษฎีความงามในแต่ละประเทศ ในแต่ละสังคมมีความแตกต่างกันไป เนื่องจากมีปัจจัยหลายอย่างที่ส่งผลต่อการสร้างทฤษฎีความงาม โดยถ้ามีการนำทฤษฎีต่าง ๆ นี้มาเปรียบเทียบกัน เพื่อให้เห็นถึงความงามที่ถูกคิดค้น โดยสิ่งที่เป็นแบบในการกำหนดหลักเกณฑ์ของความงามในแต่ละทฤษฎี เช่น บุคลิกภาพ รูปร่าง รูปลักษณ์ หรือหลักเกณฑ์กำหนดอื่น ๆ อีกมากมายที่ใช้ในการสร้างทฤษฎีความงาม

การเปรียบเทียบทฤษฎีความงามที่ถูกบัญญัติขึ้นจากผู้คน นักปราชญ์ ในยุคสมัยต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวถึงทฤษฎีความงามที่แตกต่างกัน ซึ่งถ้ากล่าวเป็นความหมายรวมกันเกี่ยวกับความงามนั้น หมายถึง สุนทรียศาสตร์ที่เป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับความงามซึ่งอาจเป็นความงามในธรรมชาติหรือความงามทางศิลปะก็ได้ เพราะในผลงานทางศิลปะถือว่าเป็นสิ่งที่มีความงามอยู่ อีกทั้งยังศึกษาวิชาที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรับรู้ความงาม วิชาที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์ของคุณลักษณะของความงาม คุณค่าของความงาม และรสนิยม วิชาที่ส่งเสริมให้สอบสวนและแสวงหาหลักเกณฑ์ของความงามสากลในลักษณะของรูปธรรมที่เห็นได้ชัด รับรู้ได้และชื่นชมได้ ซึ่งวิชาที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ตรงของบุคคล สร้างพฤติกรรม ความพอใจโดยไม่หวังผลตอบแทนในการปฏิบัติ

เป็นความรู้สึกพอใจเฉพาะตน สามารถเผื่อแผ่เสนอแนะผู้อื่นให้มีอารมณ์ร่วมรู้สึกด้วยได้ วิชาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพฤติกรรมตอบสนองของมนุษย์จากสิ่งเร้าภายนอกตามเงื่อนไขของสถานการณ์ เรื่องราวความเชื่อ และผลงานที่มนุษย์สร้าง

ความสวยงามจากการศึกษาพบว่าเกิดมาจากการมีบุคลิกภาพที่ดีด้วยรูปร่าง หน้าตา ทรวดทรง เสื้อผ้า การแต่งกาย การเดิน ถ้อยคำการพูดและน้ำเสียง การใช้ไหวพริบสติปัญญาในการแก้ปัญหา การแสดงอารมณ์ การแสดงความคิด ทรงผม เครื่องประดับกาย รอยยิ้ม จิตใจดีงาม การมีระบบระเบียบแบบแผนในการทำงาน และสุขภาพ จากที่กล่าวมานั้นเป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพ ซึ่งในแต่ละคนที่ไม่ว่าจะเป็นเพศไหนนั้นย่อมมีบุคลิกภาพเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน และแต่ละส่วนที่ต่างกัมนั้นมีผลต่อภาพลักษณ์ของคน ๆ นั้นในสายตาภายนอกที่พบเห็น และหากไม่ยอมมีบุคลิกภาพที่ทำให้คนอื่นคิดว่าไม่เหมาะสมกับวัย และถ้าเป็นวัยผู้สูงอายุนั้น จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงบุคลิกให้เป็นไปตามวัย เพราะบุคลิกที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้มีคุณค่า และยังเป็นที่ยอมรับในสายตาของผู้ที่พบเห็น ซึ่งบุคลิกภาพที่ดีนั้นต้องเป็นไปตามความเหมาะสมของวัยนั้น ๆ เช่น การแสดงความรู้สึก คำพูด และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ถือปฏิบัติกับผู้อื่น ทั้งหมดจะแสดงออกมาอย่างเหมาะสมและดีงาม ทำให้ผู้รอบข้างมีความสุข จะถือได้ว่าคน ๆ นั้นมีบุคลิกที่ดีงาม การที่จะปรับปรุงบุคลิกของแต่ละคนนั้นให้ดีขึ้นจะต้องเริ่มจากการยอมรับตัวตนที่แท้จริงและความเป็นจริงของตนเอง ที่ตนมี ที่ตนเป็น ดังนั้นการทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่ ที่มีอยู่ให้ดีที่สุด ซึ่งนั่นคือการปรับปรุงบุคลิกภาพภายในของตนเองได้อย่างยอดเยี่ยม ก่อนที่จะปรับปรุงบุคลิกภาพภายนอกของตนเอง ในทฤษฎีนี้เป็นของ ชาญกิตต์ ฌ ระนองนั้น เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงบุคลิกภาพที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคนที่เริ่มจากภายในสู่ภายนอก

หากกล่าวถึงทฤษฎีความงามจากแนวความคิดของนักปรัชญา จากที่ศึกษามีทั้งความงามในธรรมชาติ ทั้งความงามทางศิลปะ เพราะในผลงานทางศิลปะ เนื่องจากผลงานทางศิลปะเป็นสิ่งที่มีความงามอยู่ด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการศึกษากับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของการรับรู้ความงาม โดยความงามในธรรมชาติเป็นความงามที่ปราศจากการปรุงแต่ง เป็นความงามที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้ เช่น การชมทิวทัศน์ทุ่งทานตะวัน หรือ การชมพระอาทิตย์ที่ภูเขา เป็นต้น ต่อมาความงามในศิลปะ เกิดจากความรู้สึกภายในจิตใจ ที่อยากแสดงออกทางสุนทรียภาพจากประสบการณ์ต่าง ๆ และขึ้นอยู่กับสัมผัสของแต่ละบุคคล ความหมายทางสุนทรียภาพนั้นหมายถึง ความซาบซึ้งในคุณค่าของสิ่งที่ดีงาม ไพเราะ รื่นรมย์ ไม่ว่าจะ เป็นธรรมชาติ หรืองานศิลปะ และยังเป็นความรู้สึกที่บริสุทธิ์ ที่เกิดขึ้นในห้วงเวลาหนึ่ง โดยลักษณะของอารมณ์ หรือความรู้สึกนั้น สามารถใช้ภาษาต่อไปนี้แทนความรู้สึกได้ เช่น ความพอใจ ความไม่พอใจ ความเพลิดเพลินใจ ความทุกข์ใจ และความกินใจ ดังนั้นสุนทรียภาพของชีวิต มีความหมายว่า สุนทรียศาสตร์เชิงพฤติกรรม หรือ ประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ ซึ่งจะนำไปสู่ผลลัพธ์

การเรียนรู้ที่สมบูรณ์แบบ มีอยู่ 2 ประการ ได้แก่ การที่เป็นผู้ที่มีความซาบซึ้งในคุณค่าของสุนทรียภาพ และการมีความเข้าใจในธรรมชาติของชีวิตและการดำรงตนให้มีคุณค่าต่อสังคม

การสร้างความเป็นตัวตนของผู้คนกับภาพลักษณ์เกี่ยวกับความสวยงามเพื่อเป็นการทำความเข้าใจในกระบวนการเลือกรับหรือปฏิเสธรูปแบบความสวยงามของผู้คนในพื้นที่นั้น ๆ อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจในเรื่องของความสวยของผู้คนในฐานะที่เป็นสิ่งประกอบในการสร้างทางสังคม และยังมีมุมมองภาพลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเองตามแบบความคิดในทฤษฎีความงามของ ชาร์ลส์ ฮอร์ตัน คูลีย์ (Charles Horton Cooley) โดยจะเห็นว่า การเป็นตัวตนของมนุษย์และสังคมไม่ได้ถูกแยกออกจากกันได้ หากแต่ในสังคมนั้นเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ความรู้สึกที่เกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์ที่ได้พัฒนามาจากปฏิกิริยาของผู้คนต่อความคิดเห็นของผู้อื่นต่อความสวยของตัวคนนั้น ๆ ซึ่งจะประกอบไปด้วย ภาพลักษณ์ของผู้คนที่มาต่อตนเอง โดยจินตนาการของผู้อื่นก็ได้ตัดสินภาพลักษณ์นั้นด้วย และความรู้สึกของผู้คนต่อจินตนาการนั้นเช่นกัน อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่ผู้คนควรมีต่อตนเอง อาทิ ความรู้สึกของเราต่องกระจกแต่งตัว เราจะรู้สึกเราเป็นอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดกับเราอย่างไร โดยคูลีย์เรียกทฤษฎีนี้ว่า “กระจกส่องตน (The Looking – Glass Self)” ซึ่งเป็นโมเดลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่มีตัวตนของคูลีย์ที่ได้เสนอไว้

วาทกรรมความสวยที่มีการเริ่มนับมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา ในสังคมของตะวันตกได้ผูกโยงเอาค่านิยมความสวยไว้กับความผอมยิ่งกว่าผอม จนกลายเป็นปัญหาของผู้คน โดยเฉพาะผู้หญิงจะได้รับผลกระทบโดยตรง เนื่องจากต้องพยายามทำตามค่านิยมความงามนั้น ๆ จนกระทั่งเป็นปัญหาเรื่องสุขภาพ มีสาเหตุมาจากการลดน้ำหนักที่มากเกินไปจนเกินความจำเป็น ซึ่งค่านิยมดังกล่าวนี้มีหลายสังคมที่ได้รับไปด้วยเช่นกัน ซึ่งมีการศึกษาว่าความรู้สึกต่อตัวเองเรื่องความอ้วน มีอยู่เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะในผู้หญิงเกือบทุกคนที่มีความต้องการในความสวยงาม และการมีมาตรฐานรูปร่างของวัยรุ่นในปัจจุบัน

จากทฤษฎีความงามที่ผู้ศึกษาได้รวบรวมและเก็บข้อมูลได้นำมาวิเคราะห์จะเห็นได้ว่า ผู้หญิงจะมีความสัมพันธ์กับความสวยงามในหลายด้าน และในทุกช่วงวัย มาตั้งแต่ในอดีต และไม่ว่าจะสังคมไหน ในประเทศใด ผู้หญิงมีความต้องการที่จะเสริมสร้างความสวย ความงามทั้งภายในและภายนอกเพื่อเป็นที่ดึงดูดสายตาและน่าสนใจต่อเพศตรงข้ามอีกด้วย ในส่วนของความงามที่เป็นทฤษฎีที่ถูกสร้างขึ้นเฉพาะของแต่ละพื้นที่อันมีความคิดที่ทำให้เกิดค่านิยมในสังคม และความสวยงามที่ไม่ว่าจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือเกิดจากการสร้างสรรค์งานศิลปะ ก็นับเป็นสุนทรียศาสตร์ที่ทำให้ผู้คนเกิดความพึงพอใจทั้งในตัวของตนเอง และของผู้อื่น ดังนั้น ถ้าให้กล่าวถึงความงาม ความสวย เป็นสิ่งที่ทุกคนมีกัน ไม่ว่าจะเพศไหน วัยไหน สุนทรียภาพทางด้านความงามเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคน แต่ความเป็นมนุษย์ที่ต้องการสวยตามแบบของผู้อื่น ที่เป็นต้นแบบทำให้

ผู้ต้องการจะเป็น จึงทำให้เกิดวาทกรรม ทฤษฎีที่กำหนดค่านิยมความงามในสังคมนั้น ๆ ซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ที่มาจากการสร้างค่านิยมและทฤษฎีด้านความงามได้ คือ ข้อดีนั้น ช่วยให้ผู้คนมีความมุ่งมั่นในการเสริมเติมแต่งร่างกาย ฝึกฝนบุคลิกภาพ และสร้างความมั่นใจเพื่อจะได้สวยเหมือนกับค่านิยมที่กำหนดไว้ ข้อเสีย คือ เกิดความเหลื่อมล้ำซึ่งกันและกัน หากใครที่ไม่มีความต้องการสวยตามแบบค่านิยม จะถูกสังคมมองว่าประหลาด ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้น อันเนื่องจากทุกคนในสังคมมีความสวยงามที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนจึงไม่ควรมีการตั้งเรื่องค่านิยมเป็นศูนย์กลางในด้านความสวยงาม อีกทั้งยังสร้างความขัดแย้งต่อกันด้วย

4.2 วิธีการคิดเกี่ยวกับความงาม

ความงาม ความสวย เป็นสิ่งที่ใช้ในการชื่นชมที่เริ่มจากการมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ไม่ว่าจะป็นรูปลักษณ์สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม เป็นสุนทรียศาสตร์ที่ทำให้ผู้คนมีความสุข แต่ความงามไม่ได้ชื่นชมได้แค่การมองเห็น แต่ยังสามารถรับรู้ถึงความงามได้จากการรับฟัง สัมผัส ได้กลิ่น การอ่าน และอื่น ๆ ถ้าหากพูดถึงการแต่งกายแล้วทำให้เกิดความงามทางสุนทรียภาพ เราสามารถรับรู้ความงามได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ทางสุนทรียศาสตร์ได้ ด้วย การแต่งกายนั้นหากเครื่องแต่งกายมีความเหมาะสมกับรูปร่างก็ก่อให้เกิดความงามได้เช่นกัน เหมือนกับเรื่องที่คุณศึกษาหาข้อมูลนั้น กล่าวได้ว่าเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมความสวยงามให้กับมนุษย์ได้ไม่ว่าจะมีรูปร่างรูปลักษณ์แบบใด ก็สามารถมีความงามในแบบเฉพาะตน ซึ่งว่ากันว่าความงามไม่ได้มีแค่รูปลักษณ์ รูปร่างภายนอกเท่านั้น แต่ยังมีความงามจากภายในที่สื่อออกมาผ่านนิสัยของแต่ละคน นอกจากนี้ยังมีการสร้างความงามด้วยการฝึกฝนบุคลิกภาพให้ดีให้เหมาะสมไปตามวัย ดังนั้นจากที่กล่าวมา ความงาม ไม่ว่าจะเพศไหน จะวัยไหน จะรูปร่างแบบไหน ย่อมมีความงามเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน แต่ส่วนใหญ่ต้องมีจากภายในสู่ภายนอกต่อให้ผู้คนจะชอบความงามจากภายนอกมากกว่า แต่ความงามจากภายในเป็นสิ่งสำคัญและทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้

ซึ่งจากที่กล่าวมานั้นยังมีหลายวิธีมากที่สามารถคิดเกี่ยวกับความงามได้ คือ จากการศึกษาความคิดเกี่ยวกับความสวยงามที่สมบูรณ์แบบในแต่ละยุคสมัย และสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคน ซึ่งสามารถกำหนด เสริมแต่งความงามได้จากการแต่งกาย และอีกอย่างหนึ่ง คือ การนึกถึงความงามนั้นต้องนึกถึงผู้หญิงเป็นอย่างแรก เพราะผู้หญิงนั้นเกิดมาเพื่อคู่ควรกับคำว่า “ความสวยงาม” ซึ่งความสวยงามของแต่ละคนมีสไตล์ที่แตกต่างกันไปและเป็นตัวของตนเอง ดยสามารถกำหนดด้วยสัดส่วนได้จากรูปร่าง รูปหน้า สีผิว สีผม รวมทั้งบุคลิกภาพและความชอบของตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ โดยสิ่งที่ควรทำ คือ การสำรวจลักษณะเด่นของตนเองและพยายามดึงจุดเด่นนั้นออกมา หากนับจากอดีตกาล มีประวัติศาสตร์ที่ได้บันทึกไว้เกี่ยวกับโครงสร้างรูปพรรณที่เป็นแม่แบบแต่ความสวยงามไว้มากมายและหลากหลายจนนับไม่ถ้วน ซึ่งแรก ๆ เลยของเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องความสวยงามนั้นเริ่มจากสมัยอียิปต์โบราณ รูปพรรณที่ถือว่าสวยงามสมบูรณ์แบบที่สุด ได้แก่ ร่างที่สูง รูปร่างที่สมส่วน และรูปหน้าที่เป็นเหลี่ยม รวมทั้งเทพเจ้าของชาวอียิปต์ตามความเชื่อของคน

โบราณ ซึ่งจะปรากฏให้เห็นในภาพลักษณ์ดังกล่าวเช่นเดียวกัน ซึ่งก็ตรงกันข้ามกับช่วงเวลาแห่งความเจริญรุ่งเรืองในดินแดนทางตะวันตก โดยในยุคสมัยนั้นมีการเชิดชูความงามของหญิงสาวที่มีความอวบสมบุรณ์เปล่งปลั่งของเรื่องร่าง จนต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 20 รูปร่างที่ผอมบางนั้น ก็ได้รับความนิยมอยู่เป็นระยะ ๆ และยังเป็นยุคที่ทำให้เกิดคำว่า หุ่นนางแบบขึ้นมาด้วยเช่นกัน ทำให้มีทฤษฎีที่กำหนดความงามที่เป็นความอุดมคติของผู้คนในสังคม

4.3 การเลือกใช้สี

การเลือกสีของชุดอ่าวหญ่ายแต่ละสีมีความหมายที่แตกต่างกันไป และการใช้สีของชุดอ่าวหญ่ายในการสวมใส่ในโอกาสที่เหมาะสม

4.3.1 สีทอง / สีเหลือง / สีม่วง / สีน้ำเงิน

ในสมัยจักรวรรดิ ทองคำเป็นสีของราชวงศ์และสงวนไว้สำหรับกษัตริย์และราชินี ซึ่งก่อนจะสิ้นสุดการปกครองของราชวงศ์ สีของผ้าและลวดลายนั้นบ่งบอกถึงยศของผู้สวมใส่ ผ้าสีทองพร้อมกับลวดลายมังกรที่ถูกปักจึงถูกสงวนไว้สำหรับจักรพรรดิ รองลงมาจากจักรพรรดิแต่ยังเป็นราชวงศ์ชั้นสูงจะสวมใส่สีม่วง และระดับขุนนางข้าราชการ ต้องสวมใส่สีน้ำเงินเท่านั้น

รูปที่ 46 ศิลปินผู้มีเกียรติ Thanh Loc รับบทเป็น King Thieu Tri ใน Phuong Khau ตามเนื้อผ้าพระมหากษัตริย์และพระราชินีสวมสีเหลืองหรือทองเท่านั้น ได้รับความอนุเคราะห์จาก Huynh Tuan Anh
ที่มา : vietnamnet , 2019

รูปที่ 47 ศิลปินผู้มีเกียรติ Hong Dao จากฉากใน Phuong Khau ชุดนี้มีเครื่องแต่งกายของราชวงศ์หลายประเภทรวมถึงชุดนี้ ชั้นชั้นราชวงศ์ที่มีฐานะรองจากจักรพรรดิ ได้รับความอนุเคราะห์จาก Huynh Tuan Anh
ที่มา : vietnamnet , 2019

รูปที่ 48 นักแสดงสาว Diem My สวมเครื่องแต่งกายของพระราชินี Le Thien Anh ที่เธอแสดงเป็นตัวละครของเธอใน Phuong Khau ได้รับความอนุเคราะห์จาก Y Van Hien
ที่มา : vietnamnet , 2019

ต่อมาในปัจจุบันนี้ ผู้หญิงเวียดนามจะสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายสีสันต่าง ๆ เวลาเดินไปเที่ยว ไปนอกบ้าน ไปตามที่สาธารณะ หรือ ไปทำงาน เนื่องจากถือว่าเป็นชุดที่สวยงาม และสวยงามซึ่งบางครั้งอาจเห็นเด็กผู้หญิงชาวเวียดนามสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายไปโรงเรียน เพราะถือว่าเป็นชุดนักเรียนของพวกเขาเองด้วย โดยเด็กผู้หญิงชาวเวียดนามในชั้นมัธยม ทางรัฐบาลจะให้สวมชุดอ่าวหญ่ายสีขาวหรือสีอื่น ๆ โดยถือว่าเป็นเครื่องแบบประจำของนักเรียนผู้หญิง

4.3.2 สีขาว

สีขาวเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์และความไร้เดียงสา เป็นสีสำหรับเด็กผู้หญิงที่นิยมสวมใส่ มักพบเห็นได้จากการใส่เป็นเครื่องแบบไปโรงเรียน มักพบเห็นได้จากนักเรียนมัธยมปลาย หากเป็นชุดอ่าวหญ่ายที่ผู้หญิงจะใช้ในพิธีแต่งงาน จะแสดงให้เห็นถึงความเช่กซึ่ในสไตล์ซีทรูเนื้อผ้าโปร่งบาง นอกจากนี้ ในอดีตสีขาวถือเป็นสีดั้งเดิมของการไว้ทุกข์ในประเทศเวียดนาม ซึ่งที่ใส่ไปงานแต่งงานนั้น มีการปกคลุมลายบนเสื้อ เพิ่มความสดใสทำให้อูสวยงาม เป็นสีที่แสดงถึงความรักที่บริสุทธิ์ผุดผ่องเสมือนกับดอกไม้ที่สวยงาม สะอาด

รูปที่ 49 ชุดแต่งงานที่มีการประยุกต์มาจากชุดอ่าวหญ่ายของชาวเวียดนาม

ที่มา : eightvisualwedding , 2565

รูปที่ 50 เด็กผู้หญิงชาวเวียดนามสวมชุดอ่าวหญ่ายสีขาวเป็นเครื่องแบบสำหรับไปโรงเรียน

ที่มา : Một thời sài gòn , 2553

Tranh HS Tô Ngọc Vân

รูปที่ 51 ผู้หญิงชาวเวียดนามสวมชุดอ่าวหญ่ยสีขาวเป็นที่นิยมและถูกกล่าวในบทกวี
ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

4.3.3 สีแดง

ใช้สวมใส่ในช่วงเทศกาล Tết เพื่อแสดงถึงความโชคดีและความเจริญรุ่งเรือง อีกทั้งยังเป็นสีที่เจ้าสาวและเจ้าบ่าวจะสวมใส่ในวันแต่งงาน

รูปที่ 52 ชุดอ่าวหญ่ยสีแดงเป็นที่นิยมของชาวเวียดนาม
ที่มา : Một thời Sài Gòn , 2553

รูปที่ 53 ชุดอ่าวหญ่ายสีแดงนิยมใส่ไปงานเทศกาลเต็ด
ที่มา : eightvisualwedding , 2565

4.3.4 สีดำ

มักจะสวมใส่ในงานศพ ผู้ที่ไว้อาลัยในงานศพจะใส่สีขาวหรือดำก็ได้

รูปที่ 54 ชุดอ่าวหญ่ายสีดำ (1)
ที่มา : pinterest , 2022

รูปที่ 55 ชุดอ้าหญ่ายสีด้า (2)

ที่มา : pinterest , 2022

4.3.5 สีพาสเทล

ใช้สำหรับผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าแต่ยังไม่แต่งงาน

รูปที่ 56 ชุดอ้าหญ่ายสีพาสเทล

ที่มา : VOV World , 2555

4.3.6 สีเข้ม

เป็นสีที่นิยมสำหรับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว

รูปที่ 57 ชุดอ่าวหญ่ายสีเข้ม
ที่มา : aseadress , 2565

นอกจากนี้ ผู้หญิงเวียดนามยังเลือกสีของชุดอ่าวหญ่ายตามธาตุที่นำมาจากปีเกิด คือ โลหะ ไม้ น้ำ ไฟ หรือ ดิน และในยุคปัจจุบันนี้ไม่ค่อยมีใครปฏิบัติตามและคนที่ต้องสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายเป็นประจำเนื่องจากต้องประกอบอาชีพ ซึ่งมักจะสวมใส่ชุดสีเดียวกับพนักงานคนอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น พนักงานต้อนรับบนสายการบิน เวียดนามสวมใส่เสื้อคลุมสีเขียวพาสเทลและกางเกงขาวสีขาว โดยไม่คำนึงถึงอายุหรือสถานภาพการสมรส

รูปที่ 58 การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายในพิธีต่าง ๆ
ที่มา : hoianow , 2022

4.4 ชุดอ่าวหญ่าย

รูปที่ 59 ชุดอ่าวหญ่ายของชาวเวียดนาม

ที่มา : basicviet , 2565

จากการศึกษาและค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายที่เป็นชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม ซึ่งเป็นที่นิยมสวมใส่กันในเมืองใหญ่ ๆ แล้วในพื้นที่ชนบทก็เป็นที่นิยมเช่นกัน ด้วยสาเหตุที่ว่าชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นชุดที่ใส่แล้วสบาย เนื่องจากเนื้อผ้าค่อนข้างละเอียด ชุดอ่าวหญ่ายในปัจจุบันที่เห็นกันอยู่นั้น ถูกดัดแปลงไปตามสมัยนิยม เพื่อให้เข้ากับวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวเวียดนาม แต่สำหรับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นที่ทราบกันว่าไม่มีใครทราบแน่ชัดว่าชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมเกิดขึ้นเมื่อไรและมีรูปร่างอย่างไร เนื่องจากไม่มีเอกสารที่บันทึกไว้และไม่ค่อยมีคนศึกษามาก โดยเครื่องแต่งกายที่เก่าแก่ที่สุดของชาวเวียดนามตามการแกะสลักบนใบหน้ากลองสัมฤทธิ์ Ngoc Lu เมื่อไม่กี่พันปีก่อนได้แสดงให้เห็นภาพของผู้หญิงที่สวมใส่เครื่องแต่งกายที่มีเสื้อผ้าแยกเป็นสองส่วน

หากกล่าวถึงเสื้อผ้าเวียดนามรูปแบบดั้งเดิมที่ใช้สวมใส่กันในเวียดนามที่มีทั้งของพื้นเมืองและของต่างประเทศเนื่องจากการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและไม่หยุดนิ่งซึ่งเวียดนามในสมัยโบราณมีส่วนร่วม และนำไปสู่การกำเนิดเสื้อผ้าสไตล์เวียดนามที่โดดเด่นในที่สุด จากที่กล่าวมานั้นเรียกว่า “Phuc ViệtหรือViệt Phuc” ซึ่งมีประวัติศาสตร์เสื้อผ้าและสิ่งทอของเวียดนามที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมและประเพณีที่ได้รับการพัฒนามาตั้งแต่ยุคสำริดโบราณ ซึ่งเกิดจากผู้คนที่มาจากความหลากหลายทางวัฒนธรรมอาศัยอยู่ในเวียดนาม อีกทั้งอิทธิพลที่มีมายาวนานของชาวจีน และอิทธิพลทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกัน จนรวมไปถึงการปกครองของอาณานิคมฝรั่งเศส การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่ไม่หยุดนิ่ง ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากทางต่างประเทศ จากที่กล่าวมานั้นมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อประวัติศาสตร์ของเสื้อผ้าเวียดนามในที่สุดสิ่งนี้ได้นำไปสู่

การกำเนิดเสื้อผ้าสไตล์เวียดนามที่โดดเด่น โดยชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นเพียงหนึ่งในเสื้อผ้างดังกล่าว โดยที่สำคัญว่านั้นมีสาเหตุมาจากการที่เวียดนามมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์จึงทำให้เกิดเสื้อผ้าที่มีหลากหลายสไตล์ที่โดดเด่น ซึ่งจะสะท้อนถึงชาติพันธุ์ของผู้สวมใส่ หากเริ่มตั้งแต่สมัยโบราณสิ่งของที่ใช้และผลิตในเวียดนาม ได้แก่ ผ้าไหมในเวียดนามตอนเหนือ ผ้าเปลือกไม้ ผ้าใยกล้วย ฝ้าย และป่าน ที่ถูกนำมาใช้โดยทั่วไปก่อนที่จะมีการเปลี่ยนมาใช้ผ้าฝ้าย หากวิเคราะห์จากประวัติศาสตร์ของเวียดนามเป็นระยะเวลาอย่างน้อยหนึ่งพันปีที่เวียดนามถูกปกครองโดยชาวจีนทางตอนเหนือในขณะที่ทางตอนใต้ของเวียดนามถูกปกครองโดยอาณาจักรจามปาที่ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมอินเดีย ในช่วงเวลานี้รูปแบบเสื้อผ้าที่พัฒนาขึ้นในเวียดนามมีทั้งแบบพื้นเมืองและนำเข้ามาจากต่างประเทศ ชนชั้นสูงของเวียดนามมีแนวโน้มที่จะได้รับอิทธิพลจากชาวต่างชาติได้ง่ายกว่าคนทั่วไป ซึ่งเวียดนามในตอนเหนือมีแนวโน้มที่จะสวมใส่เสื้อผ้าที่สะท้อนแฟชั่นของจีนและรูปแบบของเสื้อผ้านี้ยังคงอยู่แม้จะสิ้นสุดการปกครองของจีนในราชอาณาจักร เป็นอิสระจากไต้หวัน และจัมปา

โดยในอดีตนั้นมีการกล่าวว่า เป็นเวลาหลายศตวรรษที่ผู้หญิงชาวเวียดนามมักสวมเสื้อเกาะอก (yếm) ใต้เสื้อ หรือ เสื้อคลุมข้างกระโปรง (váy) จนถึงปี ค.ศ. 1920 ในพื้นที่ทางตอนเหนือของเวียดนามในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่สวมกระโปรงก่อนที่ราชวงศ์เหิงหยานจะนิยมสวมเสื้อคลุมแบบไซวี่ (áo giao lĩnh)

โดยจากที่ศึกษาได้มีการบันทึกลงในประวัติศาสตร์ในช่วงศตวรรษที่ 1 Nham Diên ได้สอนชาวอำเภอ Cũn Chàn ให้แต่งกายตามแบบประเทศจีน และสไตล์ดั้งเดิมของชุดอ่าวหญ่ายที่เก่าแก่ที่สุด คือ เสื้อ giao lĩnh มีลักษณะคล้ายกับชุดสีซิ่น แต่ถ้าสวมใส่ลำตัวด้านหน้าทั้งสองจะตัดกันโดยไม่ต้องผูก มีเสื้อเชิ้ตคลุมเสื้อชั้นในไว้ สวมกระโปรงผ้าไหมสีดำ อีกทั้งสวมเข็มขัดที่สีอ่อนเพื่อให้ชุดดูจางลง ในอดีต ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่มีผมที่ผูกไว้บนศีรษะหรือพันรอบศีรษะ แล้วสวมหมวกขนนกยาว ต่อ มาได้ถอดหมวกขนนกเพื่อสวมผ้าพันคอ ผ้าโพกหัว หมวกทรงกรวย และหมวกตะกร้า คนในสมัยก่อนไม่สวมรองเท้า มักจะเดินด้วยเท้าเปล่า ต่อมาได้สวมรองเท้าไม้ รองเท้าแตะในภายหลัง เพราะการทำงานในทุ่งนาหรือการทำธุรกิจ เสื้อ giao lĩnh จึงถูกลดขนาดเป็นชุดสีซิ่น ซึ่งประกอบไปด้วย ผ้าที่แบ่งครึ่งเป็นสี่ผืน ผืนแรกปิดครึ่งหน้าขวา ผืนต่อมาปิดครึ่งหน้าซ้าย ต่อมาเป็นผืนที่ปิดครึ่งหลังขวาและซ้าย รวมกันเป็นชุดยาวที่มีสีซิ่นที่สวมทับกับชุดที่ม้วนขึ้นมาด้วยสายคล้องเพื่อความสะดวกในการสวมใส่ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความงามของผู้หญิงที่สวมใส่ลดลงไป ซึ่งชุดอ่าวหญ่ายสีซิ่นนี้เหมาะสมกับผู้หญิงชาวชนบทที่ขยันและมีไหวพริบ สำหรับผู้หญิงที่อยู่ในเมือง ต้องการสไตล์ของชุดอ่าวหญ่ายที่ได้รับการคิดค้นขึ้นใหม่เพื่อลดลักษณะการทำงานแบบชนบท และเพิ่มรูปลักษณ์ที่ดูเคร่งขรึม จึงทำให้เกิดชุดอ่าวหญ่ายแบบห้าชิ้นที่มีการเปลี่ยนแปลงตรงบริเวณผ้าผืนผืนครึ่งหน้าขวาที่ถูกลดขนาดลงจนกลายเป็นผืนผ้าขนาดเล็ก เพิ่มผืนผ้าที่ทำขนาดเล็กใต้ผ้าที่ปิดด้านหน้า มีบอดี้สูทห้าชิ้นที่ใช้ปกปิดร่างกายโดยไม่เปิดเผยเสื้อชั้นใน ผืนผ้าแต่ละอันเป็นครึ่งหน้าซ้าย - ขวา และครึ่งหลังซ้าย - ขวา รวมกันเป็นสีซิ่น มีความหมายว่าพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายของสามีและภรรยา ส่วนผืนผ้าที่ห้าชิ้น

คือ ตัวผู้ที่สวมใส่ ซึ่งผ้าขนาดเล็กเชื่อมต่อกับปกคอเสื้อ และปิดด้วยกระดุมห้าเม็ดที่แสดงถึงองค์ประกอบทั้งห้าในมุมมองของขงจื้อ หรือ ห้าองค์ประกอบตามหลักปรัชญาตะวันออก

4.4.1 ต้นกำเนิดของชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิม

รูปที่ 60 ชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิม

ที่มา : bankstore , 2020

เป็นชุดอ่าวหญ่ายที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิม หลายปี มีความสมบูรณ์ และปรับปรุงผ่านไปตามช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ อันเจริญรุ่งโรจน์ขึ้นเรื่อย ๆ ที่แตกต่างกัน ซึ่งรูปแบบของชุดอ่าวหญ่ายของประเทศเวียดนามมีลักษณะทางสังคม ความคิด ที่แสดงให้เห็นการพัฒนาของประเทศเวียดนาม โดยตัวชุดนั้นมีลักษณะการโอบรับช่วงตัว คอสูง และยาวจนถึงข้อเท้า ชุดอ่าวหญ่ายยังแยกออกทั้งสองข้างอย่างสวยงาม แม้ว่าจะดูรัดรูป แต่ก็ยังดูเอ้าชวน เช็กซี มีสีสันทันของชุดอ่าวหญ่ายที่หลากหลายมากมาย โดยเสื้อใช้แบบโบราณโดยส่วนใหญ่เป็นสีแดง สีดำ และสีขาว แต่พอเวลาผ่านไป ชุดอ่าวหญ่ายก็มีการเปลี่ยนแปลงของสีชุดมากขึ้น นอกจากนี้ ชุดสีแดง ชมพู และเหลือง เป็นที่นิยมมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูใบไม้ผลิจะมีสีสันทันสวยงาม ชุดอ่าวหญ่ายยังเป็นเครื่องแต่งกายสำหรับทุกเพศ ทุกวัยโดยไม่คำนึงถึงเพศ ไม่เพียงแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่สวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย แต่ผู้ชายก็มีชุดอ่าวหญ่ายที่ออกแบบเฉพาะเป็นของตนเอง และเด็ก ๆ ในช่วงวันปีใหม่หรือใส่ไปเดินตามท้องถนนก็สามารถมีชุดอ่าวหญ่ายที่ไร้เดียงสา เรียบง่าย และน่ารักได้ เมื่อเข้าเทศกาลหรืองานใด ๆ เรามักจะเห็นภาพของชุดอ่าวหญ่ายที่ผู้หญิงเลือก ซึ่งเป็นเกียรติแก่ความงามของร่างกายตลอดจนแสดงถึงจิตวิญญาณและความภาคภูมิใจของชาวพื้นเมือง

รูปที่ 61 ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนาม

ที่มา : bankstore , 2020

ชุดอ่าวหญ่ายได้ถูกพัฒนาต่อมาตามนวัตกรรมใหม่ของยุคสมัย หากพูดถึงรูปแบบดั้งเดิมที่เป็นที่นิยมของคนหนุ่มสาว ซึ่งในนวัตกรรมใหม่ของชุดอ่าวหญ่ายได้ถูกเย็บให้กว้างขึ้นเล็กน้อย ไม่ได้โอบรัดรูปร่างกายแบบเดิม แต่ยังคงแสดงความงามของร่างกายผู้หญิงได้อย่างละเอียด เมื่อเวลาผ่านไปและเกิดการเปลี่ยนแปลง ชุดอ่าวหญ่ายจึงมีรูปแบบต่าง ๆ ด้วยนวัตกรรมที่แตกต่างกันมากมาย แต่ยังคงรักษาความงามที่ละเอียดอ่อนไว้ด้วย ภายใต้อะไหล่ของชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมและแบบสมัยใหม่ ชุดอ่าวหญ่ายมีการเปลี่ยนแปลงไปไม่มาก ซึ่งไม่เพียงแค่ว่าคอปกสูงเท่านั้น แต่ชุดอ่าวหญ่ายยังคงแบบคอปาด คอกลม ฯลฯ มิให้เลือกสรรมากขึ้นสำหรับผู้หญิง อีกทั้งวัสดุที่ใช้ทำชุดอ่าวหญ่ายส่วนใหญ่มักทำมาจากผ้ากำมะหยี่ แต่ในปัจจุบันนี้ ผ้าไหมได้นำมาทำชุดอ่าวหญ่ายได้รับความสนใจมากที่สุด เพราะมีความนุ่มและมีความยืดหยุ่นสูง ทำให้ผู้สวมใส่ดูมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

รูปที่ 62 ชุดอ่าวหญ่ายที่ผสมผสานนวัตกรรมที่ทันสมัย

ที่มา : bankstore , 2020

โดยเสน่ห์ของชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมนั้นเกิดจากความคิดที่จะส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศที่เป็นรูปตัว S ไปสู่ทั่วโลก มักจะปรากฏตัวในการประกวดเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิม ชุดอ่าวหญ่ายจึงเป็นที่รู้จักกันไปทั่วโลกและได้ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมของประเทศเวียดนามที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งชุดอ่าวหญ่ายมีกลิ่นอายของวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมของประเทศเวียดนาม ซึ่งได้ก้าวขึ้นไปสู่จุดสูงสุดของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมที่สวยงามที่สุดในโลก รูปทรงของเสื้อถูกออกแบบให้เป็นปีกนกสองด้าน คือด้านหน้าและด้านหลัง ในขณะที่เดียวกันก็มีการตัดเสื้อช่วงเอวให้เข้ากับสรีระและส่วนโค้งของผู้หญิงชาวเวียดนาม ซึ่งอ่าวหญ่ายนั้นถือเป็นวัฒนธรรมที่ถือเป็นปรัชญาชีวิต ซึ่งมีความหมายลึกซึ้งในแนวคิดของการออกแบบด้วย คือกระโปรงที่ยาวลงไปสองตัวเป็นตัวแทนของร่างกายทั้งสี่ ของพ่อแม่ทั้งฝ่ายสามีและภรรยา และกระดุมห้าเม็ดที่แสดงถึงคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ห้าประการ คือ ความเมตตา กรุณา พิธีการ ความยุติธรรม ปัญญา และศรัทธา ดังนั้นเมื่อผู้หญิงสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิม จะช่วยส่งเสริมรูปร่างตัว S ที่น่าดึงดูดใจ ซึ่งคล้ายกับรูปร่างลักษณะของประเทศเวียดนามนั่นเอง เป็นการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศเวียดนามให้กับผู้คนมากมายทั่วโลก

4.4.2 รูปแบบและประเภทของชุดอ่าวหญ่าย

1) รูปแบบของชุดอ่าวหญ่าย

ในฐานะสัญลักษณ์ดั้งเดิมและชุดประจำชาติของเวียดนาม ชุดอ่าวหญ่ายมีความสง่างามและสวยงามเป็นของตัวเอง เครื่องแต่งกายเวียดนามแบบดั้งเดิมนี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างมากตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และสุนทรียศาสตร์ ก่อนที่จะถึงรูปแบบปัจจุบัน ชุดอ่าวหญ่ายเป็นชุดที่ประกอบไปด้วยชุดผ้าไหมที่ติดบริเวณหน้าอก ซึ่งผ้าจะยาวมาถึงกลางขา และด้านข้างแยกออกจากกันสองข้าง ผ้าขึ้นมาจนถึงส่วนบนของกระดุมเชิงกรานและกางเกง โดยชุดนี้จะแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนบนของชุดอ่าวหญ่ายครอบคลุมเกือบทั้งตัว ช่วงคอเสื้อติดแนบกับร่างกาย อีกทั้งยังประกอบไปด้วยแขนเสื้อที่ยาว หรือแขนเสื้อที่สั้น 2 ข้าง ส่วนท่อนล่างเป็นกางเกงขากว้างยาวจนแตะเท้า ด้วยประวัติศาสตร์อันยาวนาน ชุดอ่าวหญ่ายมีการเปลี่ยนแปลงไปตามประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนาม

รูปที่ 63 พัฒนาการของชุดอ่าวหญ่าย ตั้งแต่ 2,000 BC – 200 AD / 11 – 13th Century
ที่มา : vietnameseprivatetours , 2022

รูปที่ 64 พัฒนาการของชุดอ่าวหญ่าย ช่วง 13 – 15th Century / 15 – 16th Century
ที่มา : vietnameseprivatetours , 2022

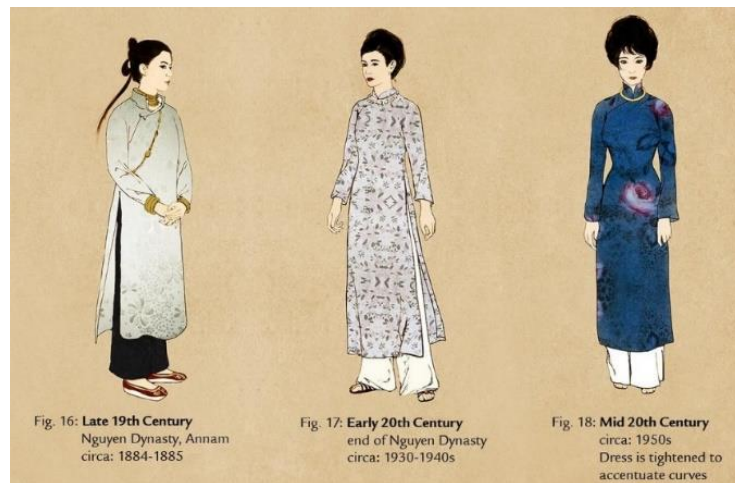
รูปที่ 65 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่าย ช่วง 16 – 17th Century
ที่มา : vietnameseprivatetours , 2022

รูปที่ 66 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่าย ช่วง 17 – 18th Century
ที่มา : vietnameseprivatetours , 2022

รูปที่ 67 พัฒนาการของชุดอ่าวหญ่าย ช่วง 18 – late 19th Century
ที่มา : vietnameseprivatetours , 2022

รูปที่ 68 พัฒนาการของชุดอ่าวหญ่าย ช่วง late 19th – Mid 20th Century
ที่มา : vietnameseprivatetours , 2022

รูปที่ 69 พัฒนาของชุดอ่าวหญ่ย ช่วง Mid 20th – Early 21st Century

ที่มา : vietnamesepivatetours , 2022

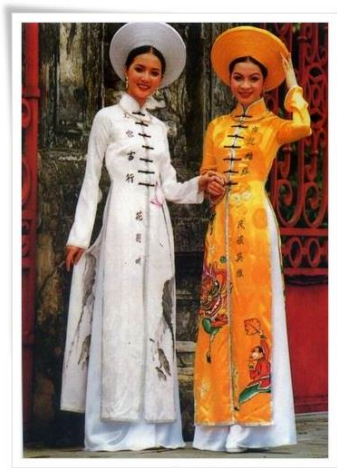
ชุดอ่าวหญ่ยแบบ 4 ชั้น

รูปที่ 70 ชุดอ่าวหญ่ยแบบสี่ชั้น

ที่มา : VOV World , 2555

ชุดอ่าวหญ่ยแบบ 5 ชั้น

รูปที่ 71 ชุดอ่าวหญ่ยที่มีห้าชั้น
ที่มา : kamonwanfong , 2016

2) ประเภทของชุดอ่าวหญ่ย

- Áo dài truyền thống – ชุดอ่าวหญ่ยเจวี่ยนทั้ง/ Ao dai แบบดั้งเดิม

รูปที่ 72 ชุดอ่าวหญ่ยแบบดั้งเดิม
ที่มา : vovworld.vn , 2561

- Áo dài cách tân – ชุดอ่าวหญ่ยแก๊กเติน/ ชุดอ่าวหญ่ยสมัยใหม่

รูปที่ 73 ชุดอ่าวหญ่ายแบบสมัยใหม่
ที่มา : JM , 2022

- Áo dài thêu - ชุดอ่าวหญ่ายทิว / ชุดอ่าวหญ่ายแบบลายปัก

รูปที่ 74 ชุดอ่าวหญ่ายแบบลายปัก
ที่มา : tranhtheudepquatdong , 2020

- Áo dài lụa – ชุดอ่าวหญ่ายหลัว/ ชุดอ่าวหญ่ายผ้าไหม

รูปที่ 75 ชุดอ่าวหญ่ายผ้าไหม
ที่มา : orchid , 2022

4.4.3 การออกแบบชุดอ่าวหญ่าย

รูปที่ 76 ชุดอ่าวหญ่ายในแบบต่าง ๆ
ที่มา : basicviet , 2565

ชาวเวียดนามชื่อ Tram Kim ได้นำชุดอ่าวหญ่ายเข้าไปตัดเย็บในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการนำแฟชั่นต่าง ๆ เข้ามาประยุกต์ชุดอ่าวหญ่าย เขาได้ย้ายไปที่แคลิฟิเนีย ประมาณ ปี ค.ศ. 1982 และเปิดร้านตัดเย็บเสื้อผ้าที่นั่น จนมีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับในคนทั่วไปของประเทศเวียดนาม ว่า Mr.Ao Dai เมื่อชุดอ่าวหญ่ายเป็นที่นิยมจึงได้มีการจัดการประกวดมิสชุดอ่าวหญ่ายด้วย ในชายหาดที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งที่เมืองแค

ลิฟอเนี่ย ซึ่งเป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดผู้คนจากทั่วทุกที่ให้มาร่วมงานนี้ เพื่อที่จะได้เห็นความงามของชุดอ่าวหญ่าย และเวลาที่ผู้หญิงสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย นอกจากนี้ชุดอ่าวหญ่ายยังเป็นแรงบันดาลใจให้กับนักออกแบบเสื้อผ้ามืออาชีพหลายคน และยังหันมาสนใจอย่างจริงจัง และหลายครั้งก็มีการนำแนวความคิดของชุดนี้ มาตัดเย็บในเสื้อผ้าของชาวยุโรป และนำไปโชว์ในงานแฟชั่นตามทีต่าง ๆ โดยเฉพาะที่ปารีส ฯลฯ โดยในปัจจุบันได้มีช่างตัดเย็บเสื้อผ้ามากมายที่ได้รับงานตัดชุดจากลูกค้าต่างประเทศ ซึ่งชุดหนึ่งก็ประมาณ 2,000 บาท ซึ่งเป็นราคาของประเทศไทย แต่ชุดนี้มีความพิเศษ คือ ต้องวัดตัวลูกค้าอย่างละเอียด เพื่อที่จะได้ชุดที่ออกมาพอดี สวยงาม และการที่ผู้คนนิยมตัดชุดนี้เนื่องจาก ชุดอ่าวหญ่ายสวมใส่สบาย และดูสวยงาม ซึ่งสาวเวียดนามบางคนเลือกมาเป็นแฟชั่นประจำตัว และอีกเหตุผลที่ทำให้ผู้คนเกิดความประทับใจที่ไปเยือนประเทศเวียดนามทุกครั้ง คือ ความสวยงามของผู้หญิงเมื่อสวมชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม

4.4.4 วัสดุการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่าย

การนำวัสดุมาใช้ในการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่าย คือการใช้ผ้า ตัวอย่างเช่น ผ้าไหมและผ้าฝ้ายเป็นทางเลือกที่นิยมเนื่องจากชุดคลุมทั้งตัว ชุดยาวไปจนถึงข้อมือและกางเกงถึงข้อเท้า สิ่งสำคัญ คือ ต้องเลือกผ้าที่เบาและระบายอากาศได้ดีที่สุด ไปกับเส้นใยที่มนุษย์สร้างขึ้นและผู้สวมใส่เสี่ยงต่ออากาศที่ร้อนในช่วงเวลาหลายเดือนที่เวียดนาม การเลือกผ้ามาทำชุดอ่าวหญ่ายเพื่อให้มั่นใจในความสวยงามและสร้างความรู้สึกรบายเมื่อสวมใส่

1. ผ้าชีฟอง

รูปที่ 77 ผ้าชีฟอง (1)

ที่มา : bankstore.vn , 2020

รูปที่ 78 ผ้าชีฟอง (2)

ที่มา : bankstore.vn , 2020

เป็นวัสดุที่บางและเบามาก ค่อนข้างที่จะโปร่งใส ไม่หนา มีความเงางามปานกลาง ถ้าสัมผัสผ้าชีฟองจะรู้สึกถึงพื้นผิวที่หยาบเล็กน้อยเหมือนทรายละเอียด ดังนั้นผ้าชีฟองจึงเรียบง่าย ตัวผ้ามีความยืดหยุ่น เนื้อผ้านุ่ม เมื่อตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ยหรือชุดเดรสตัวใหม่ด้วยผ้าชีฟอง ก็ไม่ควรรัดแน่นเกินไป แต่ก็ไม่ควรหลวมจนเกินไป เพราะอาจทำให้ผู้สวมใส่เห็นตำหนิของตนหารัดแน่นเกินไป แต่ถ้าหลวมเกินไปจะทำให้เสื้อผ้าวดูเสียทรง ซึ่งการใช้ผ้าชีฟองนี้เหมาะสำหรับสภาพอากาศที่ร้อน เนื่องด้วยผ้าที่บางและเย็นสบาย หากผู้ที่ได้สวมใส่จะสบายตัวมาก การใช้วัสดุชีฟองในการทำชุดอ่าวหญ่ยเป็นที่นิยม อย่างมาก แต่การที่จะสวมใส่ให้สวยงาม ตัวเสื้อมักจะเย็บสองชั้นมีซับใน เพื่อไม่ให้เผยให้เห็นถึงกางเกงชั้นใน และสูญเสียเสน่ห์ของตัวชุดไป ในการเลือกชุดชั้นในที่จะใส่กับชุดชีฟอง ยิ่งต้องระวัง ควรเลือกสีที่เหมือนกับสีของชุดอ่าวหญ่ยเพื่อช่วยให้ชุดอ่าวหญ่ยสวยและมีเสน่ห์ที่สุด

2.ผ้าไหม

รูปที่ 79 ผ้าไหม

ที่มา : vaiaodaingoc.com , 2022

เป็นผ้าที่บางและเรียบ เนื่องจากเป็นผ้าที่ทอมาจากตัวไหม และเมื่อสัมผัสไปจะรู้สึกได้ถึงความเรียบเนียน ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลที่ผ้าไหมนั้นเป็นวัสดุที่สำคัญอย่างยิ่งในการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่าย ในช่วงเวลาไม่นาน ผ้าชนิดนี้ก็เป็นที่นิยมอย่างมากในตลาดผ้า โดยชุดอ่าวหญ่ายของเวียดนาม มีการใช้ผ้าไหมจากหลายที่ โดยเฉพาะผ้าไหมเกาหลี ผ้าไหมไทย และผ้าไหมญี่ปุ่น เนื่องจากผ้าเหล่านี้มีความยืดหยุ่นที่ดี แต่มีราคาสูงกว่าผ้าไหมอื่น ๆ เพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์โดยทั่วไปแล้ว ผ้าไหมญี่ปุ่นมีราคาต่ำสุด โดยจุดอ่อนของผ้าไหมนั้น คือ มีราคาที่แพงมาก ไม่เหมาะกับคนที่ไม่มียุเงินมาก ชุดอ่าวหญ่ายที่ทำมาจากผ้าไหมนั้นทั้งนุ่มและสวมใส่สบาย ไม่ค่อยมีรอยย่น ใส่เป็นชุดลำลองได้ และเรียบง่ายอีกด้วย ดังนั้น จะถือได้ว่าผ้าไหมเป็นวัสดุที่หรูหราและเป็นของคนกลุ่มชนชั้นสูง นอกจากนี้ผ้าอ่าวหญ่ายยังมีน้ำหนักที่เบาและโปร่งสบาย อีกทั้งยังดูดีด้วยวัสดุผ้าไหมนั้นสามารถใช้ทำชุดอ่าวหญ่ายได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทำให้ได้ชุดอ่าวหญ่ายที่มีความเรียบเนียน และสง่างามมากกว่าการใช้วัสดุอื่น ๆ

3. ผ้าโบรเคด

รูปที่ 80 ผ้าโบรเคด

ที่มา : bankstore.vn , 2020

เป็นผ้าที่ถูกจัดว่าเป็นวัสดุที่หรูหราสำหรับการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่าย มีคุณสมบัติ คือ หนา ผิวเรียบ ลวดลายสวยงาม สร้างความหรูหรา แสดงความเป็นชนชั้นสูง มีความคลาสสิกเล็กน้อย เมื่อตัดเย็บด้วยผ้าโบรเคด นั้นจะทำให้ผู้สวมใส่ดูหวนรำลึกถึงความหรูหรามีระดับ ซึ่งนวัตกรรมใหม่ของชุดอ่าวหญ่ายซึ่งทำมาจากผ้าโบรเคด เป็นที่สนใจกันอย่างมาก เพราะทำให้ผู้ที่สวมใส่ดูหรูหราและมีระดับ นอกตชจากนี้เนื้อผ้ายังนุ่มและดูดซับได้ดี แล้วยังสร้างความสบายให้กับผู้ที่สวมใส่ได้ตลอด ซึ่งนวัตกรรมของชุดอ่าวหญ่ายกับผ้าโบรเคดเมื่อมาบรรจบกัน เนื่องจากเป็นวัสดุที่หรูหราจึงทำให้นวัตกรรมชุดอ่าวหญ่ายที่ผลิตมาจากผ้าโบรเคดที่สวยงามทั้งรูปทรงหรือการ แบนชิตรูปนั้น นอกจากผู้หญิงแล้ว ผ้าโบรเคดยังเป็นวัสดุที่สำคัญมากสำหรับชุดอ่าวหญ่ายของผู้ชายเช่นกัน และผู้หญิงที่มีลูกจะซื้อผ้าโบรเคดมาตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ายเป็นส่วนใหญ่

4. ผ้าลูกไม้

รูปที่ 81 ผ้าลูกไม้

ที่มา : bankstore.vn , 2020

เป็นหนึ่งในวัสดุที่นิยมในการได้รับการคัดเลือกให้เป็นนวัตกรรมใหม่ ผ้านี้ยังมีลักษณะที่เรียบง่าย แต่ก็ เป็นผ้าที่เสี่ยงต่อการขีดข่วนและขาดได้ ดังนั้นในการเลือกใช้ผ้าลูกไม้เพื่อเย็บเอเซ็ท ต้องสังเกตเส้นด้ายและเส้นไหม อย่างระมัดระวัง ที่สำคัญอย่างยิ่ง ไม่ควรที่จะเสียเงินแบบสูญเปล่า ดังนั้นควรเลือกผลิตภัณฑ์ลูกไม้ที่มีคุณภาพสูง หรือคุณภาพดี ไม่ต่ำจนเกินไป และชุดอ่าวหญ่ายที่ใช้ผ้าลูกไม้เป็นทั้งชุดล้าลองที่สวมใส่ไม่สบาย และร้อนง่ายมาก แต่นวัตกรรมชุดอ่าวหญ่ายลูกไม้ทำให้ผู้สวมใส่ดูเป็นผู้หญิงและน่าดึงดูดมากยิ่งขึ้น

4.4.5 การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่สวยงาม สร้างสรรค์ และเหมาะสมกับผู้ที่สวมใส่

นวัตกรรมใหม่ของชุดอ่าวหญ่ายในปัจจุบันได้มีการออกแบบตั้งแต่สีจนถึงสไตล์ ซึ่งมีเคล็ดลับการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ายที่สวยงามและสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มรูปร่างของผู้สวมใส่และดึงดูดความสนใจกัน

รูปที่ 82 นวัตกรรมชุดอ่าวหญ่ายที่ผสมผสานความงามของแบบดั้งเดิมและแบบทันสมัย
ที่มา : bankstore.vn , 2020

มีหลักการของการแต่งกายด้วยชุดอ่าวหญ่าย ดังนี้

- การแต่งกายโดยขึ้นอยู่กับรูปร่างของผู้สวมใส่
 - คนที่มีรูปร่างผอมเพรียว สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่ตัดเย็บจากผ้าใหม่เป็นวัสดุที่สมบูรณ์แบบที่สุด เพราะจะทำให้รูปร่างไม่ผอมบางลง นอกจากนี้ควรหลีกเลี่ยงวัสดุที่ไหลมากจนเกินไปหรือลื่นเกินไปจะเผยให้เห็นข้อบกพร่องที่ผอมบาง และอย่าเลือกวัสดุที่สูงเกินไปอย่างผ้าออร์แกนซ่าซึ่งจะทำให้คนรูปร่างผอมเพรียวลงไปอีก
 - คนตัวกลม คือคนที่มีรูปร่างกลม วัสดุที่เหมาะสมนำมาตัดเย็บชุดอ่าวหญ่าย คือ ผ้าไหม และผ้าลูกไม้ ควรจะหลีกเลี่ยงการเลือกใช้วัสดุที่มีความมันวาวสูง เช่น ผ้าซาติน หรือผ้าชีพอง เนื่องจากสิ่งที่ควรเลือกนั้น จะช่วยทำให้ดูเรียบง่ายและเปิดเผยข้อบกพร่องให้น้อยกว่าเดิม ซึ่งวัสดุนั้นต้องยึดได้พอสมควร เพื่อให้ความรู้สึกที่ไค้มนั่นเล็กน้อย ทำให้รู้สึกสบายขึ้นถ้าสวมใส่ ไม่รัดแน่นจนเกินไป
 - คนที่มีรูปร่างสมส่วน การเลือกวัสดุของชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นไปได้อย่างเรียบง่ายและง่ายดาย เพราะร่างกายที่สมดุลนั้นถือว่าเป็นเรื่องง่ายมากในการสวมใส่เสื้อผ้า หากชื่นชอบการ

ออกแบบที่รัดกุม นุ่มนวล จะช่วยเสริมสร้างความเป็นผู้หญิง อีกทั้งสามารถเลือกผ้าไหม ผ้าลูกไม้ ผ้าชีฟอง และผ้าซาติน ถ้าหากชอบความหรูหรา คลาสสิก แต่สบาย ก็สามารถเลือกผ้าออร์แกนซ่า

- การแต่งกายโดยขึ้นอยู่กับวัสดุผ้าที่นำมาตัดเย็บ
 - ควรเลือกผ้าสำหรับใช้ทำชุดอ่าวหญ่ยให้ความรู้สึกสบาย เข้ากับรูปร่าง และไม่ควรเลือกวัสดุที่สร้างความอึดอัดให้กับผู้สวมใส่เพราะอาจทำให้เสียความมั่นใจ นอกจากนี้การสวมใส่ก็ยิ่งขึ้นอยู่กับสภาพอากาศหรือการมีเหงื่อของผู้สวมใส่ด้วย เนื่องจากการเลือกวัสดุที่ดูซับที่ดีนั้นถือเป็นเรื่องที่เหมาะสมในช่วงฤดูร้อน ถ้าฤดูหนาวควรเลือกวัสดุที่หนาและเหมาะสมกับสภาพอากาศ วัสดุต่าง ๆ ได้แก่ ผ้าไหม ผ้าชีฟอง ผ้าลูกไม้ ผ้าซาติน จะเป็นการออกแบบที่เรียบง่าย และยังสามารถตัดเย็บเสื้อผ้าที่รัดรูปให้ชิดมากยิ่งขึ้น วัสดุต่าง ๆ เช่น ออร์แกนซ่า และผ้าโบรเคด เพราะเป็นการออกแบบงานเสื้อผ้าที่สะดวกสบายกว่าเดิม

รูปที่ 83 การเลือกผ้าที่เหมาะสมนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ย

ที่มา : bankstore.vn , 2020

- การแต่งกายโดยขึ้นอยู่กับสีของชุด
 - การเลือกชุดอ่าวหญ่ยมาสวมใส่นั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้สวมใส่ ซึ่งจะเลือกสีที่เหมาะสมของผ้าสำหรับนำมาตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ย ถ้าหากชุดใหญ่ไปงานที่ใหญ่ก็จะใช้สีเด่น ๆ เช่น สีส้ม สีชมพู สีแดง ไม่เพียงเท่านั้น ยังสามารถติดประดับหิน ลูกปัด หรือทำการปักและตกแต่งชุดอ่าวหญ่ยเพื่อให้ดูสดใสและโดดเด่นมากยิ่งขึ้น สิ่งสำคัญในหัวข้อนี้ คือ จะต้องสังเกตว่าสีของผ้าชุดอ่าวหญ่ยจะต้องตรงกับสีผิวของผู้สวมใส่ ถ้าผู้สวมใส่มีผิวสีขาว

จะเลือกสวมใส่อะไรก็ได้ตามที่ใจต้องการ แต่ในทางกลับกัน หากคุณมีสีผิวที่คล้ำขึ้นเล็กน้อย ควรเลือกผ้าที่มีสีไม่สว่างหรือมืดจนเกินไป

รูปที่ 84 การเลือกสีนั้นขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่จะสวมใส่ของผู้สวมใส่

ที่มา : bankstore.vn , 2020

- การแต่งกายโดยขึ้นอยู่กับโทนสีผิวของผู้สวมใส่
 - ถ้ามีผิวขาวกระจ่างใส ควรเลือกใช้สีที่สดใส สีพาสเทล สีสด หรือสีแดงสด ถ้าสวมใส่แล้วจะปรับสีผิวให้เข้ากันอย่างสวยงาม การเลือกเสื้อผ้าที่มีลวดลายที่เน้นหน้าอก เป็นการแนะนำที่จะช่วยให้ผู้สวมใส่ดูวัยรุ่นและน่าดึงดูดขึ้น
 - คนผิวคล้ำสีน้ำผึ้ง ควรเลือกใช้ผ้าสีชมพู ชมพูเข้ม หรือสีแดงเข้ม นอกจากนี้ยังมีคนที่ผิวสีน้ำตาลและใส่ชุดอ่าวหญ่ยสีเหลืองด้วย เสื้อที่บางเกินไปจะทำให้เปิดเผยจุดบกพร่องของผิวได้
- การแต่งกายโดยการเลือกสถานที่ที่ตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ยด้วยเทคนิคดี ๆ
 - เทคนิคการตัดเย็บผ้าเป็นสิ่งสำคัญมากหากผู้สวมใส่ต้องการเป็นเจ้าของชุดอ่าวหญ่ยที่สวยงาม โดยปกติสถานที่ประกอบการตัดเย็บที่มีเทคโนโลยีสูงจะผลิตเสื้อผ้าที่มีความละเอียดอ่อนและเหมาะสมอย่างยิ่งขึ้นไป สวยงามมากขึ้นไปอีก เส้นด้าย เส้นไหมของชุดอ่าวหญ่ยต้องตัดเย็บ ถักทอดีพอดี ไม่วิวผ้าคลุมตัว เพื่อทำให้เกิดความสวยงาม

รูปที่ 85 ชุดอ่าวหญ่ายที่เหมาะสมกับสถานที่และได้ตัดเย็บอย่างสวยงาม

ที่มา : bankstore.vn , 2020

การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงชาวเวียดนามในเมืองเว้ ซึ่งเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงอย่างมากในสถานสถาปัตยกรรมที่เก่าแก่และงดงาม มีโบราณสถานทางประวัติศาสตร์มากมายหลายแห่ง และยังมีคามสวยงามอันเป็นเสน่ห์ของชุดอ่าวหญ่ายในเมืองเว้ด้วย ซึ่งในเมืองเว้นั้น ถือว่าชุดอ่าวหญ่ายเป็นชุดแต่งกายที่เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของผู้หญิงเมืองเว้มาตั้งแต่สมัยเก่า คือ ก่อนที่ผู้หญิงทุกคนในเมืองเว้ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นสูง ข้าราชการ นักเรียน นักศึกษา หรือแม่ค้าหาบเร่ขายของจะสวมใส่เครื่องแต่งกาย ชุดอ่าวหญ่ายเป็นหลักในชีวิตประจำวัน จนถึงปัจจุบัน ซึ่งประเพณีนี้ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ที่เปลี่ยนไปคือ มีการดัดแปลงชุดอ่าวหญ่ายไปตามการพัฒนาของยุคสมัย เช่น ในสมัยของรัชกาลจักรีตรีญ์ Minh Mang ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเมืองเว้มีชายเสื้อแหวกเป็น 5 ชั้น คอเสื้อสูง 3 เซนติเมตร ชายเสื้อแต่ละชั้นค่อนข้างกว้างและยาวลงมาถึงเข่า ทรงเสื้อปล่อยลงมาไม่จับที่เอวให้รัดรูป ต่อมาถึงในช่วงปีทศวรรษที่ 30 – 40 และในช่วงศตวรรษที่ 2 ชุดอ่าวหญ่ายได้มีการออกแบบใหม่โดยแหวกชายเสื้อเป็นสองชั้นด้านหน้าและด้านหลังเท่านั้น คอปกเสื้อเป็นรูปหัวใจ ซึ่งตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1960 ชุดอ่าวหญ่ายของผู้หญิงเมืองเว้ได้มีการออกแบบใหม่ให้สวยกว่าเดิม ทำให้ผู้สวมใส่ดูเอวบางร่างระหงส์ มีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น ชุดอ่าวหญ่ายไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมนัก ซึ่งผู้คนเว้ชอบที่จะตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ายเพราะการแต่งกายด้วยชุดอ่าวหญ่ายเป็นประเพณีของชาวเว้มานานมาก และชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นชุดที่มีเสน่ห์ มีความเช็กซึ่ชนิด ๆ แต่ก็ยังคงมีคึดเพราะแม้ชายเสื้อจะถูกแหวกเลยช่วงเอวขึ้นไปประมาณ 1 เซนติเมตร แต่มีกางเกงแพรยาวถึงข้อเท้าสวมใส่อยู่ข้างใน ทำให้ทรวดทรงของผู้สวมใส่แต่งชุดอ่าวหญ่ายโดดเด่นชัดขึ้นและทรงเสน่ห์ ซึ่งชุดอ่าวหญ่ายในแต่ละภาคไม่เหมือนกัน ความชอบของผู้คนที่สวมใส่ก็แตกต่างกันไป อย่างชาวไซ่งอนชอบใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่รัดตัว ชาวฮานอยชอบสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่หลวม ๆ หนึ่ง ส่วนชาวเว้ชอบสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายที่พอดีกับหุ่นของ

ตนเอง ดังนั้นการวัดตัวตัดเย็บชุดอ่าวหญ่ยของชาวเว้จะละเอียดมาก โดยเฉพาะส่วนเอวเพื่อตัดชุดให้เหมาะสมกับรูปร่างของแต่ละคน

รูปที่ 86 ชุดอ่าวหญ่ยของผู้หญิงเมืองเว้
ที่มา : vovworld.vn , 2554

การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ยโดยการตัดเย็บของช่างฝีมือในเมืองเว้ ให้ความรู้สึกสบาย ทำให้ทรวดทรงของตัวเองดูสวยงามกว่าเดิม โดยเฉพาะการเน้นจีบบริเวณเอวเสื้อของชาวเมืองเว้ การดูความสวยงามของผู้หญิง จะดูกันที่เอวและหลัง ถ้าแต่งชุดอ่าวหญ่ยรัดเอวแล้วเวลาเดินจะต้องนยขนาดเล็กน้อย เพราะการแต่งกายเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นบุคลิก ลักษณะวัฒนธรรมและคุณธรรมของแต่ละคน ซึ่งเมืองเว้เคยเป็นราชธานีเก่าของกษัตริย์รัชกาลสุดท้ายของเวียดนาม ดังนั้น ชุดอ่าวหญ่ยของเมืองเว้ยังคงรักษาความสวยงามแบบสมัยก่อนไว้ได้

4.4.6 ตัวอย่างของโอกาสในการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย

1) ในการทำงาน

ข้าราชการในสำนักงานวัฒนธรรมและการกีฬาของจังหวัดเถื่อเทียนเว้เป็นสำนักงานบริหารภาครัฐแห่งแรกในจังหวัดเถื่อเทียนเว้ที่ออกข้อบังคับให้ข้าราชการใส่ชุดอ่าวหญ่ายไปทำงาน

รูปที่ 87 ข้าราชการในจังหวัดเถื่อเทียนเว้ใส่ชุดอ่าวหญ่ายहुเทินไปทำงาน
ที่มา : สภาธุรกิจไทย - เวียดนาม , 2563

จากภาพและข้อมูลนั้น ข้าราชการชายต้องใส่ชุดอ่าวหญ่ายहुเทินในทุก ๆ วันจันทร์ ซึ่งมีการจัดพิธีเคารพธงชาติ โดยมีการสัมภาษณ์ข้าราชการในสำนักงานวัฒนธรรมและการกีฬาจังหวัดเถื่อเทียนเว้ ชื่อ นาย เงินหิวอาน ได้กล่าวจากภายหลังการสัมภาษณ์ว่า “เว้ เป็นศูนย์กลางของชุดอ่าวหญ่ายเวียดนาม เริ่มจากต้นเดือนกรกฎาคมปี 2563 หน่วยงานวัฒนธรรมและการกีฬาจังหวัดเถื่อเทียนเว้ได้รณรงค์ให้เจ้าหน้าที่ข้าราชการในหน่วยงานใส่ชุดอ่าวหญ่ายเพื่อเป็นการอนุรักษ์ชุดประจำชาติของเวียดนาม” ซึ่งต่อมานายอานและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ ได้ลงทะเบียนสนับสนุนเงินตัดเย็บชุดอ่าวหญ่าย มีการจัดการโหวตเลือกชุดอ่าวหญ่ายหลาย ๆ แบบ โดยข้าราชการหญิงได้เลือกชุดอ่าวหญ่ายสีม่วงลายดอกบัว ส่วนข้าราชการชายเลือกชุดอ่าวหญ่ายहुเทิน สีเขียวเข้ม กางเกงสีขาว บนเสื้อมีป้ายชื่อเล็ก ๆ ที่เขียนเป็นภาษาอื่นว่า “nguyên phong chấp sự” ซึ่งมีความหมายว่า “รักษาประเพณีดั้งเดิม” นอกจากสำนักงานวัฒนธรรมและการกีฬาจังหวัดเถื่อเทียนเว้ ก็มีหน่วยงานบางแห่ง เช่น ที่ศูนย์อนุรักษ์โบราณสถานทางประวัติศาสตร์กรุงเก่าเว้ มีข้าราชการบางคนที่สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายहुเทิน โดยมีความคิดเห็นจากนักวิชาการด้านวัฒนธรรมกรุงเก่าเว้ชื่อ นาย เหงียนชวนฮวา กล่าวว่า “ข้าราชการชายใส่ชุดอ่าวหญ่ายहुเทินไปทำงานเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมและควรส่งเสริม และเป็นการสานต่อธรรมเนียมการแต่งตัวของราชวงศ์เหงียนฟุกควาต

ซึ่งในเวลาต่อมา กษัตริย์มีงหม่าง ได้มีดำริว่าชุดอ่าวหญ่ายหญุงเทินเป็นชุดประจำชาติ โดยจะใส่ในโอกาสวันสำคัญ ๆ และในชีวิตประจำวัน โดยคนส่วนใหญ่มักจะคุ้นเคยกับภาพผู้หญิงสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุง แต่ก็มีผู้ชายชาวเวียดนามก็สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงเช่นกัน นอกจากนี้การที่เว้กำลังพัฒนาเป็นเมืองแห่งมรดกวัฒนธรรมของเวียดนาม ไม่เพียงแต่ข้าราชการชายของสำนักงานวัฒนธรรมและการกีฬาแล้วยังมีเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่น ๆ เช่น ศูนย์อนุรักษ์โบราณสถานทางประวัติศาสตร์และพิพิธภัณฑสถานยังสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงเทินไปทำงานอย่างน้อยเดือนละ 1 วัน” (สภารัฐกิจไทย - เวียดนาม , 2563)

- 2) การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงเพื่อแสดงความเคารพ ไม่ว่าจะในงานเลี้ยงแฟนตาซี การประชุมที่สำคัญ และงานเฉลิมฉลองล้วนแต่เป็นโอกาสที่เหมาะสม เพียงสวมชุดคลุมทับกางเกงขายาวเสมอ
- 3) การสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงของผู้หญิงชาวเว้จะชอบใส่เวลาทำงาน เวลาสอนหนังสือ เวลาไปประชุม ไปงานมงคลหรือในงานวิวาท์ เพื่อเพิ่มศักดิ์ศรีให้แก่ตนเอง ซึ่งผู้หญิงวัยรุ่นชาวเว้จะชอบสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงที่มีสีสันฉูดฉาด ส่วนผู้หญิงวัยกลางคนจะชอบสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงสีเข้มชนิด ๆ ให้เหมาะสมกับวัย โดยเฉพาะชุดอ่าวหญ่ายหญุงสีม่วง อีกทั้งยังมีข้อสังเกตว่า ชุดอ่าวหญ่ายหญุงสีม่วงของผู้หญิงชาวเว้จะชอบสวมใส่ตั้งแต่อายุ 16 ปี ไปจนถึง 80 ปี แต่ชุดอ่าวหญ่ายหญุงสีม่วงของชาวเว้จะมีสามสี คือ สีม่วงเข้ม สีม่วงดอกทบชวา และสีม่วงดอกมะเขือ ดังนั้นผู้หญิงแต่ละวัยจะสามารถเลือกชุดอ่าวหญ่ายหญุงสีม่วงของชาวเว้ได้เหมาะสมกับวัยของตนเอง

รูปที่ 88 ชุดอ่าวหญ่ายหญุงสีม่วงเข้มของผู้หญิงชาวเมืองเว้

ที่มา : vovworld.vn , 2554

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ความงามในอุดมคติ กรณีศึกษาชุดอ่าวหญ่าย” เป็นการศึกษาเครื่องแต่งกายที่เป็นทั้งชุดประจำชาติและชุดที่สวมใส่ในชีวิตประจำวันโดยการศึกษาจากความงามในอุดมคติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ อีกทั้งศึกษาและวิเคราะห์ถึงแนวคิดของความงามในอุดมคติ ผู้ศึกษาได้รับผลการศึกษาดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศเวียดนามเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการศึกษาควบคู่กับข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของชุดอ่าวหญ่าย อันเนื่องจากการค้นหาข้อมูลและการศึกษาเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายมีข้อมูลน้อย และไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดว่า ชุดอ่าวหญ่ายมีความเป็นมาอย่างไร มีแต่สมมติฐานเกี่ยวกับข้อมูลความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายโดยเริ่มตั้งแต่ในช่วงยุคสำริดโบราณ ซึ่งเป็นช่วงที่เวียดนามมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยได้อิทธิพลมาจากประเทศจีนมาอย่างยาวนาน อีกทั้งยังมีอิทธิพลจากการปกครองเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ทำให้มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอยู่บ่อยครั้ง มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อประวัติศาสตร์ของเสื้อผ้าในเวียดนาม ในที่สุดก็นำไปสู่การกำเนิดเสื้อผ้าสไตล์เวียดนามที่โดดเด่น อันเนื่องจากเวียดนามมีหลายชาติพันธุ์จึงทำให้มีเสื้อผ้าหลายสไตล์ที่โดดเด่นซึ่งสะท้อนถึงชาติพันธุ์ของผู้สวมใส่ ตั้งแต่สมัยโบราณสิ่งทอที่ใช้และผลิตในเวียดนาม ได้แก่ ผ้าไหมในเวียดนามตอนเหนือ ผ้าเปลือกไม้ ผ้าใยกล้วย ฝ้าย และปานยังถูกนำมาใช้โดยทั่วไป และต่อมามีการใช้ผ้าฝ้าย ชุดอ่าวหญ่ายแบบดั้งเดิมมีต้นกำเนิดที่พบบนหน้ากล่องทองสัมฤทธิ์ Ngoc Lũ ซึ่งมีการแกะสลักที่หน้ากล่องได้แสดงให้เห็นภาพของผู้หญิงที่สวมใส่เครื่องแต่งกายที่มีเสื้อผ้าแยกเป็นสองส่วน จากที่กล่าวมาในข้างต้น ชุดอ่าวหญ่ายได้รับอิทธิพลมาจากการแต่งกายตามแบบชาวจีน มีสไตล์ดั้งเดิมของชุดอ่าวหญ่ายที่เก่าแก่ที่สุด คือ ชุด Áo giao lãn และชุดอ่าวหญ่ายก็มีการพัฒนาออกแบบชุดอ่าวหญ่ายให้สวยงามตามยุคสมัย อีกทั้งยังมีการรับวัฒนธรรมไม่ว่าจะของจีน หรือ ฝรั่งเศสมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบชุดอ่าวหญ่าย และพัฒนาเรื่อย ๆ จนถึงในปัจจุบัน

5.2 การอภิปรายผล

จากการศึกษาตามวัตถุประสงค์ทำให้ผู้ศึกษาได้ประโยชน์ คือ ได้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของชุดอ่าวหญ่ายในประเทศเวียดนามตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และทำให้ทราบถึงแนวคิดของชาวเวียดนามต่อความงามในอุดมคติจากการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่าย จึงสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 การพัฒนาชุดอ่าวหญ้ายาวตามประวัติความเป็นมาของประเทศเวียดนาม

- เริ่มตั้งแต่ช่วงยุคสำริดโบราณ การเข้ามาปกครองเวียดนามของจีน การถูกปกครองโดยอาณาจักรจามปา การมีราชวงศ์ของเวียดนามตามแบบการปกครองของจีน และการเข้ามาอิทธิพลและการปกครองโดยชาวตะวันตก (ฝรั่งเศส , อเมริกา) ทำให้มีการเข้ามาของวัฒนธรรมที่หลากหลาย ส่งผลไปถึงการแต่งกายของชาวเวียดนามทั้งอารยธรรม วัฒนธรรมของจีน อินเดีย และฝรั่งเศส ชุดอ่าวหญ้ายาว เป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติของชาวเวียดนามที่ไม่มีเอกสารหลักฐานที่แน่ชัด มีเพียงแค่ข้อสมมติฐาน แต่ชุดอ่าวหญ้ายาวก็ยังคงอยู่พบเห็นได้เสมอ ทั้งเป็นชุดประจำชาติและชุดพื้นเมืองที่มีการออกแบบพัฒนาไปตามการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ซึ่งจากผลการศึกษา ได้วิเคราะห์และเห็นว่าชุดอ่าวหญ้ายาวมีความเป็นเอกลักษณ์ เรียบง่าย แต่สวมใส่ได้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน ซึ่งต่างจากชุดประจำชาติของชาติอื่น ๆ ที่สวมใส่แค่ในพิธีสำคัญ หรืองานสำคัญเท่านั้น อีกทั้งชุดอ่าวหญ้ายาวยังสามารถใส่ทำนา ทำไร่ ทำงาน ไปโรงเรียน งานแต่งงาน งานศพ หรืองานสำคัญต่าง ๆ ตามความเหมาะสมของงาน ซึ่งในแต่ละงาน ชุดอ่าวหญ้ายาวนั้นมีการเลือกใช้สีที่แตกต่างกันไป การเลือกใช้วัสดุผ้าต่าง ๆ ในการนำมาตัดเย็บชุดอ่าวหญ้ายาวให้เหมาะสมกับรูปร่างของผู้สวมใส่
- การสวมใส่ชุดอ่าวหญ้ายาวในกาสด่าง ๆ คือ ในงานเลี้ยงแฟนตาซี การประชุมที่สำคัญ และงานเฉลิมฉลอง หรือแล้วแต่ในโอกาสที่เหมาะสม ซึ่งผู้สวมใส่สามารถเลือกวัสดุ รูปแบบของชุดอ่าวหญ้ายาวที่แตกต่างกันไป ในแต่ละเมืองของเวียดนามก็มีวัฒนธรรมการสวมใส่ชุดอ่าวหญ้ายาวที่แตกต่างกัน

5.2.2 แนวคิดของชาวเวียดนามต่อความงามในอุดมคติจากการสวมใส่ชุดอ่าวหญ้ายาว

- ชาวเวียดนามมีแนวคิดเกี่ยวกับความงามในอุดมคติของชุดอ่าวหญ้ายาว โดยเมื่อสวมใส่โดยเฉพาะผู้หญิงจะเห็นความงามได้จากการสวมใส่ ซึ่งจะสามารถพบเห็นการสวมใส่ชุดอ่าวหญ้ายาวได้ในชีวิตประจำวันทั่วไปของชาวเวียดนาม ซึ่งพบเห็นได้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ชุดนี้เป็นชุดที่มีความโดดเด่นและสร้างเสน่ห์ให้กับผู้สวมใส่ แม้ว่าชุดนี้จะเป็นชุดที่เรียบง่าย ไม่เหมือนกับชุดประจำชาติของชาติอื่น ๆ ที่สวมใส่ชุดประจำชาติเฉพาะในโอกาสที่เป็นงานพิธีสำคัญเท่านั้น และการที่จะสวมใส่ชุดประจำชาติของชาติอื่น ๆ นั้นไม่ได้สวมใส่ง่ายหรือนำมาใส่เป็นเครื่องแต่งกายที่สวมใส่เป็นประจำได้ ชุดอ่าวหญ้ายาวมีเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง ด้วยการตัดเย็บที่เข้ารูปจึงทำให้เห็นส่วนเว้าโค้งของร่างกายผู้สวมใส่ เรียกว่า “ปกปิดแบบเปิดเผย หรือ ปิดแบบไม่มิด” โดยวัฒนธรรมการแต่ง

กายที่เน้นให้เห็นความสวยงามนี้ ก่อให้เกิดปัจจัยที่ส่งเสริมให้ผู้หญิงชาวเวียดนามที่สวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายเป็นประจำต้องควบคุมน้ำหนัก รวมทั้งวิถีชีวิตของชาวเวียดนาม ไม่ว่าจะเรื่องอาหาร กิจวัตรประจำวัน และการทำงาน เป็นต้น อีกทั้งยังมีเครื่องประดับที่ใส่ควบคู่กับชุดอ่าวหญ่าย ได้แก่ หมวก รองเท้า กางเกงหรือกระโปรง และไม่เพียงแค่นั้นในด้านความงามเท่านั้น ชาวเวียดนามถือว่าการสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายยังช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศเวียดนามอีกด้วย

จากการสรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลของสารนิพนธ์นี้ ทำให้เห็นว่าชุดอ่าวหญ่ายมีความงามในอุดมคติของชาวเวียดนาม มีการอ้างอิงข้อมูลจากเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ พบว่า ชุดอ่าวหญ่ายนั้นเป็นเครื่องแต่งกายที่นำเสนอความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศเวียดนามและชาวเวียดนามได้อย่างสวยงาม และได้ศึกษาเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายในหลายด้าน อาทิ ความสวยงาม การอนุรักษ์วัฒนธรรม และ ความสำคัญของชุดอ่าวหญ่าย

5.3 ข้อเสนอแนะ

ชุดอ่าวหญ่าย คือ เครื่องแต่งกายที่เป็นทั้งชุดประจำชาติและชุดที่ใช้สวมใส่ในชีวิตประจำวันของชาวเวียดนาม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจจะศึกษาเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายและในประเด็นความสวยงามของการสวมใส่ โดยข้อเสนอแนะของผู้ศึกษา คือ หากผู้สนใจจะศึกษาในประเด็นนี้ สามารถหาข้อมูลได้จากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์และหนังสือที่เกี่ยวกับประเทศเวียดนาม วัฒนธรรมของประเทศเวียดนาม

จากการที่ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์และหาข้อมูลในสารนิพนธ์นี้ หากผู้สนใจศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชุดอ่าวหญ่าย ผู้ศึกษาอยากจะแนะนำเกี่ยวกับ การหาข้อมูลและนำมาวิเคราะห์ ควรเปรียบเทียบเอกสารที่หามาได้เกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายให้เข้าใจ อันเนื่องจากชุดอ่าวหญ่ายมีประวัติศาสตร์ที่เป็นสมมติฐานเป็นส่วนใหญ่ อีกทั้งไม่มีหลักฐานแน่ชัดในการที่จะบอกเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายได้ จึงควรมีการเปรียบเทียบ เนื่องจากมีข้อสมมติฐานอยู่หลายเอกสารที่ไม่ตรงกัน และการที่จะศึกษาชุดอ่าวหญ่าย ถ้าหาในเอกสารภาษาไทยจะมีข้อมูลน้อย ควรหาจาก ภาษาอังกฤษ หรือภาษาเวียดนาม

ดังนั้นจากการที่ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับชุดอ่าวหญ่ายและความงามในอุดมคติ ผู้ศึกษาได้ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ และเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจในการศึกษาต่อเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงขอสรุปผลการวิจัยและอภิปรายข้อมูลตามที่ได้กล่าวไปในข้างต้น และได้แนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวิเคราะห์ชุดอ่าวหญ่ายสำหรับผู้สนใจในประเด็นนี้เช่นกัน

บรรณานุกรม

หนังสือ

เกษร สุนทรเสรี. (2538). *งานเสื้อผ้าและการแต่งกาย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ชนัญ วงษ์วิภาค. (2540). *เครื่องนุ่งห่มและเอกลักษณ์กลุ่มชาติพันธุ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้*. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.

ชาญกิตติ ฌ ระยอง. (2553). *เสื้อผ้า ผิว ผม หน้าตา บุคลิกดีได้เพราะแต่งเป็น = Looking plus*. กรุงเทพฯ : Minibear Pubishing.

ฝ่ายวิชาการเจเนซิส มีเดียคอม. (2555). *หนังสือหนึ่งในประชาคมอาเซียนชุดประเทศเวียดนาม = The Socialist Republic of Vietnam*. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม.

พวงผกา คุโรวาท. (2535). *คู่มือประวัติเครื่องแต่งกาย* (พิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ : บริษัทรวมสาส์น.

พูเซอร์, ดอริส. (2538). *แต่งตัวดีมีสไตล์ [Always in style]*. (นัชชา ชยากร, ผู้แปล). กรุงเทพฯ : บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น. (ต้นฉบับพิมพ์ปี ค.ศ. 2010)

รงรอง วงศ์โอบอ้อม. (2562). *ประวัติศาสตร์เวียดนาม = History of Vietnam*. กรุงเทพฯ : ทอรัช

วิทย์ บัณฑิตกุล. (2555). *สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม*. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.

ศักดิ์ดา ปั่นเหน่งเพ็ชร. (2551). *งามบาดใจ*. กรุงเทพฯ : ณ เพชร.

สาคร ชลสาคร. (2553). *รูปร่างกับโครงสร้างเสื้อผ้า*. กรุงเทพฯ : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.

สุภกฤษ์ บุญทอง. (2555). *ซินจ่าวเวียดนาม*. ปทุมธานี : สกายบุ๊คส์

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

จิตรลดา กิจกมลธรรม. (2559). *ฐานข้อมูลสังคม – วัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ - เวียดนาม - ประวัติศาสตร์*. สืบค้น 5 กุมภาพันธ์ 2565, จาก
https://www.sac.or.th/databases/southeastasia/subject.php?c_id=11&sj_id=85

ชัยวัฒน์ เสาทอง. (2548). *ชุดประจำชาติสตรีเวียดนาม*. *สโมสรศิลปวัฒนธรรม*, 26(11). สืบค้น 5 กันยายน 2564, จาก
<http://info.matichon.co.th/art/art.php?srctag=0608010948&srcday=2008/06/01&search=no>

ณัฐชานา นวลยัง. (2560). *เครื่องแต่งกายที่เป็นสื่อสัญลักษณ์ในงานทัศนศิลป์ไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 – 2557*. *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 10(1). สืบค้น 26 สิงหาคม 2564, จาก <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/109065>

ธัญนันท์ ศิริเรืองวัฒนา. (2561). *วัฒนธรรมการสวมชุดอ้าวหญ่ายของสตรีเวียดนาม*. สืบค้น 4 กันยายน 2564, จาก http://aseanclubkku.blogspot.com/2018/11/blog-post_1.html

นาฏนภา อารยะศิลป์ประเสริฐ, นุชรัตน์ มังคละศิริ, พัทธนี สมกำลังและวิสัย คะตา. (2556). *พฤติกรรมสุขภาพสตรีในวิถีเวียดนาม : บทวิเคราะห์บริบทสังคมวัฒนธรรม*. *วารสารสหภาพพยาบาล*. 28(2). สืบค้น 24 สิงหาคม 2564, จาก <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/TJONC/article/view/11640>

บรรพต โปตะวัฒน์, และศุภโชค วัฒนอมสัจจกุล. (2565). *ชุดประจำชาติ*. สืบค้น 4 มีนาคม 2565, จาก <https://basicviet.wordpress.com/147-2/>

สมเกียรติ ตั้งนโม. (2565). *สุนทรียศาสตร์AESTHETICS*. สืบค้น 28 กุมภาพันธ์ 2565, จาก <https://dhrammada.wordpress.com/philosophyreligion/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B1%E0%B8%8A%E0%B8%8D%E0%B8%B2%E0%B8%AA%E0%B8%B2%E0%B8%82%E0%B8%B2%E0%B8%95%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B9%86/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B1%E0%B8%8A%E0%B8%8D%E0%B8%B2%E0%B8%9A%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%AA%E0%B8%B8%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%B4%E0%B9%8C-pure-philosophy/%E0%B8%AA%E0%B8%B8%E0%B8%99%E0%B8%97%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%A2%E0%B8%A8%E0%B8%B2%E0%B8%AA%E0%B8%95%E0%B8%A3%E0%B9%8C/>

สภาธุรกิจไทย - เวียดนาม. (2563). *ข้าราชการชายในกรุงเก่าเว้ใส่ชุดอ้าวหญ่าย หงูเทิน ไปทำงานเพื่ออนุรักษ์ชุดประจำชาติเวียดนาม*. สืบค้น 1 มีนาคม 2565, จาก http://tvbc.or.th/detail_event.php?qno=1475#

อุ๋นใจ เจียมบูรณะกุล. (2549). วากรรม “ความสวย” และการต่อรองอัตลักษณ์วัฒนธรรมบริโภค. วารสาร
 ทางวิชาการ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้หญิง ประสบการณ์ และการเมืองว่าด้วยเพศภาวะ
 , 18(2). สืบค้น 26 สิงหาคม 2564, จาก [https://so04.tci-
 thaijo.org/index.php/jss/article/download/174663/125040/](https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jss/article/download/174663/125040/)

Kaew kaew. (2557). *ทัศนคติผู้หญิงที่มีต่อค่านิยมความงาม*. สืบค้น 25 สิงหาคม 2564, จาก
<https://www.sanook.com/women/80645/>

Issue247. (2560). *What People Find Unattractive In Different Parts Of The World* นียมความ
 งามจากประเทศต่าง ๆ ทั่วทุกมุมโลก. สืบค้น 24 สิงหาคม 2564, จาก
[http://issue247.com/around247/what-people-find-unattractive-in-different-parts-of-the-
 world/](http://issue247.com/around247/what-people-find-unattractive-in-different-parts-of-the-world/)

Sawadee. (2565). *เสื้อผ้าเวียดนาม*. สืบค้น 7 มีนาคม 2565, จาก
https://sawadee.wiki/wiki/Vietnamese_clothing

VOV5.VN สถานีวิทยุเวียดนาม – ส่วนกระจายเสียงต่างประเทศแห่งชาติ. (2554). *ชุดอ่าวหย่ายของสตรีเมืองเว้*.
 สืบค้น 4 มีนาคม 2565, จาก [https://vovworld.vn/th-
 TH/%E0%B8%A7%E0%B8%92%E0%B8%99%E0%B8%98%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%A1/
 %E0%B8%8A%E0%B8%94%E0%B8%AD%E0%B8%B2%E0%B8%A7%E0%B8%AB%E0
 %B8%A2%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%82%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%AA%
 E0%B8%95%E0%B8%A3%E0%B9%80%E0%B8%A1%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80
 %E0%B8%A7-59231.vov](https://vovworld.vn/th-TH/%E0%B8%A7%E0%B8%92%E0%B8%99%E0%B8%98%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%A1/%E0%B8%8A%E0%B8%94%E0%B8%AD%E0%B8%B2%E0%B8%A7%E0%B8%AB%E0%B8%A2%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%82%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%AA%E0%B8%95%E0%B8%A3%E0%B9%80%E0%B8%A1%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%A7-59231.vov)

VOV5.VN สถาบันวิทยุเวียดนาม – ส่วนกระจายเสียงต่างประเทศแห่งชาติ. (2554). *ประเภทของชุดประจำชาติ Ao dai (บทที่ 1)*. สืบค้น 4 มีนาคม 2565, จาก <https://vovworld.vn/th-TH/%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%A9%E0%B8%B2%E0%B9%80%E0%B8%A7%E0%B8%A2%E0%B8%94%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B8%A7%E0%B8%99%E0%B8%A5%E0%B8%B0%E0%B8%99%E0%B8%94/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%A0%E0%B8%97%E0%B8%82%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%8A%E0%B8%94%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%88%E0%B8%B3%E0%B8%8A%E0%B8%B2%E0%B8%95-ao-dai-%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%97-1-624094.vov>

VOV5.VN สถาบันวิทยุเวียดนาม – ส่วนกระจายเสียงต่างประเทศแห่งชาติ. (2555). *อ่าวหย่าย ชุดแต่งกายของสตรีเวียดนาม*. สืบค้น 4 กันยายน 2564, จาก <http://vovworld.vn/th-TH/วัฒนธรรม/อ่าวหย่าย-ชุดแต่งกายของสตรีเวียดนาม-77476.vov>.

Ann Marie Leshkovich. (2021). *Ao Dai*. Retrieved September 3, 2021, from <https://fashion-history.lovetoknow.com/clothing-types-styles/ao-dai>

AO DAI: VIETNAMESE BEAUTIFUL TRADITIONAL DRESS. (2022). Retrieved March 4 , 2022, from <https://vietnameseprivatetours.com/vietnam-traditional-dress-ao-dai>

Hoà Bình. (2019, March 6). *Đã mắt với người đẹp không ti vết trong áo dài*. *VietTimes News & Analysis*. Retrieved August 29, 2021, from <https://viettimes.vn/da-mat-voi-nguoi-dep-khong-ti-vet-trong-ao-dai-post100012.html>

Hồng Linh. (2021, March 19). *Quỳnh Trâm cô gái mặc áo dài đẹp như Mai Phương Thúy*. *24h online*, Retrieved August 27, 2021, from <https://www.24h.com.vn/nguoi-mau-hoa>

hau/my-nhan-ao-dai-chon-cong-so-da-so-nhung-nguoi-san-si-su-co-trang-phuc-la-dan-ong-c214a1235443.html

Lê Hoàng Nguyễn. (2010). *LỊCH SỬ ÁO DÀI VIỆT*. Retrieved March 4 , 2022, from <https://cafevannghe.wordpress.com/2010/12/17/l%E1%BB%8Bch-s%E1%BB%AD-ao-dai-vi%E1%BB%87t/>

Nguyễn Thế Hoàng. (2020). *Tổng Hợp Hơn 300 Mẫu Áo Dài Phụ Nữ Việt Nam*. Retrieved March 5 , 2022, from <https://bankstore.vn/tong-hop-hon-300-mau-ao-dai-phu-nu-viet-nam/>

Taylor Markarian. (2017). *What People Find Unattractive In Different Parts Of The World*. Retrieved August 24, 2021, from <https://www.thelist.com/59686/people-find-unattractive-different-parts-world/>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวแก้วใจ สุขสบาย
วันเกิด	2 มีนาคม 2543
ที่อยู่	5 ถนนสะแกงาม เขตบางขุนเทียน แขวงแสมดำ กรุงเทพฯ 10150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2560	สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนสารสาสน์วิเทศ บางบอน
พ.ศ.2564	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม